

Mã cà
rông
Sả ngĩa

—TiecMay—

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Mie - Tôi

Chương 2: Mie - Cậu Anh Ta

Chương 3: Mie - Yul Là Tên Anh

Chương 4: Yul - Cảm Xúc

Chương 5: Mie - Tên Cậu

Chương 6: Jay - Tôi Gọi Mie Là Chị

Chương 7: Mie - Đề Nghị Của Tôi

Chương 8: Jay - Ngôi Nhà Có Tôi Và Chị

Chương 9: Mie - Tôi Cần Sự Thật

Chương 10: Mie - Tôi Đã Tin Lầm Cậu

Chương 11: Yul - Chuyện Của Tên Nhóc

Chương 12: Mie - Gặp Lại Trong Đêm Tâm Tư Khó Tả

Chương 13: Mie - Gặp Lại Trong Đêm Tâm Tư Khó Tả

Chương 14: Yul - Đi Tìm Tên Nhóc

Chương 15: Mie - Trên Lưng Sói

Chương 16: Mie - Tôi Bị Bắt Giữ

Chương 17: Jay - Điều Kiện Đổi Chác

Chương 18: Mie - Tên Người Hầu Bí Ẩn

Chương 19: Jay - Lời Tỏ Tình Của Vampire

Chương 20: Mie - Hạnh Phúc Nhỏ Của Tôi

Chương 21: Mie - Kris

Chương 22: Mie - Môi Cậu Nhuộm Đầy Máu Tanh

Chương 23: Jay - Sự Hối Lỗi Của Mie

Chương 24: Mie - Tình Yêu Của Ông Ta

Chương 25: Mie - Vampire Tập Ăn

Chương 26: Mie - Tách Trà Của Kris

Chương 27: Jay - Người Sói Cũng Biết Yêu

Chương 28: Mie - Bánh Kem Của Vampire
Chương 29: Mie Jay - Bị Hạ Dược
Chương 30: Jay - Sự Thật Đau Lòng
Chương 31: Mie Jay - Chia Tay
Chương 32: Yul - Gặp Lại Cô Gái Tôi Yêu
Chương 33: Mie - Bé Con Của Tôi
Chương 34: Yul - The Wolf Vs. The Vampire
Chương 35: Jay - Đứa Trẻ Sẽ Hại Chị Ấy
Chương 36: Mie - Cậu Rất Yêu Bé Con
Chương 37: Yul - Yêu Trong Âm Thầm
Chương 38: Mie - Làng Yêu Sói
Chương 39: Yul - Người Sói Muốn Học Nấu Ăn
Chương 40: Mie - Tôi Gọi Yul Là
Chương 41: Yul - Đối Đầu Với Kris
Chương 42: Yul - Mie Đã Không Còn Nữa
Chương 43: Yul - Kris Là Ân Nhân ?
Chương 44: Yul - Mie Và Đứa Nhỏ
Chương 45: Jay - Tôi Là Một Phế Nhân
Chương 46: Jay - Tôi Đã Biến Thành Một Người Khác
Chương 47: Jay - Đứa Trẻ Và Sợi Dây Chuyền
Chương 48: Yul - Tôi Mãi Mãi Bị Chối Từ
Chương 49: Mie -
Chương 50: Jay - Thời Gian Trôi, Lòng Người Thay Đổi
Chương 51: Mie - Mẹ, Ba Đâu Rồi?
Chương 52: Yul - Mie Đáng Thương
Chương 53: Jay - The Wolf Vs. The Vampire
Chương 54: Mie - Sức Mạnh Tiềm Ẩn Trong Tôi
Chương 55: Jay - Nhất Chém, Tôi Sẽ Chết?
Chương 56: Mie - Liệu Phép Màu Sẽ Đến?
Chương 57: Mie - Hạnh Phúc Trở Về
Chương 58: Yul - Người Luôn Yêu Tôi
Chương 59: Mie - Hạnh Phúc Đôi Khi Thật Giản Đơn

Chương 60 [End]: Chuyện Của Kris

Mục lục

- Chương 1: Mie - Tôi
- Chương 2: Mie - Cậu & Anh Ta
- Chương 3: Mie - Yul Là Tên Anh
- Chương 4: Yul - Cảm Xúc
- Chương 5: Mie - Tên Cậu
- Chương 6: Jay - Tôi Gọi Mie Là Chị
- Chương 7: Mie - Đề Nghị Của Tôi
- Chương 8: Jay - Ngôi Nhà Có Tôi Và Chị
- Chương 9: Mie - Tôi Cần Sự Thật
- Chương 10: Mie - Tôi Đã Tin Lầm Cậu
- Chương 11: Yul - Chuyện Của Tên Nhóc
- Chương 12: Mie - Gặp Lại Trong Đêm & Tâm Tư Khó Tả
- Chương 13: Mie - Gặp Lại Trong Đêm & Tâm Tư Khó Tả
- Chương 14: Yul - Đi Tìm Tên Nhóc
- Chương 15: Mie - Trên Lưng Sói
- Chương 16: Mie - Tôi Bị Bắt Giữ
- Chương 17: Jay - Điều Kiện Đổi Chác
- Chương 18: Mie - Tên Người Hầu Bí Ẩn
- Chương 19: Jay - Lời Tỏ Tình Của Vampire
- Chương 20: Mie - Hạnh Phúc Nhỏ Của Tôi
- Chương 21: Mie - Kris
- Chương 22: Mie - Môi Cậu Nhuộm Đầy Máu Tanh
- Chương 23: Jay - Sự Hối Lỗi Của Mie
- Chương 24: Mie - Tình Yêu Của Ông Ta
- Chương 25: Mie - Vampire Tập Ăn
- Chương 26: Mie - Tách Trà Của Kris
- Chương 27: Jay - Người Sói Cũng Biết Yêu
- Chương 28: Mie - Bánh Kem Của Vampire
- Chương 29: Mie & Jay - Bị Hạ Dược
- Chương 30: Jay - Sự Thật Đau Lòng
- Chương 31: Mie & Jay - Chia Tay
- Chương 32: Yul - Gặp Lại Cô Gái Tôi Yêu
- Chương 33: Mie - Bé Con Của Tôi
- Chương 34: Yul - The Wolf Vs. The Vampire
- Chương 35: Jay - Đứa Trẻ Sẽ Hại Chị Ấy
- Chương 36: Mie - Cậu Rất Yêu Bé Con
- Chương 37: Yul - Yêu Trong Âm Thầm
- Chương 38: Mie - Làng Yêu Sói

Chương 39: Yul - Người Sói Muốn Học Nấu Ăn
Chương 40: Mie - Tôi Gọi Yul Là
Chương 41: Yul - Đối Đầu Với Kris
Chương 42: Yul - Mie Đã Không Còn Nữa
Chương 43: Yul - Kris Là Ân Nhân ?
Chương 44: Yul - Mie Và Đứa Nhỏ
Chương 45: Jay - Tôi Là Một Phế Nhân
Chương 46: Jay - Tôi Đã Biến Thành Một Người Khác
Chương 47: Jay - Đứa Trẻ Và Sợi Dây Chuyền
Chương 48: Yul - Tôi Mãi Mãi Bị Chối Từ
Chương 49: Mie -
Chương 50: Jay - Thời Gian Trôi, Lòng Người Thay Đổi
Chương 51: Mie - Mẹ, Ba Đâu Rồi?
Chương 52: Yul - Mie Đáng Thương
Chương 53: Jay - The Wolf Vs. The Vampire
Chương 54: Mie - Sức Mạnh Tiềm Ẩn Trong Tôi
Chương 55: Jay - Nhất Chém, Tôi Sẽ Chết?
Chương 56: Mie - Liệu Phép Màu Sẽ Đến?
Chương 57: Mie - Hạnh Phúc Trở Về
Chương 58: Yul - Người Luôn Yêu Tôi
Chương 59: Mie - Hạnh Phúc Đôi Khi Thật Giản Đơn
Chương 60 [End]: Chuyện Của Kris

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Mie - Tôi

Bạn đã từng yêu chưa? Chắc hẳn ai trong chúng ta cũng phải có một mối tình khắc cốt ghi tâm. Cho dù nó diễn biến thật dài lâu hay đơn giản chỉ là một quãng thời gian cực ngắn. Đã yêu rồi thì nào có quan trọng thời gian. Chỉ cần trái tim ta dành tất cả cho đối phương là được.

Tôi chỉ ước mình có một cỗ máy để tôi có thể quay ngược thời gian, tôi sẽ làm lại những việc mà hiện tại tôi đang phải đối mặt với sự hối tiếc.

Để tôi kể cho các bạn nghe về câu chuyện của mình nhé...

Mie là tên tôi, ngay từ nhỏ tôi đã không có ba mẹ, tôi sống trong nhà thờ cùng với những bạn trẻ mồ côi khác dưới sự bảo bọc của các sơ. Tôi chẳng có cơ hội biết ba mẹ mình là ai cả. Tuổi thơ tôi chỉ đắm mình trong quyển nhật ký mà mẹ để lại cho tôi mà tưởng tượng ra họ. Nhờ đó, tôi biết được ý nghĩa tên mình là hoa hồng anh. Thật buồn khi tôi chẳng biết loài hoa đó trông như thế nào cả và chẳng biết họ đặt cho tôi cái tên đó để làm gì.

Năm nay tôi 18 tuổi, cái tuổi mà những bạn đồng trang lứa với tôi đã có những mơ mộng hay dự định cho tương lai. Còn tôi, tương lai luôn là một cái gì đó rất mơ hồ. Tôi không suy nghĩ nhiều về điều đó, cứ để cho nó đến thật tự nhiên. Tôi sống khép kín, 18 tuổi mà vẫn chưa có được một mối tình cho riêng mình. Thật là thất bại mà.

Tôi sẽ dọn ra ngoài sống trong thời gian tới, dù gì thì tôi cũng đã trưởng thành. Tôi cần khoảng thời gian này để khắc phục bản thân. Đến một vùng thảo nguyên nào đó là sự lựa chọn tôi ưu tiên hàng đầu. Vì nó có vẻ yên tĩnh, thích hợp cho tôi.

Tôi đâu biết rằng chuyến đi lần này đã khiến tôi không thể nào quên. Nó cứ khắc sâu trong tâm trí tôi mãi cho đến suốt cuộc đời.

*

Sau một tuần chuẩn bị thì khu ngoại ô Springfield là nơi tôi chọn. Nó nằm cũng không xa nơi này là mấy. Tôi hồ hởi lên đường với chiếc xe đạp thể thao màu đen mới toanh mà tôi đã mua được bằng tiền tiết kiệm. Thật tuyệt vời!

Đến rồi, hoang vu - đó là hai từ tôi đã nhận định khi vừa đặt chân xuống đây. Bạn có tưởng tượng được không: Khu rừng đầy những cây keo mọc cao vút lên trên, để lại một mặt đất trống trải đầy lá khô. Nơi đây là một khu dân cư khá vắng vẻ. Những ngôi nhà gỗ thưa thớt, cách nhau rất xa.

Ngôi nhà tôi ở khá nhỏ gọn và hơi cũ. Nhưng tôi thích nó lắm. Có một chiếc giường, một cái bàn và một cái lò sưởi ở nhà trước. Tôi dựng chiếc xe sát vách rồi để hành lý lên bàn. Ngả người ra giường, oa thật là thoải mái!

Chợp mắt một chút, đến khi tỉnh dậy thì trời đã xế chiều. Tôi bắt đầu kiểm tra nhà cửa và đi mượn vài thứ cần thiết từ các nhà xung quanh. Họ niềm nở và thân thiện lắm. Hình như nơi đây hiếm khi có người khác đến ở nên họ rất vui mừng khi thấy tôi. Nhưng quãng đường từ nhà này đến nhà kia xa quá, tôi đi đến nổi hai chân mỏi nhừ. Vì miếng ăn, tôi phải kiên nhẫn mới được.

Tối, sau khi đã gọi điện thoại về báo cho sơ biết mình đã ổn định chỗ ở nơi đây thì tôi đi ngủ. Yên tĩnh, không khí yên tĩnh vô cùng!

Tiếng động lạ làm tôi thức giấc. Nghe như tiếng xào xạc của lá cây. Tôi nghĩ là do gió. Nhưng rồi lại có cả tiếng lục cục trên mái nhà. Tôi lắng nghe một lúc thì không còn nữa. Thật là biết phiền người ta mà.

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Mie - Cậu & Anh Ta

Sáng nay tôi dậy sớm và bắt đầu quét khoảng sân trước nhà. Có vẻ như tiếng động tối qua đã làm lá trên mái nhà rơi xuống đây nhiều hơn. Đang quét thì tôi nghe có tiếng nói:

- Cô bé cũng đang quét lá cây à?

Đó là tiếng của một bác gái hàng xóm ở gần tôi nhất. Tôi trả lời :

- Vâng, tối hôm qua có gió nên chúng rơi xuống nhiều quá ạ.

- Không phải do gió đâu, là do lũ sói đấy.

Tôi giật mình, nơi này có sói thì không có gì lạ nhưng sói biết leo lên mái nhà ư?

- Sao? Sói ở trên mái nhà ạ?

- Uhm. Nhưng mà thôi, cháu chỉ mới đến đây nên không cần biết nhiều làm gì đâu.

- Vâng. - Tôi cũng không quan tâm lắm.

Tối, sau khi ăn bữa tối đơn giản thì tôi cũng chuẩn bị đi ngủ. Đánh răng xong trèo lên giường nằm được một lúc thì tôi nghe có tiếng động ngoài cửa:

- Ừ...ừ...ừ...

Ban đầu tôi nghĩ là do con mèo nào đó phá phách, nhưng tiếng rên ấy còn phát ra thêm vài lần rồi dứt hẳn. Tôi e rằng nếu mình cứ bỏ mặc thì chắc chẳng thể ngủ đêm nay luôn mất.

Thế là tôi bật đèn. Cẩn thận mở cửa. Trời ơi, sao lại có một người nằm ở ngoài này chứ? Mặt mũi đầy những vết thương và người ấy đã ngất lịm đi vì kiệt sức. Biết là chẳng thể gọi ai giúp đỡ trong lúc đêm muộn thế này nên tôi đành phải dìu cậu ta vào trong nhà.

Sở dĩ tôi gọi bằng cậu là vì trông người này có vẻ nhỏ hơn tôi. Nhìn kĩ thì mặt cậu đầy vết cào xước. Có lẽ vì thú dữ đã tấn công cậu rồi. Tôi lấy nước ấm rửa lại vết thương rồi dùng túi y tế mang theo mà băng bó cho cậu.

Xong xuôi, tôi thấy cậu khá ổn nên cũng yên tâm. Nào ngờ tới lượt tôi buồn ngủ và thiếp đi lúc nào không biết.

*

Sáng hôm sau, khi tôi thức giấc thì cũng đã gần 8 giờ rồi. Định là sẽ giúp cậu thay băng vết thương rồi đi hỏi xung quanh xem có ai biết cậu không? Nhưng khi nhìn lại thì cái giường trống trơn, cậu ta đã biến mất. Thật là lo mà, vết thương nặng như thế mà bỏ đi. Không khéo động đến chúng rồi bị nhiễm trùng thì khổ.

Người đi thì cũng đi rồi. Tôi cũng không nghĩ nhiều nữa, bắt đầu nấu bữa sáng. Sau khi ăn xong, tôi chuẩn bị dụng cụ ra con suối nhỏ phía trước nhà để câu cá.

Nước trong con suối trong vắt, có thể thấy được những tảng đá ở tận đáy và những chú cá bơi tung tăng. Tôi bắt đầu quăng cần và chờ đợi. Tiếng nước róc rách chảy làm cho tâm hồn tôi nao nao đến lạ. Đến tầm trưa thì cá cũng đầy xô, tôi mang vài con đi biểu những nhà xung quanh. Họ thích lắm, luôn miệng nói cảm ơn tôi. Tôi nghĩ, mình đang sống theo cộng đồng thì việc chia sẻ với nhau là điều cần thiết.

Đang ăn bữa trưa thì có người gõ cửa, vị khách đầu tiên đến nhà tôi đây. Đó là một chàng thanh niên. Anh ta rất vạm vỡ và đầy cơ bắp. Tôi biết điều đó vì anh ta ở trần (nhưng anh có mặc một chiếc quần bằng lông thú đấy nhé). Có vẻ như anh ta không phải là người ở đây. Tôi mỉm cười :

- Mời vào nhà.

Anh ta đi vào, nhìn xung quanh một lượt rồi tiến đến chiếc giường của tôi. Như thể là đang đánh hơi thứ gì đó :

- Cô sống ở đây một mình à?

- Vâng, tôi chỉ mới dọn đến đây được một ngày thôi.

- Chết tiệt! Sao cô lại có thứ mùi này chứ?

- Anh nói gì?

- Không liên quan đến cô.

Người gì kì cục thế không biết, đang chê tôi hôi à. Hay nhỉ? Tôi chắc chắn không phải là anh ta đến nhà tôi chơi rồi. Vậy thì đến đây làm gì chứ?

- Cô tên gì?

- Hà? Ờ... Mie!

- Mie à? Mie... Mie... - Anh ta lặp đi lặp lại như cố nhớ tên tôi. Cầu trời cho đừng có nhớ để sau này đến ám sát tôi đấy nhé.

Rồi anh ta đi ra ngoài. Ghê thật, mới thấy đó mà đã phóng đi đâu mất. Tôi có nhớ, trước khi đi anh ta đã phang lại một câu :

- Ở đây cô nên cẩn thận, nhất là với cái mùi hương trong nhà cô đấy!

Tôi đây không sợ đâu nhé, đừng dọa dẫm. Mà khoan đã, trong nhà mình thì có mùi gì cơ chứ? À, chắc là do của những người chủ trước để lại. Anh ta là đang tốt bụng nhắc mình giặt giũ lại cho sạch sẽ sao? Thật là!

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Mie - Yul Là Tên Anh

Loay hoay cả buổi chiều mới giải quyết xong đồng cá. Chắc là sẽ đủ thức ăn cho vài ngày tới đây. Thật tuyệt vời!

Tối, bỗng nhiên tôi nổi hứng muốn ghi lại những điều tôi đã và sẽ trải qua ở đây trong một cuốn nhật ký. Thế là ngồi hồi tưởng lại và hí hoáy viết. Để khi có dịp, tôi sẽ mang về khoe với sơ và các em của tôi. Đang viết thì tôi giật bản người ra khi thấy có người đang đứng ngoài sân nhà mình và nhìn chăm chăm vào đây. Tôi cũng chẳng ngại ngần mà nhìn lại, tên này trông cũng quen quen. Đấu võ mắt được một lúc thì cậu ta quay đầu định bỏ đi. Tôi chạy ra gọi :

- Này, cậu kia! Khoan đi đã.

Cậu ta đứng lại thật nha. Tôi đi đến trước mặt cậu, nói tiếp:

- Tôi nhận ra cậu rồi, sao đến rồi mà không vào nhà chơi?

Cuối cùng cũng mời được cậu ta vào nhà. Rót cho ly nước lọc và mời cậu ngồi xuống ghế. Tôi hỏi :

- Cậu là người hôm qua tôi đã giúp băng bó vết thương lại đúng không?

Cậu ta không trả lời. Để ý mới thấy này giờ chỉ có một mình tôi nói chuyện. Bản thân có chút bực bội nhưng cố kìm chế :

- Sao tự dưng cậu lại bỏ đi? Vết thương kia còn chưa lành mà...

Mãi mới nghe cậu ta nói chuyện :

- Cảm ơn...

- Há? Sao tự dưng cậu cảm ơn tôi làm gì?

- Vì đã cứu tôi đấy!

- Ai trong hoàn cảnh đó cũng sẽ giúp đỡ cậu thế thôi.

- Không đâu, sẽ không ai dám cứu tôi cả. Vì tôi đâu giống bọn người kia...

- Cậu nói gì thế?

- Không có gì, đừng để ý. Tôi đột ngột bỏ đi như vậy cũng vì muốn tốt cho cô thôi. Nhưng tôi thấy mình còn nợ một tiếng cảm ơn nên quay trở lại.

- Đừng nói thế mà.

- Cảm ơn cô, thôi tôi đi nhé - Cậu ta đứng dậy nói và bỏ đi.

Nơi này kì lạ quá, cả con người cũng bí ẩn không kém luôn. Nói chuyện cứ úp mở thế thì ai mà hiểu được. Haizz!

*

Sáng nay, tôi lười biếng quá đi, chẳng muốn dậy chút nào. Nhưng rồi tôi nghe có tiếng người xô xao ngoài kia. Đành phải ra ngoài xem có chuyện gì. Ô kìa, có nhiều người tụ tập ở đây quá. Làm tôi rất hiếu kì nha.

Rất nhiều động vật bị giết chết rồi xác chúng được chất đống lại. Đều là những con vật được người dân trong làng nuôi. Họ không ngừng mắng chửi ai đã độc ác đến thế. Tôi giật mình, không nén được có một chút sợ hãi. Rồi một bàn tay đặt lên vai tôi :

- Chính cái mùi hương trong nhà cô đã giết chúng đấy!

Lại là cái anh chàng kì lạ kia, tôi ngạc nhiên hỏi lại :

- Sao? Mùi hương biết giết chết động vật ư?

- Không phải, chính những ai mang trên mình thứ mùi đó.

Tôi giật mình, ai được nhỉ?

- Sao anh biết rõ thế?

- Kẻ thù truyền kiếp của chúng tôi là bọn họ.

- Bọn họ? Là ai chứ?

- Là những ai mang mùi hương đó.

Thà không nói còn hơn. Anh ta càng nói, đầu óc tôi càng quay cuồng, càng khó hiểu. Haizz!

- Sao mặt cô ngố ra thế chứ? Thôi đừng bận tâm nữa. - Anh mỉm cười, nụ cười khá đẹp đó chứ.

- Nhưng anh là ai?

- Tôi khác tất cả những người ở đây. Làng tôi ở sâu trong rừng.

- Tên anh là gì?

- Cô cứ gọi tôi là Yul.

- Yul à? - Ở rừng mà tên đẹp gọn.

- Uhm, thôi, ở đây không còn chuyện của tôi nữa. Tôi đi đây! Tạm biệt cô...

Tôi chưa kịp nói tạm biệt thì anh ta đã chạy mất hút. Nhanh thật!

Rồi người dân trong làng cũng dần tản ra. Vì họ có biết ai là thủ phạm đâu mà bắt đền chứ. Tôi thắc mắc, Yul có lẽ biết ai đã gây ra vụ này nhưng tại sao anh không nói ra?

Mùi hương lạ trong nhà tôi là thủ phạm? Không lẽ lại là...

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Yul - Cảm Xúc

Tôi là Yul, tôi sống trong rừng sâu cùng với dân làng của mình. Ừ thì tôi không phải là con người đấy, thì sao? Hàng ngày tôi săn bắt động vật ở trong rừng để ăn, và chúng tôi duy trì sự sống bằng thịt của những con vật ấy. Những người nơi tôi ở rất hiếm khi đặt chân đến ngôi làng ở ngoài bìa rừng kia vì chúng tôi không muốn có quan hệ gì với con người hết. Tôi cũng đã từng tự hứa với bản thân rằng mình sẽ luôn duy trì như thế, cho đến khi...

Trưa hôm ấy, tôi đuổi bắt một con nai khá to. Chạy mãi mà vẫn không sao bắt được nó, thật khiến cho người khác bực bội mà. Con mồi của tôi khá là hiếu thắng, nó cứ chạy mãi, rồi dẫn tôi ra tận bìa rừng. Bản thân thầm nghĩ lẽ ra đến đây rồi thì thôi vậy, khi nào bắt được nó tôi sẽ trở về ngay mà. Nhưng rồi tôi chợt nhìn thấy một cô gái ngồi trên chiếc ghế dựa và đang cầm thứ gì đó đưa lên mái tóc của mình. Loáng một cái mái tóc cô ấy đã thật óng mượt và gọn gàng. Tôi tò mò lắm! Lưỡng lự mãi, tôi mới đánh bạo bước vào căn nhà ấy thì nghe thấy một mùi hương quen thuộc. Thứ mùi đáng ghét đó cứ xộc thẳng vào mũi khiến tôi chau mày. Là mùi của kẻ thù chứ không ai khác! Cô gái này ư? Không! Tôi không nghĩ cô ấy là một trong số họ.

Quả là không phải thật. Tốt quá! Qua cuộc nói chuyện ngắn, tôi đã biết tên cô ấy là Mie. Cái tên thật là đẹp! Tôi cố ghi nhớ cái tên ấy vào trong đầu mình, cứ lặp đi lặp lại mãi. Thực sự mà nói thì Mie rất là dễ thương!

Mọi chuyện diễn ra nhanh như vậy thì có được tính là đã quen biết nhau không?

*

Trở về nhà, và chẳng hiểu sao từ ngày hôm đó, tâm trạng tôi cứ bứt bối không yên. Lúc nào trong đầu tôi cũng hiện ra nụ cười đẹp đẽ kia của Mie. Thật sự mà nói thì cứ như một liều thuốc vậy, bởi vì có lúc nó khiến tôi trở nên ngây dại mà cười một mình.

Khoan đã, tôi đang nghĩ lệch đi đâu thế này? Không được, điều tôi cần làm bây giờ là loại bỏ thứ hình ảnh đó ra khỏi đầu mình ngay. Bởi vì tôi và cô ấy, căn bản là không thể nào.

Vào một ngày kia, trong lúc tôi đang đuổi theo kẻ thù sau khi đã đánh với hẳn một trận toại tử, thì ánh mắt tôi lại dừng ở nơi Mie cùng với dân làng đang tụ họp, xác động vật có rất nhiều ở xung quanh. Màu đỏ tươi của máu vương vãi khắp nơi và trông cô ấy có vẻ hoảng hốt lắm. Đúng là con gái! Nhìn lại vết cắn và thứ mùi hương đáng ghét ấy, tôi đã nhận ra chính bọn chúng là thủ phạm gây ra vụ này. Lại được trò chuyện với Mie. Tất nhiên, cô ấy hỏi tôi đủ thứ khi tôi đã vô tình khơi gợi câu chuyện về những người có mùi hương lạ kia. Bản thân tôi nghĩ là cô ấy không nên biết quá nhiều nên cố tình nói vòng vo. Khuôn mặt Mie ngổ ra trông dễ thương chết mất! À, tôi còn không ngần ngại cho cô ấy biết tên của mình nữa nha. Lâu lắm rồi mới có người gọi tôi là Yul, cảm giác sao mà thân thuộc, bình yên đến thế.

Đó là người đầu tiên, nói chuyện với tôi chẳng hề câu nệ. Người đầu tiên, khiến tôi nhớ mãi một nụ cười. Và cũng là người đầu tiên, đã gọi tên tôi tự nhiên như vậy.

Tôi muốn làm bạn với Mie, thực sự là tôi rất muốn thử một lần làm bạn với con người. Cái ranh giới vô hình từ trước đến nay mà dân làng tôi đã đặt ra, liệu tôi đây có thể thay đổi?

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Mie - Tên Cậu

Tôi thấy thật thích nơi này, nên hôm nay tôi quyết định đi tham quan một chuyến. Khởi hành từ sáng, đến gần trưa thì tôi đã tiến vào khu rừng. Phong cảnh hoang sơ cực kỳ. Cây cối um tùm khắp nơi. Những người trong làng có nói chỉ cần đi và về theo lối mòn này thì đảm bảo sẽ không bị lạc.

Đến chiều, đang định quay về thì tôi thấy có rất nhiều nấm, trông như là loại ăn được. Thật tuyệt vời khi giữa chốn rừng sâu thế này mà cũng tìm được thức ăn. Tôi không ngần ngại nhổ lấy nhổ để chỗ nấm ấy.

Cho đến khi balô tôi không thể chứa nổi nữa thì tôi mới chịu về nhà. Ôi trời, đã tối rồi sao? Không cần lo lắng, chỉ cần đi theo con đường này là về được ấy mà. Tôi bật đèn pin và chậm chậm bước đi.

Được một lúc thì tôi thấy có rất nhiều người ở phía trước. May quá, có thể về chung được rồi. Định bụng gọi họ chờ thì bản thân mới thấy lạ. Đôi mắt họ bỗng phát ra thứ ánh sáng đỏ chói nhìn rất kinh. Tôi định trốn đi nhưng không kịp rồi, họ đã thấy ánh đèn pin của tôi.

- Ai? - Tôi nghe tiếng họ quát lớn.

Biết là không trốn khỏi nên tôi đành chậm chậm bước ra.

- Cô là ai?

- Tôi... Tôi bị lạc.

Tiếng họ cười rất to làm tôi phát run, đến nỗi chân tôi đã không còn nhắc lên được nữa. Cầu trời cho đừng có chuyện gì xảy ra nha.

- Trông khá ngon đấy! Bắt nó về! Làm bữa ăn!

Tôi sợ suýt ngất. Bọn họ là gì mà lại ăn thịt người vậy? Đến khi họ toan định kéo tôi đi thì :

- Thả cô ấy ra. - Một giọng nói rất quen.

- Thằng nghịch tử. Mà còn dám về đây à?

- Nếu tôi không về thì làm sao biết ông đã gây ra bao nhiêu tội ác chứ?

- Mà hay lắm!

Tôi nghe mà không hiểu gì cả. Và rồi một tên nào đó đánh vào gáy làm tôi bất tỉnh. Lúc sắp chìm vào vô thức, bên tai tôi loáng thoáng nghe được tiếng đánh nhau.

*

Đến lúc tôi tỉnh dậy thì thấy mình đã nằm yên vị trên giường từ lúc nào. Ngạc nhiên lắm chứ. Không biết bằng cái niềm tin gì mà mình có thể an toàn về tới đây nữa.

Định ngồi dậy thì thấy có người đi vào nhà. Là cậu ta! Tôi định mở miệng hỏi thì cậu ta đã nói trước :

- Tỉnh rồi sao?

- Uhm. Sao tôi về được đây?

- Tôi công cô về.

- Ý tôi hỏi là tại sao họ lại thả tôi ra?

- Ơ... Thì...

- Cậu đã đánh nhau? - Tôi thấy trên tay cậu có rất nhiều vết xước.

Cậu ta không trả lời, tôi cũng chẳng biết nói gì thêm nữa ngoài câu :

- Cảm ơn...

- Lần trước là cô chăm sóc tôi, chúng ta huề.

Tôi cười. Rồi như chợt nhớ ra điều gì đó, tôi hỏi :

- Thế cậu tên gì?

- Jay.

- Jay à?

- Uhm, tên cô là Mie phải không?

- Ờ... Sao cậu biết?

- Uhm thì... Tôi nghe mấy người xung quanh đây nói thế.

- Ra vậy. Thế cậu bao nhiêu tuổi rồi?

- 17

- Tôi 18 rồi.

- Sao? Em xin lỗi.

- Xin lỗi gì chứ? Muốn gọi tôi là chị sao?

- Uhm, tại Mie lớn hơn em mà.

- Rồi, rồi. Em trai!

Jay cười tí mắt. Không hiểu sao khi thấy nụ cười ấy tôi cảm thấy ấm áp lạ thường.

Rồi cậu lôi số nắm từ balô của tôi và lăn ra cười. Tôi bực quá, hỏi :

- Cười cái gì?

- Nếu chị không chết dưới tay bọn chúng thì chị sẽ chết vì nắm độc đấy.

Tôi giật mình, thấy cậu ta cứ cười miết. Tôi tròn mắt:

- Sao? Nắm độc à?

- Uhm, hơn một nửa số nắm ở đây có độc đó chị ơi.

Tôi lè lưỡi, xem chết vì cái đồng nắm này. Vậy mà tôi còn mất thời gian vì chúng tới nổi lạc đường về nữa chứ. Thấy Jay cứ cười, tôi cau:

- Em có thôi đi không? Sao cứ cười mãi thế?

- Xin lỗi, tại... ha ha!

Tôi không nói chuyện với cậu ta nữa, đáng ghét mà. Một lúc sau, dường như đã biết hối hận rồi hay sao ấy, Jay thôi cười, giọng nhỏ nhẹ lại hẳn :

- Chị giận à? Xin lỗi... Xin lỗi!

Tôi có giận đâu. Chỉ định im lặng để cậu ta cười cho đến khi nào xong thì thôi mà. Thế nhưng cậu lại tưởng tôi giận mới ghê chứ. Vậy chị đây sẽ đùa với cậu một lúc.

- Chị ơi... - Jay lại gọi

- Gì thế? - Chết tiệt, sao tôi lại trả lời vậy chứ. Bị gài rồi.

- Đừng giận nhé!

- Có đâu? Tại tôi ngốc nên mới chọn năm độc đấy.

- Thôi mà, chị không ngốc, không ngốc...

Tôi nghe mà suýt bật cười. Cũng may là kìm chế được. Mặt vẫn lạnh tanh:

- Oa, buồn ngủ rồi. - Tôi nằm xuống rồi quay mặt vào trong

- Ở... Vậy chị ngủ đi em đi nhé!

Mọi thứ chìm vào im lặng sau đó, tưởng Jay đang dùng kế để ép mình nói chuyện. Ai ngờ đâu cậu đi thật. Haizz. Còn biết bao chuyện mình muốn hỏi. Vậy mà...

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Jay - Tôi Gọi Mie Là Chị

Tôi là Jay, thật buồn khi năm nay tôi chỉ vừa 17 tuổi. Tôi đã ra ngoài sống tự lập từ năm 14 tuổi vì không chịu được sự áp đặt từ gia đình, cụ thể là từ cha tôi. Kì thực, tôi không hề ghét ông ấy, nhưng cách mà ông ta đối xử với những người khác khiến tôi cảm hận vô cùng.

Tôi gặp người con gái ấy trong một buổi tối đầy gió và sương lạnh. Trước đó vì xui rủi nên tôi chạm mặt phải người của bọn yêu sói nên bắt buộc phải đánh nhau với chúng. Bọn họ đông hơn nên dĩ nhiên tôi đã bị thất thế. Hậu quả là vô số vết thương lớn nhỏ cứ chi chít hiện lên khắp cơ thể tôi, đau rát. Bản thân tôi vô thức thả từng bước đi nặng nề về phía trước mà không hề biết mình sẽ phải đi tới đâu. Tôi cứ nghĩ mình sẽ chết cho đến khi được một bàn tay nào đó nhẹ nhàng dìu đi. Tôi như một người đang chơi với, vụng vẫy giữa dòng nước xoáy đã may mắn bám được vào một chiếc phao và được kéo vào bờ. Trước lúc ý thức mất đi hoàn toàn, tôi còn kịp nhận ra mùi hương từ người đó. Phảng phất, rất thơm, rất thơm...

Không biết tôi đã ngủ bao lâu rồi nhỉ, cho đến khi thức dậy thì trời đã sáng. Người con gái ấy có lẽ đã ngủ thiếp đi rồi. Chị ấy đã chăm sóc tôi và còn nhường giường cho tôi nữa. Vẫn còn người đối xử tốt với tôi như vậy sao? Đầu óc tôi lúc này trở nên khó nghĩ ghê, cứ lung tung lên hết. Tôi định đợi chị thức dậy để nói một tiếng cảm ơn thì nhận ra trên chiếc giường kia toàn mùi của mình. Có lẽ tôi phải đi, nếu không sẽ liên lụy đến chị mất.

Trong lòng tôi cứ dâng lên một loại cảm xúc lạ kì, khó tả biết bao. Là nhớ ư? Tôi đang nhớ đến chị à? Có lẽ điều tôi cần là nói với chị lời cảm ơn vẫn còn nợ kia. Chỉ vậy thôi...

Thật không may là vài ngày sau đó, trong một lần tình cờ trở về nhà thì tôi thấy chị đã rơi vào tay của cha tôi - một con người máu lạnh và tàn độc cực kỳ. Tôi ghét ông ấy, từ lâu đã không muốn nói chuyện hay dính líu gì tới ông nữa. Nhưng xem ra lần này tôi phải cứu chị rồi. Vì tôi muốn điều đó!

Ông ta cho người đánh tôi để thay thế cho câu trả lời của mình. Tôi đánh trả một lúc thì không còn chịu được nữa, đành để mặc họ hành hạ. Đánh đấm một hồi, có lẽ ông ta cũng có chút thương hại nên sau đó đã ra lệnh thả chị ra. Bản thân đang bị thương, tôi mặc kệ hết. Chị đã được an toàn rồi, thực tốt quá đi!

Tôi đành công chị về nhà. Vì một quyền của tên kia nên lúc này chị vẫn còn bất tỉnh. Bản thân tôi thật chẳng biết làm sao ngoài chờ đợi. Thế là tôi đi ra ngoài hái lá thuốc rồi tự đắp vào những vết thương đang túa máu của mình. Đến khi quay về thì chị đã tỉnh. Tôi đã có dịp nói chuyện với chị nhiều hơn. Lần đầu tiên tôi cười nhiều như vậy chỉ vì mấy chiếc nấm độc. Lần đầu tiên tôi cảm thấy tiếc vì mình chỉ mới ở tuổi 17. Lần đầu tiên có người bảo màu mắt đỏ chót của tôi thực đặc biệt, thực đáng yêu...

Sau đó có lẽ vì cười mãi nên hình như tôi đã chọc giận chị mất rồi, có đồ mấy thì chị cũng không thèm nói chuyện với tôi nữa. Thế nên tôi đành chúc chị ngủ ngon rồi khẽ ra ngoài. Tệ thật, bản thân tôi vẫn còn muốn nói chuyện với chị nhiều hơn nữa. Vậy mà...

Tối nay, thực sự là tôi không có nơi chốn để về...

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Mie - Đề Nghị Của Tôi

Sáng nay, tôi dậy khá là sớm nha. Công việc đầu tiên của tôi là quét sân. Vừa mới mở cửa ra thì trời ơi, tôi thấy Jay đang im lặng ngồi trước bậc tam cấp. Không lẽ cậu ngồi ngoài đây cả đêm sao? Lạy trời cho đừng là thế nha. Vì nơi này về đêm gió thổi mạnh lắm, chưa kể là mấy con thú dữ cứ thi nhau gầm rú suốt đêm nữa, cậu không sợ sao? Dường như cậu ngủ quên rồi. Bản tính nghịch ngợm của tôi bỗng nhiên muốn đùa với cậu qmọt lúc :

- Ăn trộm hả? - Tôi đánh nhẹ vào lưng cậu và hét lớn.
- Ơ... Không không! Là em đây. - Cậu dậy rồi.
- Jay đó à? Sao lại ở đây?
- Em...em...
- Đừng nói là em ngồi ở đây suốt đêm qua luôn đấy nhé?
- Vậy thì sao?
- Sao em không về nhà?
- Có nhà mà không được về, em đáng thương lắm phải không? - Jay cười, nụ cười có phần tự giễu.
- Sao thế? Có chuyện gì với em à? - Tôi sốt ruột hỏi.
- Em xảy ra xung đột với gia đình. À không... với cả gia tộc luôn ấy chứ...

Tôi giật mình, im lặng. Cậu nói tiếp :

- Họ đuổi em đi, họ nói em là nỗi nhục của cả dòng họ.
- Trời ơi... Sao lại thế được?
- Thôi đừng nói về em nữa. Kể chuyện của chị đi.
- Chị thì có gì mà kể?
- Chị ở đâu đến đây? Sao lại chọn cái nơi nguy hiểm này?
- Chị ở thành phố, vừa dọn đến đây, để sống tự lập đấy mà.
- Uhm, chắc là gia đình chị hạnh phúc lắm ha?

Tôi giật mình, lâu lắm rồi không có ai hỏi về gia đình tôi :

- Chị là trẻ mồ côi, sống trong nhà thờ từ nhỏ.
- Ơ... Xin lỗi. Em không nên hỏi nhiều quá! - Bỗng thấy vẻ mặt Jay ngưng ngập vô cùng.
- Không sao, chị quen rồi. Lúc nhỏ sống ở đó cũng rất vui. Chị thấy hạnh phúc lắm! - Tôi cười.

Sau đó cuộc nói chuyện rơi vào im lặng. Có lẽ Jay thấy ngại nên không dám mở lời nói thêm gì nữa. Tôi nhìn cậu. Tuổi 17 nhưng sao cậu lại chững chạc như thế, có khi còn hơn cả tôi luôn ấy chứ? Jay biết nghĩ cho người khác, lại còn biết giấu suy nghĩ của mình vào trong.

- Sống ở ngoài một mình như thế, em không sợ sao? - Nhìn vào ánh mắt xa xăm của cậu, tự dưng tôi muốn hỏi một cái gì đó.
- Không, quen rồi chị ạ. Mãi thì cũng thích nghi được thôi.

- Cô đơn không Jay? - Tôi đang nói nhảm gì vậy nhỉ.

- Có, nhưng khi sự cô đơn lại giúp con người ta có thời gian để suy nghĩ về những điều xảy ra ở xung quanh mình nữa đấy! - Câu nói này, có phải là quá chững chạc rồi không?

- Có vẻ như em trưởng thành rồi nhỉ?

- Do cuộc sống dạy ta tất cả đấy chị à.

- Còn nhỏ như em, không ở chung với gia đình thì thật là thiệt thòi quá.

Không biết câu nói vừa rồi của tôi có quá vô duyên hay không mà khiến Jay trở nên trầm lắng hẳn. Cậu có ghét tôi vì câu nói đó không? Tại sao qua lâu như vậy rồi mà vẫn chưa nghe thấy tiếng cậu trả lời. Thật là, tôi cảm thấy mình thật là kì cục khi đã nói ra những điều như thế.

Tôi bỗng dừng mở lời :

- Em đến đây ở đi!

- Sao? Nhà chị à?

- Uhm, cho đỡ cô đơn. Dù gì chị cũng chỉ vừa mới chuyển đến đây thôi... Chịu không?

- Nhưng người ở đây ghét những người như em lắm. Em sợ...

- Thì không cho họ biết là được chứ gì. - Tôi cười.

Jay chăm chú nhìn tôi làm tôi cứ mất tự nhiên sao ấy. Cứ nghĩ mình sẽ phải xấu hổ vì đã nói ra cái điều đường đột vừa rồi. Nhưng rồi cậu lại gật đầu đồng ý với một nụ cười không thể nào dễ thương hơn. Vậy là tôi sẽ không ở đây một mình nữa rồi. Thật tốt quá!

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Jay - Ngôi Nhà Có Tôi Và Chị

Tôi sẽ ở nhà của chị. Tự nhận thấy mình nên đóng góp một phần nào đó để bản thân không trở thành gánh nặng cho chị ấy. Vậy là tôi quyết định đi săn. Bây giờ tôi chỉ có thể làm như vậy thôi, vì đó là bản năng của tôi mà.

Mie lúc đầu còn ngăn cản vì có lẽ chị nghĩ tôi là con nít, việc đi săn rất nguy hiểm. Tôi cười, chị thật ngốc! Đây là công việc thường làm của tôi cơ mà, làm sao xảy ra chuyện gì được chứ? Thuyết phục mãi thì chị cũng đồng ý cho tôi đi.

- Nhớ cẩn thận đấy...- Chị là đang dặn dò tôi sao?

- Em biết rồi. Tối nay chúng ta sẽ ăn một bữa thật ngon. - Tôi luôn tự tin với khả năng săn mồi của mình.

- Chị sẽ đợi em về. Nhớ về sớm đấy nhé...

Tôi ngẩn người ra. Không hiểu sao khi nghe câu nói đó cùng nụ cười của chị, trong lòng tôi lại thấy nao nao đến lạ. Cứ như tôi luôn sẵn sàng làm tất cả để cho chị được vui vậy.

Chạy đua với ngọn gió một hồi, cuối cùng thì tôi cũng thấy một con dê núi. Trông nó khá là to nha. Tôi đuổi theo một lúc thì con mồi đã ngoan ngoãn nằm gọn dưới chân. Như thường lệ, tôi cắn một phát vào cổ con vật, mùi máu tươi xộc thẳng vào khoang miệng và chảy xuống cổ họng. Đây là mùi vị mà tôi rất là thích. Thế là bản thân không ngần ngại hút cạn chỗ máu ấy rồi vác con vật về nhà. Không quên dùng con dao rạch một đường ngang lưng nó, như vậy mới giống như vừa hoàn thành công việc đi săn. Con dê núi chết vì một nhát dao chém dọc ở lưng...

Về đến nhà, chị đã đợi sẵn tôi ở ngoài cửa. Ngạc nhiên lắm chứ. Tôi cảm nhận được hình như chị rất vui mừng khi thấy tôi về. Bản thân tôi cũng vui lắm!

- Oa, em giỏi thật đấy. Nó to quá! - Chị chạy ra và suýt xoa khen ngợi.

- Em chỉ cần cần một phút là xong!

- Há? Em nói gì? - Chị trở mắt nhìn làm tôi chột dạ.

- Không! Ý em là nó to vậy nhưng em chỉ chém một đường là xong. Đấy! Chị xem... - Tôi nói và chỉ tay vào đường chém trên lưng con vật.

- Uhm ha. Em đúng là siêu thật đấy!

Rồi tôi vác con dê núi vào nhà và bắt đầu xử lý nó. Không ngờ sau đó chị còn thắc mắc là tại sao con vật lại không còn chút máu nào? Tôi giật mình, quên mất vụ này luôn. Tôi đã hút hết rồi còn đâu? Tôi đành bảo với chị rằng có thể tại nhát dao đâm sâu quá nên máu đã chảy hết trên đường về. Chị có vẻ đã tin lời tôi, thật đúng là một cô gái đơn giản.

Cuối cùng, món dê nướng cũng được tôi mang lên. Tất cả đều là tôi làm. Nhưng rồi tôi phải lấy lí do là không ăn được thịt dê để không phải ăn nó. Vì tôi có ăn mấy thứ này được đâu chứ.

- Vì sao em lại không ăn? - Chị vẫn cố gắng hỏi đến cùng.

- Uhm thì... chị thấy đấy mùi của thịt dê tanh lắm, vừa ngửi là mũi của em đã không chịu nổi rồi. - Tôi còn phụ họa cho câu nói của mình bằng cách lè lưỡi và nhăn mặt.

- Không ăn được thì em bắt về làm gì?

- Tại không muốn chị đợi lâu nên thấy con nào được là em bắt ngay đấy mà...

- Em thật là... Thế có đói không?

- Không đâu! Lúc này trên đường đi em có nhấm nháp vài trái cây rừng rồi.

Thuyết phục mãi chị mới chịu ăn, có vẻ như chị rất thích món dê nướng mà tôi đã làm. Nghĩ lại thì đây là lần đầu tiên có người quan tâm đến tôi như thế, ngoài mẹ. Trong lòng tôi cảm thấy ấm áp lạ thường.

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Mie - Tôi Cần Sự Thật

Vậy là Jay ở chỗ của tôi được một ngày rồi. Sáng, tôi dậy sớm trong khi cậu ấy vẫn còn ngủ. Lăn la ra ngoài sân định phơi nắng thì bắt gặp một bà cụ, bà hỏi tôi như dò xét :

- Cô gái, nhà cô đang có khách à?

Tôi giật mình, sao bà ấy lại biết Jay ở đây nhỉ? Cậu thật chẳng cần thận gì cả, bảo rằng đừng cho ai biết mà lại để người ta trông thấy là sao?

- Ồ, không có! Có người đến thăm cháu nhưng chỉ một lúc rồi đi ạ.

- Thế sao cái thứ mùi ấy lại nặng thế này?

Mùi? Lại là mùi. Dường như nhà tôi đang là trung tâm phát ra mùi yêu khí vậy. Mà quái ghê, tôi cứ hít hít mà chả nghe được tí mùi gì cả. Chẳng lẽ mũi tôi có vấn đề rồi sao?

- Mùi gì ạ?

- Ma cà rồng!

Giọng bà ấy không cao không thấp nói ra ba từ ấy. Không hiểu sao người tôi bỗng nhiên lạnh toát khi nghe bà nói vậy. Trước giờ, tôi chỉ nghĩ rằng những thứ ấy chỉ có trong phim.

- Sao cơ? Ma cà rồng ạ?

- Lũ sát nhân! Chúng đã bao phen giết hại cái làng này... - Giọng bà bỗng thét lên, như căm phẫn lắm. Có lẽ chuyện này là có thật.

Rồi bà ấy bỏ đi. Tôi lặng người. Một cảm giác rờn rợn chột len lỏi trong lòng. Không lẽ người đang ở trong nhà tôi kia lại là thứ đó? Không! Làm sao có thể như thế được?

Sắp xếp lại chuỗi suy nghĩ, tôi chợt nhận ra rằng điều mà bản thân mình đang trông chờ nhất - nó sai rồi!

Lúc đầu, tôi gặp cậu ta - một người đang bị thương. Không lẽ là vừa đánh nhau xong? Với kẻ thù à? Hay là vừa bị đánh trả khi đang cố gắng hút máu con mồi?

Lần tôi bị lạc trong rừng, cậu đã đứng ra nói chuyện với đám người có đôi mắt như máu kia và cứu tôi. Nếu là người bình thường, chắc là họ đã xé tan xác cậu ra rồi.

Tối qua, tôi đã để ý con dê núi cậu mang về không còn một chút máu, cứ như bị rút cạn đi vậy. Lại còn vết cắn nhỏ trên cổ con vật nữa chứ. Sao tôi lại để mặc cho qua?

Thất vọng và không tin vào những gì mình đang nghĩ là cảm xúc của tôi lúc này. Không biết một chút nữa đây, tôi sẽ đối mặt với cậu như thế nào nữa. Cậu rất có thể là một trong số những ma cà rồng mà bà lão đã nhắc đến. Họ duy trì sự sống của mình bằng sinh mạng con người, lấy máu họ làm thức ăn. Ôi, tôi không dám nghĩ tới nữa! Thật kinh khủng!

*

Chậm rãi bước vào nhà, Jay đang nhìn tôi. Ánh mắt chẳng hề có lấy một tia độc ác. Cậu diễn giỏi thật. Được rồi, Mie tôi đây sẽ khiến cậu phải nói ra - cậu chính là một ma cà rồng. Đừng giấu giếm nữa.

- Chị vừa đi ra ngoài à?

- Uhm. Vừa gặp một bà lão. Nghe bà kể chuyện ghê quá!

- Chuyện gì thế?

- Em muốn nghe không?

- Có, chị kể đi!

- Bà ấy nói ở khu này có ma cà rồng, bảo chị phải cẩn thận... Eo ơi ghê quá đi! - Tôi gằn từng chữ, hi vọng cậu sẽ có phản ứng.

Đúng rồi, là thái độ đó. Sắc mặt Jay biến chuyển. Cậu có phần sợ sệt, như thể là tôi đã nói trúng tim đen. Tôi khẽ chạm vào vai cậu :

- Em sao thế? Jay!

Cậu giật mình, xua xua tay:

- Ờ... Không ạ... Thế chị có ghét họ không?

- Trời ạ, họ hút máu người để sống đấy! Loài quỷ dữ như thế chẳng lẽ lại làm bạn à?

- Nhưng đó là bản tính của họ mà? Đâu có bỏ được...

- Em sao thế nhỉ? Chỉ là chuyện của bà lão kể thôi. Em quan tâm quá làm gì?

- Ờ... Không! Em có quan tâm đâu chứ! - Jay cười, một nụ cười có phần cứng nhắc, gượng gạo.

Jay à, thái độ này đã tố cáo cậu rồi nhé. Nhưng rồi ngẫm lại sao tôi thấy buồn buồn. Tuy đã thành công, nhưng sao bản thân chẳng thấy vui tí nào cả. Tôi ước chẳng thà là mình đã phán đoán sai...

Tôi phải làm gì tiếp theo đây? Jay chẳng có nơi nào để đi. Nếu tôi vì sợ sệt mà bảo cậu rời khỏi đây thì có kì cục quá không? Với lại lúc ở đây trông

cậu cũng hiền và vô hại mà. Uhm, có lẽ tôi cứ để bình thường và quan sát thêm một thời gian nữa xem sao.

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Mie - Tôi Đã Tin Lầm Cậu

Hai ngày đã trôi qua, tôi thấy Jay không có biểu hiện gì khác thường. Ngoài việc cậu ta chẳng bao giờ dùng bữa cùng tôi thì mọi thứ vẫn ổn. Kì lạ thật, cậu ta có sức chịu đựng ghê vậy sao? Tôi cứ nghĩ là cậu sẽ cắn tôi hay làm những việc tương tự thế để lấy máu từ tôi chứ. Ai ngờ đâu, cậu bình thường đến mức làm tôi phát sợ.

Có việc gì mà dân làng lại tụ tập ở ngôi nhà đằng kia thế nhỉ? Tôi đến xem thử thì trời ơi, có xác chết. Lần này không phải là xác của con vật nữa mà là người thật. Tôi lùi lại, tôi rất sợ nhìn thấy những cảnh này.

Tôi bỗng nghe có tiếng bàn tán:

- Lũ bất nhân, chúng ta có thù gì với chúng mà chúng lại làm thế chứ?
- Anh ta đi vào rừng đốn củi, chắc bị bọn chúng bắt gặp đấy!

Kia là bà lão đã nói chuyện với tôi hôm nọ. Sao bà lại nhìn tôi bằng ánh mắt đó chứ? Nó chứa đầy sự nghi ngờ. Cũng phải thôi, tôi hiểu bà ấy đang nghĩ gì rồi.

Bản thân tôi lại có một linh cảm chẳng lành, đành đánh bạo hỏi một người gần đó :

- Cô ơi, chú ấy vì sao mà chết vậy?
- Do lũ ma cà rồng làm đấy!
- Sao cơ? Sao cô biết là do họ?

- Nhìn vết cắn trên cổ anh ta đi thì biết, với lại cái xác cũng không còn máu nữa.

Tôi chờ người ra, cố tiếp thu những gì vừa nghe được. Hi vọng là tôi đã nghe nhầm hay là bản thân đang nằm mơ gì đấy. Nhưng không, là sự thật rồi! Và tôi chợt nhớ ra, gần tối ngày hôm qua, Jay có bỏ ra ngoài, nói là đi săn. Chẳng lẽ...

Tôi về nhà, Jay đang làm cái gì đó dưới bếp. Thấy tôi, cậu cười nói :

- Mie đấy à? Vào ăn chút gì đi chị.

Nụ cười của cậu đẹp lắm, nhưng bây giờ tôi chỉ thấy toàn là nét giả tạo thôi. Tôi thở dài :

- Cậu diễn giỏi thật đấy, Jay ạ!

- Chị đang nói gì vậy? - cậu lại bày ra vẻ mặt vô tội nữa rồi.

- Ban ngày cậu giả làm con người, cười nói vui vẻ với tôi rồi ban đêm lên đi giết người. Như vậy không giỏi sao?

- Em không hiểu. Giết người gì? Sao lại nói như vậy?

- Cậu là một ma cà rồng, tôi nói đúng chứ? - Tôi nhìn thẳng vào mắt cậu, cố gắng cho bản thân thật bình tĩnh.

Cậu ta trầm mặc hồi lâu, bây giờ tôi đã chắc chắn rồi.

- Sao? Không trả lời là tự nhận rồi phải không?

- Em...

- Ngay từ đầu, cậu đã cố tình lừa tôi. Tại sao chứ? Định tiếp cận để rồi sau đó biến tôi thành thức ăn à?

- Em... Không có...

- Cậu đã lừa tôi, tôi biết! Vốn dĩ định bỏ qua vì nghĩ cậu chẳng làm hại đến ai. Vậy mà... Tôi sai lầm quá rồi phải không?

- Chị bảo là đã sai khi để em ở lại đây sao?

- Không phải sao? Cậu là kẻ sát nhân, một ma cà rồng máu lạnh! - Tôi hét lớn.

- Chị đã nghĩ vậy thì em cũng không biết nói gì nữa. Mọi thứ vô nghĩa rồi! Chào chị... - Tôi thấy đôi mắt cậu bỗng ngấn nước.

- Đến lúc này mà còn cố tỏ ra vẻ vô tội à? Nghĩ tôi sẽ tin cậu sao? - Trước khi cậu bỏ đi, tôi đã kịp nói ra một câu như thế.

Jay bỏ chạy ngay sau đó. Lời nói của tôi đã gián tiếp đuổi cậu đi. Cảm thấy ghét Jay vô cùng. Cậu ta đã lừa tôi. Giờ sao cảm thấy mình thật sai khi đã cố tình cho qua. Lẽ ra, tôi đã có thể ngăn được sự việc đáng tiếc này.

Nhìn chảo đồ ăn vụng về dưới bếp, tôi khóc rồi. Tại sao chứ? Tại sao cậu ta lại cố gắng làm mấy thứ này cho tôi trong khi thức ăn của cậu là máu cơ mà...

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Yul - Chuyện Của Tên Nhóc

Tôi là Yul, ừ thì dạo gần đây tôi cảm thấy tâm trạng ghê lắm. Chẳng hiểu vì sao mình lại thế nữa. Chỉ biết rằng tôi muốn gặp cô ấy. Một lần nữa thôi...

Làng tôi ở đây, sâu trong rừng. Có ai thắc mắc là tại sao chúng tôi lại chọn nơi rừng sâu như thế này để sinh sống không? Vì làng chúng tôi muốn tách biệt với thế giới ngoài kia. Không muốn làm hại đến họ. Vì cơ bản, chúng tôi cũng chẳng phải là con người.

Thôi, bỏ qua chuyện này đi. Hôm nay tôi lại quyết định đi ra phía ngoài bìa rừng kia, tôi sắp được gặp Mie rồi. Tôi vui lắm.

Ai kia? Lại là hắc, Jay! Tại sao tên này lại từ phía ngoài kia chạy vào? Nếu bình thường, tôi nhất định sẽ tóm cổ hắc, dằn cho một trận. Ai bảo hắc là dòng dõi của loài ma cà rồng độc ác kia chứ.

Bỏ qua cho tên đó lần này, vì tôi không muốn làm chậm trễ việc đến gặp Mie. Kia rồi, cô ấy đang ngồi phía trước con suối. Đôi bàn chân buông thõng xuống làn nước mát. Nhìn thật là đáng yêu.

- Lâu rồi không gặp, Mie! - Tôi đứng phía sau cạnh cô ấy và chào hỏi.

Tôi cứ nghĩ là cô sẽ tỏ vẻ ngạc nhiên hay tương tự thế để trả lời tôi. Nào ngờ cô lại ngược lên nhìn tôi, rồi lại cúi xuống, vẻ mặt sao buồn bã vô cùng. Tôi ngồi xuống cạnh cô ấy và nói:

- Cô sao vậy? Sao trông cô buồn quá...

- "..."

- Gặp lại tôi khiến cô không vui thế sao?

Mie lắc đầu, tôi cười và vỗ nhẹ vào vai cô ấy :

- Đùa thôi, thế thì làm sao mà buồn?

- Cậu ấy đã lừa tôi...

- Ai?

- Ma cà rồng...

- Cô... Cô đã gặp chúng?

- Anh biết họ?

- Người mà cô nói có phải là một tên nhóc ma cà rồng không?

- Uhm. Cậu ta bảo là không có nơi để đi. Nên tôi đã giữ cậu ta lại...

- Sao? - Tôi có phần ganh tị rồi đấy.

- Tôi không biết cậu ta là một ma cà rồng độc ác đến thế. Cho đến khi có người trong làng chết vì bị rút hết máu...

- Sao cô nghĩ là do tên ấy làm?

- Thì... xung quanh đây làm gì có ma cà rồng nào nữa đâu...

- Tên nhóc đó không đến nổi thế đâu. - Tôi lầm bầm.

- Anh nói gì?

- Không, vậy cô ghét tên đó lắm à?

- Cậu ta là một ma cà rồng. Nếu như cậu chịu nói trước với tôi thì có lẽ...
đằng này cậu ta lại giấu tôi. - Mie có vẻ như sắp khóc.

Tôi đang có một suy nghĩ. Mặc dù không chắc cô ấy có xem tôi là bạn không? Nhưng nếu lỡ một ngày, để cô biết được sự thật con người tôi, tôi sợ Mie sẽ giống như lúc này - bị tổn thương lần nữa. Tôi thật sự không muốn điều đó xảy ra chút nào.

- Mie này, cô ghét tên nhóc đó lắm à?

- Không, tôi chỉ buồn là tại sao cậu ta lại giấu tôi thôi. Còn chuyện kia...
tôi không biết!

- Uhm. Vậy Mie này... tôi không muốn sau này cô sẽ nói là tôi lừa cô.
Nên bây giờ, tôi muốn nói với cô một chuyện...

- Sao cơ? Anh cũng có bí mật nữa à? - Mie tròn mắt nhìn tôi, làm tôi
lúng túng lắm.

- Uhm... Tôi... tôi cũng không phải một con người. Tôi là... một người
sói!

Mie nhìn tôi, ánh mắt cô khiến tôi im lặng. Rồi cô ấy mỉm cười :

- Yul là người sói à?

- Uhm, Mie không giận tôi chứ?

- Giận gì nhỉ? Anh có làm gì đâu mà tôi lại giận?

- Ơ... Ý tôi là cô không ghét người sói chứ?

- Không... Tôi không ghét người sói! Như đã từng không ghét ma cà
rồng...

Mie mỉm cười, cô không ghét tôi vì tôi là người sói. Nhưng câu nói của cô còn ẩn chứa thêm tên nhóc kia làm tôi chẳng biết bản thân nên vui hay buồn?

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Mie - Gặp Lại Trong Đêm & Tâm Tư Khó Tả

Chuyến đi lần này, tại sao lại không cho tôi được sự thoải mái? Tại sao cho tôi gặp cậu? Phải chi, cậu là con người bình thường thì có phải tốt hơn không...

Jay! Tại sao trong đầu tôi lúc này chỉ toàn là tên cậu? Cậu là một ma cà rồng, đó là sự thật rồi. Không thể làm bạn hay có bất cứ mối quan hệ nào với cậu thì hay hơn.

Băng đi vài ngày sau đó, tối nọ, khi tôi đang ngủ thì bỗng giật mình vì có tiếng gọi kéo dài :

- Dậy đi... Mau dậy đi...

Tôi run quá, tối rồi mà còn ai tìm tới đây thế này? Lại vào tới tận trong nhà nữa chứ. Trộm ư? Thế là tôi trở mình, với tay bật đèn và ngồi dậy. Trời ơi, có người đang đứng trên phía đầu giường, hắt nhìn tôi bằng ánh mắt thật quái dị. Nói thật, lúc này toàn thân tôi cứng đờ, mãi thì cũng lắp bắp được vài tiếng :

- Anh là ai?

Hắn ta cười khẩy, nhìn tôi rồi nói:

-Tối nay đến lượt cô làm thức ăn cho tôi đấy!

Tôi cố nép mình vào góc giường. Thức ăn? Hắn là đang muốn ăn thịt tôi sao? Chợt đôi mắt hắn chuyển sang màu đỏ, màu của sự khát máu. Có lẽ hắn là một ma cà rồng. Tôi khóc khi thấy bước chân hắn ngày một tiến lại gần:

- Đừng... Đừng mà...

Hắn ta dường như chẳng nghe thấy gì nữa, mặt hắn ngày càng sát vào cổ tôi. Hơi thở của hắn phả vào mang tai kèm theo giọng nói khát máu đến rợn người :

- Tôi cảm nhận mùi máu của cô rồi... Nó thơm lắm...

Tôi nhắm mắt lại, nghĩ rằng có lẽ mình sắp chết rồi. Cầu nguyện là việc tôi có thể làm ngay lúc này. Tôi sẽ chết ư? Thật may mắn là không phải vậy. Bởi vì...

- Kris! Anh mau dừng lại!

Hình như có ai đó vào nhà tôi và ngăn hắn lại thì phải. Giọng nói có vẻ đang rất tức giận. Hắn dừng lại thật. Tôi vẫn không dám mở mắt thì nghe tiếp có tiếng trả lời :

- Là cậu à? Hôm nay gan nhỉ? Dám xen vào chuyện của tôi cơ đấy!

Jay? Sao cậu ta lại ở đây? Tôi vừa vui vừa sợ. Tôi không nghĩ là cậu đến cứu tôi đâu. Có lẽ, cậu cũng giống như hắn, muốn biến tôi thành thức ăn của cậu chứ gì. Nhưng...

- Kris, tha cho chị ấy đi!

Hắn đi lại gần Jay, dùng tay nâng cằm cậu lên và trừng mắt. Jay nói tiếp, tôi thật sự bất ngờ vì câu nói sau đó của cậu :

- Đừng nghĩ rằng tôi không biết. Vụ lần trước có người chết trong làng là do anh gây ra, đúng không?

- Cậu thương người như thế tại sao không cản tôi từ lần đó nhỉ?

- Tôi không muốn xen vào. Anh làm gì là chuyện của anh. Nhưng lần này, xin đừng động vào chị ấy!

- Ồ... Con bé này à? Cậu là đang ra mặt bảo vệ đó sao?

- Tôi chưa từng xin anh điều gì. Nhưng lần này, làm ơn nghe tôi, tha cho chị ấy đi...

- Nể cậu rồi đấy... Cậu thật tốt mà! Đúng là kẻ mang hai dòng máu có khác ha!

Rồi hấn bỏ đi với một nụ cười đắc chí. Tôi thấy bàn tay của Jay đang nắm lại thật chặt, có vẻ như đang tức giận lắm. Tôi lí nhí :

- Cảm... Cảm ơn...

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Mie - Gặp Lại Trong Đêm & Tâm Tư Khó Tả

Jay quay lại, ngồi xuống cạnh tôi. Vén lọn tóc nhỏ đang thấm đẫm mồ hôi ra phía sau mang tai giúp tôi. Tôi nói tiếp :

- Sao em lại đến đây?

- Đang đi săn thú, tìm thức ăn thì đánh hơi thấy mùi anh ta đang ở chỗ này...

Nói rồi, Jay đứng dậy toan bỏ đi. Tôi cuống quá, không biết nói gì ngoài câu :

- Em đi đâu thế?

- Về nhà... Nơi đây không có chỗ cho em!

Cậu bỏ đi, tôi chạy theo đến ngoài sân, giọng buồn buồn kèm theo sự hối hận:

- Xin lỗi, chị đã biết vụ lần trước không phải là do em làm...

Jay đứng lại, quay mặt nhìn tôi lần nữa. Mặt cậu bỗng sáng lên một ánh nhìn ấm áp rồi chạy đi thật nhanh. Cậu là đã cười với tôi sao?

CHƯƠNG 13: TÂM TƯ KHÓ TẢ

Một đêm khó ngủ đã qua, trời đã bắt đầu sáng. Tôi vẫn chưa hoàn hồn hẳn, vì trong lòng vẫn còn bần thần về sự việc xảy ra tối qua. Thật là hối hận mà, giờ thì tôi biết bản thân mình đã hiểu lầm cậu. Nhưng chẳng biết làm sao để xin lỗi đây? Tối qua nhìn vẻ mặt cậu chẳng có gì là giận tôi,

nhưng tôi vẫn cảm thấy lo lắng lắm. Vì sao ư? Thật chẳng biết tôi đang nghĩ gì nữa, lý do không gì khác là tôi sợ cậu sẽ ghét tôi, không trở về đây nữa.

Thực tình là bây giờ trong lòng tôi đang rối kinh khủng. Là đang nhớ đến cậu ư? Đầu óc tôi lúc nào cũng quần quanh với chuỗi suy nghĩ về cậu, nghĩ lại những ngày có cậu ở đây. Rồi bỗng nhớ cả vẻ mặt buồn bã của cậu lúc tôi nói ra những lời vô tình ấy.

Cậu có quay trở lại không? Tôi sẽ lại nói xin lỗi cậu lần nữa, thật nghiêm túc! Rồi chúng tôi lại làm bạn với nhau. Tôi sẽ thật vui vẻ nếu như sau này nhìn lại, tôi đã từng có một tình bạn đẹp với một người thật đặc biệt - Ma cà rồng. Nhưng ngộ nhỡ cậu không trở về nữa thì sao? Tôi sẽ buồn và hối hận chết mất!

Khu rừng kia, xa quá! Tôi có thể vào trong đó lần nữa không? Vì tìm gặp cậu đang là suy nghĩ của tôi lúc này. Vừa muốn lại vừa sợ. Tôi đang nghĩ gì thế? Điều này thật sự rất là mạo hiểm. Gặp may thì không nói, nhưng nếu xui xẻo, tôi sẽ bỏ mạng chứ chẳng chơi.

Nhưng mà, nếu bây giờ cứ để mặc cho qua thì có lẽ tôi sẽ không được gặp cậu nữa. Điều này làm tôi buồn và sợ hơn việc đi vào trong đó tìm cậu nhiều. Thôi thì đành liều vậy!

Tôi xếp một vài thứ cần thiết vào chiếc ba lô nhỏ. Sáng mai tôi sẽ đi. Vào trong khu rừng ấy tìm cậu. Mặc dù bản thân chưa biết chính xác là mình sẽ bắt đầu từ đâu nhưng tôi nhất định sẽ cố gắng. Tâm tình của tôi lúc này khó tả biết bao. Nó cứ nôn nao, hồi hộp thế nào ấy!

*

- Này, đến đây làm gì? - Có người đặt tay lên vai tôi, lạnh toát.

- Ơ... Chị, chị đến tìm em.

- Làm gì?

- Để xin lỗi em đấy!

Tôi mỉm cười, hi vọng cậu sẽ thật vui khi nghe điều đó. Nào ngờ...

- Không cần, về đi!

- Sao vậy, vẫn còn giận chị sao?

- Tôi đã bảo chị về đi rồi mà. Sao lại cứng đầu như thế? - Jay trừng mắt nhìn tôi.

- Chị... - Thực sự tôi không biết nên nói gì nữa đây.

- Nếu như còn ở đây, thì trước sau gì chị cũng sẽ giống với bọn người kia thôi. - Jay nói và chỉ tay về một phía.

Trời ơi, toàn là người chết. Tất cả họ đều không còn một chút huyết sắc, cứ như là máu đã bị rút cạn đi vậy, trông rất giống với cái xác mà tôi đã thấy trong làng lần trước.

Những việc này, đều là do Jay làm hết hay sao?

- Em...

- Thế nào? Sợ rồi chứ?

- Tất cả là do em làm sao?

- Vẫn chưa chịu đi à? - Và rồi Jay kéo một người về phía mình - Vậy như thế này thì sao?

Sao chứ? Cậu đang làm gì thế kia? Hàm răng sắc nhọn của cậu kề vào cổ người đó, không ngần ngại mà cắn vào. Trời ơi, cậu đã giết người ngay

trước mặt tôi. Máu lạnh, tàn nhẫn như thế liệu có còn là Jay mà tôi đã quen biết?

Và rồi, cậu ấy tiến gần về phía tôi. Theo bản năng tôi bỏ chạy ngay. Nhưng nào có kịp, không đầy mười bước thì tôi đã nằm gọn trong tay cậu rồi. Thế là, cổ tôi bị một hơi thở nào đó bao lấy :

- Đây là cái giá phải trả cho việc chị đã dám nghi ngờ tôi.

- Em định làm gì? - Tôi bắt đầu cảm thấy run sợ.

- Còn gì nữa ngoài giống với những người kia?

- Jay... - Tôi khóc vì bản thân đã có thể cảm nhận được hàm răng lạnh lẽo của Jay đã kề sát vào cổ mình.

- Phập! - Một nhát cắn thật dứt khoát, một cảm giác dòng máu của mình đang dần bị rút cạn đi thật rõ ràng.

- Jay! - Tôi giật mình tỉnh giấc, thì ra tất cả chỉ là mơ thôi.

Nhưng sao giấc mơ kia lại có phần chân thật như vậy?

Chẳng lẽ đó là kết quả tất yếu phải xảy ra khi tôi đã vô tình quen biết một ma cà rồng?

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Yul - Đi Tìm Tên Nhóc

Tôi là Yul, ừ thì dạo gần đây tôi cảm thấy tâm trạng ghê lắm. Chẳng hiểu vì sao mình lại thế nữa. Chỉ biết rằng tôi muốn gặp cô ấy. Một lần nữa thôi...

Làng tôi ở đây, sâu trong rừng. Có ai thắc mắc là tại sao chúng tôi lại chọn nơi rừng sâu như thế này để sinh sống không? Vì làng chúng tôi muốn tách biệt với thế giới ngoài kia. Không muốn làm hại đến họ. Vì cơ bản, chúng tôi cũng chẳng phải là con người.

Thôi, bỏ qua chuyện này đi. Hôm nay tôi lại quyết định đi ra phía ngoài bìa rừng kia, tôi sắp được gặp Mie rồi. Tôi vui lắm.

Ai kia? Lại là hắc, Jay! Tại sao tên này lại từ phía ngoài kia chạy vào? Nếu bình thường, tôi nhất định sẽ tóm cổ hắc, dằn cho một trận. Ai bảo hắc là dòng dõi của loài ma cà rồng độc ác kia chứ.

Bỏ qua cho tên đó lần này, vì tôi không muốn làm chậm trễ việc đến gặp Mie. Kia rồi, cô ấy đang ngồi phía trước con suối. Đôi bàn chân buồng thông xuống làn nước mát. Nhìn thật là đáng yêu.

- Lâu rồi không gặp, Mie! - Tôi đứng phía sau cạnh cô ấy và chào hỏi.

Tôi cứ nghĩ là cô sẽ tỏ vẻ ngạc nhiên hay tương tự thế để trả lời tôi. Nào ngờ cô lại ngược lên nhìn tôi, rồi lại cúi xuống, vẻ mặt sao buồn bã vô cùng. Tôi ngồi xuống cạnh cô ấy và nói:

- Cô sao vậy? Sao trông cô buồn quá...

- "..."

- Gặp lại tôi khiến cô không vui thế sao?

Mie lắc đầu, tôi cười và vỗ nhẹ vào vai cô ấy :

- Đùa thôi, thế thì làm sao mà buồn?

- Cậu ấy đã lừa tôi...

- Ai?

- Ma cà rồng...

- Cô... Cô đã gặp chúng?

- Anh biết họ?

- Người mà cô nói có phải là một tên nhóc ma cà rồng không?

- Uhm. Cậu ta bảo là không có nơi để đi. Nên tôi đã giữ cậu ta lại...

- Sao? - Tôi có phần ganh tị rồi đấy.

- Tôi không biết cậu ta là một ma cà rồng độc ác đến thế. Cho đến khi có người trong làng chết vì bị rút hết máu...

- Sao cô nghĩ là do tên ấy làm?

- Thì... xung quanh đây làm gì có ma cà rồng nào nữa đâu...

- Tên nhóc đó không đến nổi thế đâu. - Tôi lầm bầm.

- Anh nói gì?

- Không, vậy cô ghét tên đó lắm à?

- Cậu ta là một ma cà rồng. Nếu như cậu chịu nói trước với tôi thì có lẽ...
đằng này cậu ta lại giấu tôi. - Mie có vẻ như sắp khóc.

Tôi đang có một suy nghĩ. Mặc dù không chắc cô ấy có xem tôi là bạn không? Nhưng nếu lỡ một ngày, để cô biết được sự thật con người tôi, tôi sợ Mie sẽ giống như lúc này - bị tổn thương lần nữa. Tôi thật sự không muốn điều đó xảy ra chút nào.

- Mie này, cô ghét tên nhóc đó lắm à?

- Không, tôi chỉ buồn là tại sao cậu ta lại giấu tôi thôi. Còn chuyện kia...
tôi không biết!

- Uhm. Vậy Mie này... tôi không muốn sau này cô sẽ nói là tôi lừa cô.
Nên bây giờ, tôi muốn nói với cô một chuyện...

- Sao cơ? Anh cũng có bí mật nữa à? - Mie tròn mắt nhìn tôi, làm tôi
lúng túng lắm.

- Uhm... Tôi... tôi cũng không phải một con người. Tôi là... một người
sói!

Mie nhìn tôi, ánh mắt cô khiến tôi im lặng. Rồi cô ấy mỉm cười :

- Yul là người sói à?

- Uhm, Mie không giận tôi chứ?

- Giận gì nhỉ? Anh có làm gì đâu mà tôi lại giận?

- Ơ... Ý tôi là cô không ghét người sói chứ?

- Không... Tôi không ghét người sói! Như đã từng không ghét ma cà
rồng...

Mie mỉm cười, cô không ghét tôi vì tôi là người sói. Nhưng câu nói của cô còn ẩn chứa thêm tên nhóc kia làm tôi chẳng biết bản thân nên vui hay buồn nữa đây?

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Mie - Trên Lưng Sói

Chúng tôi đã đi từ sáng đến giờ, đã tầm trưa rồi. Yul vài lần có ngỏ ý rằng tôi có cần dừng lại để nghỉ một chút không? Tôi từ chối. Càng ngày tôi càng tiến sâu vào khu rừng này. Cũng may là có Yul, nếu không tôi có thể đã bỏ mạng vì thú dữ hay lạc đường gì đó rồi.- Đến rồi này... - Yul bỗng nhỏ giọng và ra hiệu tôi dừng lại.

- Sao? Thật không?

- Uhm. Mie có thấy tòa nhà ở phía xa đó không?

- Có. Jay sống ở đây sao?

- Uhm.

Yul gật đầu, tôi ngạc nhiên vô cùng. Trong khu rừng rậm rạp tưởng như chẳng có lối ra này lại có một tòa nhà to vậy sao? Cậu sống ở đây thật à?

- Thế mình đi tới đó thôi.

Tôi kéo tay Yul định đi tiếp. Nhưng Yul bỗng ấn vai tôi làm tôi mất đà ngồi thụp xuống đất.

- Cô đừng có giỡn. Bây giờ mà đi khác nào nộp mạng cho bọn chúng. Đừng quên cô là một con người đấy!

Ừ ha. Tôi là một con người, là thức ăn của họ mà. Sao tôi lại nôn nóng gặp Jay đến nỗi quên mất việc này luôn nhỉ?

- Thế bây giờ phải làm sao?

- Chờ! Đến tối, tôi sẽ vào trong ấy lén gặp tên đó. Tôi sẽ bảo hắn ra đây.

- Liệu có được không?

- Tôi sẽ giúp Mie đến cùng. Với lại tên nhóc đó không giống như bọn họ. Không đến nỗi tuyệt tình từ chối đâu...

- Không giống? Ý anh là sao?

- Uhm... Không có gì đâu.

Dường như Yul có điều gì đó không muốn nói cho tôi biết. Nhưng thôi, tôi chẳng định hỏi thêm. Biết nhiều quá để làm gì?

Tối rồi, như định trước, Yul sẽ vào trong ấy tìm gặp cậu. Tôi lo lắng lắm. Hi vọng mọi chuyện sẽ ổn. Tôi thì thầm:

- Anh phải cẩn thận đấy...

- Mie lo cho tôi à?

Câu nói của anh làm tôi ngỡ ngàng chín mặt. Tôi chẳng qua là có ý tốt thôi mà. Đang đờ người không biết trả lời làm sao thì anh nói tiếp:

- Thế nhờ không tìm được tên nhóc hay hắn không thềm ra đây thì phải làm sao?

Tôi quả thật đã có nghĩ đến khả năng này. Tuy chắc là tôi sẽ có phần thất vọng đấy, nhưng thôi tôi nói :

- Thế thì không cần nữa. Chỉ cần anh an toàn trở ra là được rồi.

Yul cười, anh xoa đầu tôi :

- Nói vậy thôi chứ nếu tên nhóc có chống cự, tôi cũng sẽ cố gắng lôi hắn ra đây cho cô!

- Cảm ơn anh.

Nhận được cái gật đầu từ Yul, tôi cảm thấy yên tâm lắm. Rồi anh nhảy ra khỏi chỗ đang đứng. Tốc độ di chuyển của anh làm tôi ngạc nhiên vô cùng. Nếu không thấy hình ảnh Yul phóng đi trong chớp mắt kia thì có lẽ tôi đã quên mất anh chính là người sói luôn rồi.

*

Chờ, tôi ngồi đây chờ đợi cũng hơi lâu rồi. Sốt ruột thật đấy! Không biết Yul có gọi cậu ấy ra ngoài được không. Rồi một lúc nữa đây, lúc gặp cậu, tôi sẽ phải nói gì? Rất nhiều câu hỏi cứ bao quanh tôi lúc này.

Có tiếng động, là tiếng xào xạc của lá cây bị dẫm đạp. Tôi ngược lên nhìn, là Yul, anh đã trở ra. Tôi mừng lắm, vì anh đã an toàn. Nhưng sao chỉ có một mình anh thế này, Jay đâu?

- Xin lỗi Mie, thất bại rồi.

- Sao thế? Có chuyện gì vậy?

- Jay... cậu ta đã bị giam!

- Hả? Nhưng tại sao?

- Tôi không rõ, chỉ nghe loáng thoáng hình như là cậu ta bị bắt về khi đang bỏ đi đấy.

- Tại sao Jay lại bỏ đi? Mà đi đâu?

- Chuyện xảy ra lâu rồi, tất cả chỉ vì tên nhóc không muốn thừa kế vị trí của cha hắn. Ông ta độc ác lắm!

- Vậy... Vậy giờ cậu ấy ra sao rồi?

- Bị giam, cha tên nhóc chẳng biết nương tay với những người không phục tùng đâu.

- Ý anh là Jay bị hành hạ ư?

- Uhm, có thể.

Sao tôi chẳng biết gì hết? Jay, sao con người cậu lại bí ẩn đến thế chứ? Thật ra, tôi đã bao giờ hiểu được chút gì về cậu đâu.

- Tôi muốn vào trong đó, Yul giúp tôi nhé...

- Cô sao vậy? Đừng có dại dột thế chứ.

- Yul không giúp thì thôi vậy, tôi tự đi một mình.

Tôi bực tức đứng dậy, chuẩn bị đi thì Yul kéo tay tôi lại, nói :

- Đừng như thế! Điều này thực sự rất nguy hiểm đó.

- Nhưng, tôi muốn gặp Jay...

Nói rồi, tôi chợt thấy ánh mắt thất vọng của Yul. Sao lại thế nhỉ? Có lẽ anh chỉ đơn giản là lo lắng cho tôi thôi, đúng không?

- Yul... Tôi... - Tôi càng bối rối hơn khi anh siết chặt tay tôi lại.

- Nếu cô đã nhất quyết như vậy thì tôi sẽ giúp.

- Cảm ơn anh... Xin lỗi vì thái độ lúc nãy nhé.

- Tôi không chấp Mie. Nào, lên lưng tôi đi.

- Để làm gì? - Tôi giật mình.

- Thì tôi cũng cô chạy vào đó, chứ chẳng lẽ cô muốn đi bộ cho bọn họ tóm lại à?

Tôi thấy cũng có lý, nhưng mà ngại quá. Rồi Yul thuyết phục mãi, tôi mới lấy hết can đảm đồng ý để anh công tôi.

- Bám chặt vào đấy.

Chưa kịp để tôi gật đầu, anh đã phóng đi. Tôi chỉ nghe có tiếng vù vù bên tai chứ không dám mở mắt. Tôi cứ nghĩ cứ chạy với tốc độ này lỡ không cẩn thận, anh đâm đầu vào cái cây nào đó thì sao nhỉ?

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Mie - Tôi Bị Bắt Giữ

Đến rồi, theo lời Yul nói thì đây là nơi giam giữ cậu. Âm u đến rợn người. Tôi thấy toàn thân mình lạnh toát. Bỗng Yul cầm một bàn tay của tôi lên, siết chặt :

- Tay cô lạnh quá. Thế nào? Sợ rồi sao?
- Không có...
- Uhm, cuối dãy hành lang phía trước là nơi tên nhóc bị giam đấy!

Tôi có thấy gì đâu, chỉ là một lối đi tối om, không chút ánh sáng. Đang lúc không biết làm sao thì Yul bế tôi lên, nhảy lên trên hàng xà lim rồi chạy.

- Anh...
- Im lặng nếu cô không muốn bị phát hiện.

Tôi đành yên lặng, ngại chết mất thôi. Nói thật, nơi đây toàn là mùi máu tươi, này giờ tôi đang cố gắng kìm chế để không phải nôn ra. Đây là nơi giam cầm người khác sao? Thật tàn nhẫn.

Rồi Yul dừng lại trước một cái xà lim lớn. Là Jay, cậu đây rồi. Nhưng tôi thật sự sốc khi thấy cậu lúc này. Tay bị treo vào hai sợi dây xích lớn, cậu chẳng mặc áo, toàn thân thì chi chít những vết thương lớn nhỏ, máu chảy rất nhiều. Tôi cố kìm nén để không phải bật ra tiếng khóc.

- Jay... Jay...

Tôi gọi cậu nhưng bản thân tuyệt nhiên chẳng nhận được câu trả lời nào. Mặt cậu sao cứ gục xuống mãi thế kia? Tôi bật khóc, hỏi Yul :

- Jay bị làm sao vậy? Sao tôi gọi mãi mà cậu ấy không trả lời tôi? Có phải...

- Đừng nghĩ bậy... Chắc do tên nhóc bị đánh nhiều quá nên tạm ngất đi thôi! - Yul vòng tay qua vai tôi, an ủi.

- Thật không?

- Thật, tôi biết tên này mà. Hẳn khỏe lắm!

Đang định nói gì đó thì tôi nghe có tiếng nói từ phía sau :

- Các người gan lắm, dám mò vào nơi này.

- Là bọn lính canh, chúng ta bị phát hiện rồi! - Yul nói.

Tôi hoảng sợ, phải làm thế nào bây giờ? Bọn chúng ngày càng đến gần. Tôi nắm chặt lấy tay Yul, anh đặt bàn tay còn lại của mình lên tay tôi, nói :

- Đừng lo, tôi sẽ bảo vệ cô!

- Thì ra là tên người sói đáng ghét này à? Hôm nay người dám mò đến đây một mình, dũng cảm thật đấy! - bọn chúng cười lớn.

Yul cũng tôi nhảy qua vòng vây của bọn chúng, chạy đi thật nhanh. Nhưng vừa được một lúc thì tôi có cảm giác như có ai đó kéo tôi lại từ phía sau.

Tôi bị bọn chúng tóm lấy rồi. Yul cũng dừng lại, quay ra phía sau, hét lớn :

- Thả cô ấy ra...

- Mà mà tiến lại đây, tao sẽ cắn một phát vào cổ nó. - Tên đang giữ tôi đe dọa.

- Mà không được làm bậy. Cô ấy không liên quan đến chúng ta trong chuyện này!

- Vì nó là con người chứ gì? Vậy càng tốt! Để xem mà nhanh hay răng nanh của tao nhanh hơn, nhé?

- Đừng làm hại Mie, mà muốn gì?

- Không gì cả. Hôm nay tao không có hứng thú với mà. Mà có thể đi nhưng để con nhỏ này lại đây.

- Mà...

Nãy giờ tôi vì quá sợ hãi nên mãi đến giờ mới có thể hoàn hồn nói chuyện được:

- Yul... Anh đi đi!

- Mie, sao tôi có thể bỏ cô lại được?

- Nghe tôi này : Bây giờ anh đi, anh thoát. Rồi sau đó có thể quay lại cứu tôi. Còn nếu anh cũng ở đây, rất có thể chúng ta sẽ cùng chết.

- Không! Tôi sẽ không để cô xảy ra chuyện đâu.

- Tôi... Muốn ở lại Yul à! Tôi muốn gặp Jay.

- Cô...- về mặt anh lúc này buồn quá, tôi đã nói gì sai?

- Mà nghe rồi đấy, bây giờ thì đi được rồi chứ?

- Mie đã muốn vậy thì nhớ phải cẩn thận đấy... Tôi sẽ quay lại cứu cô.

- Uhm - vừa nói xong thì Yul đi mất. Thật tốt là ít ra anh cũng được an toàn rồi.

- Cô khá lắm, chắc hẳn lão đại sẽ thích cô đấy!

Tôi cứ tưởng mình rơi vào tay tên này chứ, hẳn muốn dâng tôi cho ai khác nữa sao?

Rồi hẳn ta dẫn tôi rời khỏi chỗ ấy, tôi cẩn thận nhìn phía Jay. Cậu cũng chẳng khác hơn là mấy. Vẫn bất tỉnh. Giọng tôi nghẹn đắng :

- Jay, liệu chúng ta có thể gặp nhau nữa không?

Sau đó, tôi bị tống vào một căn phòng, rộng đấy! Nhưng tay chân tôi bị trói thì sử dụng mấy thứ này thế nào được? Hẳn cho hai cô gái vào hầu tôi, đối xử cũng khá đấy chứ. Có lẽ trước khi rơi vào tay lão đại gì đấy, tạm thời tôi sẽ an toàn. Trước khi rời khỏi, hẳn còn nói một câu không to cũng không nhỏ :

- Cô và thiếu gia, rốt cuộc là có quan hệ gì?

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Jay - Điều Kiện Đối Chác

Tôi bừng tỉnh, không biết đây là lần thứ bao nhiêu tôi ngất đi rồi. Ông ta - người đã sinh ra tôi đã chẳng nương tay khi hàng ngày sai người đến tra tấn, hành hạ con trai ông ấy. Chỉ vì tôi không đồng ý kế thừa vị trí của ông. Tôi chẳng quan tâm nữa, tốt nhất là đánh cho tôi chết đi cho rồi.

Hai hôm nay, sự hành hạ thưa thớt dần. Bản thân tôi thấy rất kì lạ, ông ta dễ dàng tha cho tôi như vậy sao? Không, trừ phi còn có âm mưu gì khác nữa.

Gì thế này, cha tôi đang đến đây? Một người cao quý như thế lại chịu đến một nơi dơ bẩn, sặc mùi máu tanh như thế này sao?

- Chào con trai.

- Bất ngờ nhỉ? Ông nghĩ đích thân đến đây thì có thể khiến tôi thay đổi ý định à?

- Ta biết, thằng con cứng đầu như ngươi thì làm sao dễ dàng thuyết phục được. - Nụ cười ông ấy đầy ẩn ý.

- Thế sao ông còn mất công đến đây làm gì?

- Ta đã có lý do khiến ngươi phải thay đổi rồi đây.

- Ông đang nằm mơ đấy à? Chẳng có điều gì làm tôi đổi ý đâu. Mọi chiêu trò của ông tôi đã từng nếm trải rồi, vô ích thôi.

Ông quay đi, tôi rất khó hiểu. Và rồi, ông thì thầm một câu đủ để tôi nghe thấy:

- Vậy con bé Mie đó phải chịu khổ rồi.

Mie? Chị ấy đang ở đây sao? Chị tới đây làm gì chứ, đây không phải là nơi dành cho chị, nó quá nguy hiểm!

- Sao cơ? Sao ông biết chị ấy? - Tôi sốt ruột hỏi lại.

- Ồ, con trai ta có vẻ quan tâm đến con bé đó nhỉ?

- Ông mau trả lời tôi đi.

- Con bé đến đây tìm người, rồi bị bọn cai ngục bắt lại.

Mie đã từng đến nơi này sao? Hèn gì có lần trong lúc mê man, tôi nghe có tiếng ai đó gọi mình, tha thiết lắm, đau lòng lắm!

- Giờ ông muốn gì mới thả chị ấy ra? - Tôi nổi cáu

- Như mọi lần... Chuyện đó người thừa biết mà phải không?

Tôi im lặng, quá đáng mà. Ông ta chẳng bao giờ buông tha tôi. Tôi phải trả lời sao mới được đây.

- Ta biết yêu cầu này hơi khó với người. Thôi thì cứ thông thả, ta cho con trai thời gian để suy nghĩ đấy!

Nói rồi, ông cùng đám tùy tùng bỏ đi. Trả lại đây một sự im lìm vốn có của nó.

*

Hôm nay, cuối cùng tôi cũng được bước ra khỏi căn xà lim không khác gì cái lồng sắt ấy. Tâm trạng tôi chẳng vui gì mấy. Bây giờ tôi chỉ lo lắng cho chị, không không biết chị ấy ra sao rồi? Có được ông ta đối xử tốt không? Không suy nghĩ nữa, tôi lập tức chạy đến căn phòng đó.

- Thiếu gia... - Một tên khê gọi khi thấy tôi sắp đẩy cửa bước vào.

- Sao? Ông ta lại cấm tôi vào trong đó à?

- Không phải ạ. Nhưng bây giờ trông ngài như vậy rất có thể làm cô gái kia hoảng sợ đấy!

Tôi quả thật quên mất điều này. Hiện giờ tôi đang mặc một bộ quần áo rách bươm, chi chít máu. Trên mặt cũng có vài vết thương. Mie sẽ khóc thét lên mất khi thấy tôi trong bộ dạng này mất.

- Thiếu gia nên đi thay quần áo, chuẩn bị lại đi ạ!

Tôi đi ngay sau đó. Chỉ cần thay một bộ quần áo mới là ổn chứ gì.

Nhưng không, tôi phải che đi khuôn mặt của mình. Bởi vì chị ấy chắc còn đang giận tôi, với lại những vết thương này không nên cho chị thấy thì hơn.

Đẩy cửa bước vào, chị đang ngồi ở phía bàn với đôi tay đã bị trói lại, chẳng khác gì giam lỏng. Tôi cố kìm nén để không chạy đến ôm lấy chị ngay bây giờ. Xót xa quá, đã để chị phải chịu khổ rồi!

- Cậu là ai? - Chị quay mặt lại, cũng may tôi đã dùng miếng che mặt nên chị không nhận ra.

- "Người hầu mới" - Tôi viết một tờ giấy, đưa cho chị.

- Nhưng sao lại là nam?

- "Không biết, vì được phân công thôi"

- Không nói chuyện được à?

- "Uhm" - Tôi gật đầu

- Ra ngoài đi. Tôi chẳng cần gì đâu.

Tôi đi ra ngoài, cố kìm cảm xúc của mình lại. Chị đuổi người hầu, vậy thì sẽ xoay sở làm sao với đôi tay bị trói đó?

Đợi mãi thì cũng đến bữa ăn, đây là lúc tôi cần xuất hiện rồi. Ban đầu, chị vẫn cứ thái độ đó, cương quyết không ăn. Nhưng rồi tôi cố gắng thuyết phục, chị cũng bả đầu ăn những miếng đầu tiên.

Tôi dứt thức ăn cho chị, thái độ thật cố chấp mà. Khuôn mặt chị không cảm xúc nhai lấy chỗ thức ăn đó. Tôi thật tệ, đã làm chị phải chịu khổ rồi.

- Sao anh cứ nhìn tôi?

- "À, vì cô dễ thương"

- Hừ. Dù gì anh cũng thuộc về bọn họ. Đừng tỏ ra thân thiết thế!

- "Tôi biết rồi, xin lỗi cô"

- Tại sao anh phải dùng vải che mặt?

- "Vì mặt tôi có vết sẹo rất khó coi"

- Uhm.

- "Thế có cần tôi cởi trói ra giúp cô không?"

- Không cần! Anh sẽ gặp rắc rối với bọn người kia đấy!

Phải để chị thiệt thòi rồi. Mie, chờ nhé! Em sẽ đưa chị ra khỏi nơi này. Cho dù có đổi mặt với chuyện gì đi nữa.

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Mie - Tên Người Hầu Bí Ẩn

- Jay! Jay!

Tôi giật mình tỉnh giấc, không biết đây là lần thứ bao nhiêu tôi mơ thấy cậu nữa. Lần nào cậu cũng xuất hiện bên tôi với một thân thể đầy máu và ánh mắt ngập tràn vẻ đớn đau. Tôi cố gắng lay người cậu nhưng chẳng có kết quả, cứ thế mà cậu ra đi.

Tôi nhớ cậu lắm. Tuy họ đối xử với tôi khá tốt nhưng tôi không hề muốn ở đây thêm một giây phút nào nữa. Tôi sẽ tìm cách để có thể thoát khỏi chỗ này và sẽ liệu lĩnh đến gặp cậu một lần nữa. Nhưng vấn đề là trốn đi bằng cách nào cơ chứ?

Cứ thế tôi đã ngồi trên giường suốt đêm. Tôi sợ khi mình chợp mắt, những giấc mơ không hay sẽ tìm đến nữa. Thật sự, tôi chẳng muốn thấy chúng tí nào!

Kìa, có người đang đi vào đây, có vẻ sớm quá nhỉ? Lại là cái tên che mặt kì lạ kia chứ không ai khác. Tên này bí ẩn đến nỗi, chính tôi đang có suy nghĩ : có khi nào bọn họ cho hẳn tiếp cận rồi giết chết tôi bất ngờ không ha?

- "Cô không ngủ được à?" - Tên đó lại chìa ra một mảnh giấy trước mặt tôi.

- Uhm. - Tôi gật đầu.

- "Ăn sáng nhé?"

- Không cần đâu, tôi không đói.

- "Xin chị đấy, ăn chút gì đi!"

- Sao anh dai thế? - Tôi cảm thấy hơi bức - Mà này, anh vừa gọi tôi là gì?

- "Tôi viết nhầm thôi, cô biết đấy, tôi không nói được thì viết sai là chuyện bình thường mà"

Trông anh ta có vẻ lúng túng lắm, thật đáng nghi nha. Tôi định đưa tay lên tháo lớp vải trên mặt thì anh ta đã nhanh chóng quay đi:

- "Để tôi chuẩn bị thức ăn cho cô nhé!"

Thất bại rồi. Sau đó anh ta chuẩn bị bữa ăn cho tôi, anh luôn kiên nhẫn với thái độ bất hợp tác của tôi. Ngoại trừ hôm nay anh ta có vẻ muốn tránh đi ánh mắt của tôi thì mọi thứ vẫn bình thường. Chắc chắn là có gì đó mờ ám ở đây rồi. Tôi sẽ vạch trần anh ta sớm thôi, chờ đó.

*

Lại một ngày dài đang dần khép lại. Không biết đến khi nào tôi mới có thể gặp lại cậu đây? Tôi nhớ cậu nhiều lắm. Có lẽ tâm tư của tôi đối với cậu đang khác dần đi, một loại cảm xúc kì lạ đến vô cùng!

Tôi giật mình tỉnh giấc, tìm tôi lại một lần nữa vô thức mà nhói đau. Vô lực thả cho dòng nước mắt chảy dài xuống gối. Cố dặn lòng rằng đó chỉ là một giấc mơ thôi, một giấc mơ kinh khủng. Tôi thực sự sợ lắm!

Chính là sợ cái cảm giác chứng kiến cảnh cậu ra đi mà bản thân tôi chẳng thể làm được gì.

Cũng may, không hiểu tại sao sau đó tôi lại cảm nhận được một sự ấm áp lạ thường. Có một vòng tay nào đó đang nhẹ nhàng ôm lấy tôi cùng với giọng nói trầm ấm mà tôi luôn mong muốn nghe được :

- Chị sợ lắm sao? Đừng lo, đã có em ở đây rồi!

Uhm, có lẽ tôi lại nằm mơ nữa rồi đây. Đó chắc chắn là phần tiếp theo của giấc mơ kinh hoàng lúc nãy. Có thể vì quá mong ước, nên tôi cảm thấy nó chân thực biết bao. Có vẻ như tôi đã cảm nhận được tất cả, tôi cẩn thận thu vào người mình toàn bộ hơi ấm từ người kia. Vòng tay ấy ôm lấy tôi chặt lắm. Nó khiến nước mắt của tôi không còn rơi nữa và nó khiến tôi cảm thấy yên tâm vô cùng. Nếu đây là sự thật thì tốt biết mấy. Mà nếu chỉ là giấc mơ thì cũng chẳng sao, chỉ mong sao tôi được đắm chìm trong đó mãi mãi.

Hình như tối đó là đêm mà tôi đã ngủ một giấc thật ngon. Bản thân tuyệt nhiên không còn gặp bất kỳ cơn ác mộng nào nữa.

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Jay - Lời Tỏ Tình Của Vampire

Sáng nay, tôi rời khỏi phòng chị từ rất sớm, lúc ấy chị vẫn còn đang ngủ say.

Mie có vẻ nghi ngờ tôi rồi. Vậy thì hôm nay đến gặp chị ấy một lần nữa thôi. Rồi sau đó tôi sẽ nhờ người khác thay tôi trông chừng chị, dù gì thì chị cũng dễ chăm sóc mà.

Nhìn thân ảnh gầy nhỏ của chị ngồi trên bàn ăn với đôi tay bị trói, tôi đau lòng lắm. Nhưng tôi chẳng thể giúp được gì, thật vô dụng mà. Tôi muốn chạy đến ôm lấy chị, thật chặt, thật chặt ngay bây giờ.

Mie nhìn tôi, hôm nay chị chẳng cúi gắt nữa. Còn nói:

- Hôm nay, tôi ăn dê nướng nhé?

Sao? Chị là đang chủ động muốn ăn khi không cần tôi nhắc à? Lại còn là món tôi đã làm cho chị ăn trước đây nữa? Chị vẫn còn nhớ...

- Sao? Không được à?

- "Được, được chứ! Dĩ nhiên là được rồi."

Tôi hồ hởi đi chuẩn bị, phải làm món này thật ngon mới được. Và rồi...

- "Há miệng ra nào..."

Chị ăn thật, tôi vui lắm. Rồi tôi viết một mảnh giấy chìa ra :

- "Có ngon không?"

- Ngon lắm, mùi vị cứ như lúc trước ấy...

Tôi tròn mắt nhìn chị. Chẳng để tôi phản ứng lâu, chị đã kéo đĩa dê nướng về phía mình:

- "Làm gì vậy?"

- Tôi muốn tự ăn.

- "Nhưng..."

- Mặc kệ tôi.

Chị dùng sức từ đôi bàn tay bị trói của mình để đưa thức ăn vào miệng. Sao chị phải làm thế chứ? Và rồi, một miếng thịt không nghe lời đã rơi xuống cánh tay nhỏ kia :

- Nóng quá...

Tôi vội vàng chạy đến, đặt đôi tay chị lên bàn, cẩn thận lau đi vết bẩn và xử lý vết bỏng kia. Chị lúc nào cũng cố chấp cả, luôn muốn làm theo ý mình.

- "Có đau lắm không?"

- Jay...

Tôi chợt dừng động tác lại vì giật mình. Cứ cho là mình nghe lầm đi.

- Jay... - Chị lại gọi tên tôi.

- "Cô đang gọi ai thế? Ở đây làm gì còn ai nữa..."

Nhanh như gió, chị đưa tay gỡ phăng lớp vải trên mặt tôi. Phản ứng của tôi là quay mặt, định chạy đi thì :

- Định trốn chị đến bao giờ nữa chứ?

Tôi đứng lại, nghe tiếng chị như sắp khóc. Tôi nắm chặt đôi tay mình lại để kìm chế cảm xúc của bản thân.

- Chị đã tìm em rất lâu rồi, có biết không?

- "..."

- Chị xin lỗi... Đừng giận nữa có được không?

Rồi một vòng tay siết chặt lấy tôi. Chị là đang ôm tôi sao? Chị ôm tôi bằng đôi tay bị trói của mình, tiếng chị thút thít:

- Jay...

Tôi quay mặt lại, gỡ bỏ bàn tay của Mie ra làm chị ngẩn người. Tôi nhìn chị một lúc rồi ôm chầm lấy chị:

- Sao vừa rồi trông chị thất vọng thế nhỉ?

- Tại... Chị nghĩ em gỡ bỏ tay chị ra để chạy đi.

- Trời ạ, em chỉ là không muốn chị đau với đôi tay bị trói đó thôi mà.

Chị khóc rồi, tại sao chứ? Tôi sốt ruột hỏi :

- Sao lại khóc nhỉ? Gặp lại em khiến chị không vui thế sao?

Mie lắc đầu, tôi cười rồi lau đi hàng nước mắt trên mặt chị. Lần đầu tiên tôi thấy chị khóc, vì tôi.

- Em có thể nói với chị điều này không?

- Gì thế?

- Sợ quá. Lỡ chị ghét em thì sẽ làm thế nào?

- Sao? Điều gì mà ghê thế?

- Em yêu chị, Mie...

Mie tròn mắt nhìn tôi, rồi chị quay mặt đi. Tôi đặt tay lên vai chị, nói :

- Sao vậy? Ghét em rồi à...

Rồi chị ôm mặt, tôi biết chị đang cười. Cố gắng mãi mà vẫn không gỡ được tay chị ra, tôi đành quay mặt đi :

- Chị không thích điều đó hả? Vậy thôi, em đi ra ngoài đây! Xem như chưa nói gì đi ha...

- Đứng lại đó. Ai cho đi chứ?

- Sao? Sao em phải ở lại đây?

- Thế chị cũng yêu em, việc đó không đáng để em ở lại à?

- Làm sao biết được? Nhỡ chị bị ép buộc nói thế thì sao?

- Đáng ghét!

Chị chạy vào trong, vẻ mặt chị khi giận dữ đáng yêu không thể tả được. Tôi chạy đến, kéo chị ôm vào lòng mình, thật chặt như ôm lấy một thiên sứ vậy.

- Đừng dối nữa, em đùa thôi. Yêu chị nhất trên đời!

Mie đã hết khóc. Không ngờ sự việc lần này lại giúp tôi. Tôi đã nói ra điều mà bản thân giấu kín trong lòng kia, từ rất lâu rồi.

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Mie - Hạnh Phúc Nhỏ Của Tôi

Tôi yêu Jay, đó là điều mà bản thân tôi đã giấu kín trong lòng từ rất lâu rồi. Tôi sợ phải nói ra, sợ Jay sẽ nghĩ rằng tôi và cậu quá cách biệt. Sợ nhiều lắm. Nhưng không, cậu cũng yêu tôi. Một cậu nhóc ma cà rồng đã nói yêu tôi như thế.

- Ay da... Đau!

- Thôi nào, chịu khó chút đi. Nếu không xử lý vết thương thì chúng sẽ khó lành lắm đấy.

- Đau chết em rồi, bắt đền chị đó!

- Đừng có nháo nữa. Không là chị bỏ mặt em đấy, chịu không?

Jay ngồi im thật. Toàn thân cậu đầy rẫy những vết thương lớn nhỏ. Do không xử lý đúng lúc nên có nhiều chỗ vẫn còn tươm máu. Gương mặt cậu cũng vì bị đánh mà có hai vết xước chạy dài. Tôi chợt dừng động tác, vuốt nhẹ lên chúng :

- Sao vậy? Chị sợ à?

- Ngốc, chỉ là chị thấy đau lòng thôi...

- Thật sao? Vậy thì em phải thường xuyên bị thương mới được. Để chị quan tâm em.

Mắt tôi chợt cay xè, tôi không thích cậu nói như vậy. Trước khi nước mắt tôi kịp rơi xuống thì đã có một bàn tay kịp kéo tôi lại, ôm chặt:

- Đùa thôi, đừng khóc nha! Em rất vui khi được chị quan tâm đến em đấy...

- Nói cho chị biết làm sao mà em ra nông nỗi này?

- Ông ta, ý em là ba em làm đấy. Vì em không muốn thừa kế vị trí của ông nên... Ôi, nó thật kinh khủng!

- Nhưng... Em là con ông ấy mà? Cha thì làm sao mà ra tay với con mình nặng thế?

- Nơi này là vậy đấy. Ông ta không thích những kẻ chống đối mình. Dù là con cái thì cũng thế thôi.

- Thật tàn nhẫn mà. Thế sao ông ấy lại đồng ý tha cho em?

- Thì... Em sợ ông ta làm hại đến chị nên xin được thả ra, đổi với một vài điều kiện...

- Điều kiện?

- Chuyện nhỏ thôi. Cũng qua rồi, chị đừng để ý.

- Uhm, vậy thì sau này phải cố gắng để bản thân không bị thương nữa, có biết không?

- Em hứa đấy... Yêu chị...

Jay cọ cọ cảm mình vào vai tôi. Dường như hạnh phúc bây giờ với tôi chỉ có vậy. Ở bên cậu tôi thấy thật tự nhiên cho dù trong hoàn cảnh nào đi chăng nữa. Tôi yêu Jay!

*

Tôi vẫn ở trong căn phòng này mà không một lần thắc mắc vì sao Jay không dẫn tôi rời khỏi đây hay đại loại thế. Vì tôi nghĩ chắc cậu có lý do gì đó, đến lúc thích hợp rồi sẽ kể cho tôi nghe thôi.

Lúc này, tôi đang ngồi xem lại vết thương cho cậu thì có tiếng gõ cửa:

- Thiếu gia, phu nhân muốn gặp cậu.

- Uhm, một lát tôi đến.

Đợi cho cô gái kia đi ra, tôi mới lên tiếng:

- Định đi gặp ai đấy Jay?

- Mẹ em...

- Sao? Mẹ em à?

- Uhm, có muốn đi cùng không?

- Thôi, kì lắm...

- Không sao đâu, mẹ thương em lắm. Rồi bà cũng thương chị thôi. Chị sẽ thích bà ấy cho mà xem.

Tôi đành đồng ý. Thật sự tôi cũng tò mò về mẹ cậu lắm chứ. Cậu dẫn tôi đến một căn phòng, nơi đây canh giữ còn ngặt hơn chỗ tôi gặp nhiều lần. Bọn lính canh nhận ra Jay nên để cho cậu vào.

- Lissana! Mẹ...

Một người phụ nữ đang ngồi trước Chúa và cầu nguyện. Nghe tiếng cậu, bà quay mặt ra :

- Là con đấy à?

- Vâng, con đến thăm mẹ đây!

Rồi Jay nắm tay tôi dẫn vào trong, chợt nhận ra mẹ cậu rất hiền, khác hẳn với những người ở đây.

- Cháu chào bác!

- Đây là cô gái mà cha con đã kể cho mẹ nghe sao?

- Vâng, con yêu chị ấy mẹ à...

- Cô bé đáng yêu đấy! Con tên gì?

- Dạ, Mie ạ...

- Mie? Hoa hồng anh à?

- Bác biết sao ạ?

Bà mỉm cười không đáp. Trầm mặc hồi lâu, bà hỏi Jay :

- Con không sợ mình sẽ gây nguy hiểm khi để con bé ở bên con sao?

- Con...

- Không sao bác ạ. Vì cháu đồng ý mà. - Tôi mỉm cười.

- Con nhất định sẽ bảo vệ chị ấy.

- Con đã trưởng thành hơn rồi, con trai ạ...

Cuộc nói chuyện tuy ngắn ngủi nhưng tôi cảm thấy bà rất thân thiện. Khuôn mặt bà phúc hậu lắm, chẳng giống với ai ở đây cả. Ngạc nhiên vô cùng :

- Mẹ em thật thánh thiện và còn hiền nữa nha!

- Vì bà ấy cũng là một con người như chị chứ sao!

- Sao cơ?

- Khó tin lắm phải không? Đúng, cha em ông ấy cũng đã từng phải lòng một con người...

Quả nhiên như thế. Giờ thì tôi đã hiểu vì sao bà ấy lại cầu nguyện bên chúa. Vì sao ánh mắt bà ấy không giống với những người ở đây. Vì sao cửa phòng của bà luôn có người canh giữ. Tất cả chỉ có thể giải thích rằng vì bà là một con người. Bà có cả tình thương và cảm xúc.

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Mie - Kris

- Hôm nay em phải đi gặp ông ta. Chị chịu khó ở đây đợi em về nhé!
- Lại bỏ chị ở đây một mình nữa à?
- Đừng như vậy mà. Em hứa sẽ về sớm, chịu không?
- Uhm, thế em có đi ra ngoài không?
- Có, chi vậy chị?
- Định nhờ em tìm Yul và nói cho anh ta biết rằng bây giờ chị ổn rồi.
- Tên người sói đó à?
- Dù sao anh ta cũng đã giúp cho chị đến đây gặp em mà. Đừng có nói là em đang ghen đấy nhé?
- Ờ... Em có ghen đâu! Được rồi, em sẽ tìm tên đó và nói rằng bây giờ chị ở bên em rồi, cực kỳ ổn luôn.

Vậy còn bảo là không ghen. Về mặt cậu không phải đã lộ ra hết rồi đó sao? Tôi nhìn mà muốn cắn ngay cho vài phát. Nhưng lần này đành phải nhờ cậu rồi, vì tôi cũng không muốn Yul ở ngoài kia lo lắng cho tôi.

Rồi Jay hôn nhẹ lên má tôi nói là phải trả công trước gì đó. Tôi đành đồng ý chứ biết làm sao được. Thật là dễ bị gạt quá mà.

Suốt ngày chỉ quanh quẩn trong căn phòng rộng bao la này làm tôi sắp biến thành tự kỉ rồi đây. Chán quá đi! Hay là thử đi ra ngoài dạo một vòng

xem biết đâu tìm được cái gì đó hay hay. Chứ nếu không cứ ở mãi trong này, không sớm thì muộn tôi cũng sẽ trở thành một cái xác khô mất thôi.

Sân trước rộng thật đấy! Cảnh vật thật hoang sơ, chẳng có cây cối gì cả. Tôi rảo bước thật chậm, rồi bỗng gặp một bóng người đang đi đến gần, trông hơi quen quen. Ai thế nhỉ?

- Chào cô gái...

- Anh là...

- Mới đây mà cô gái đã quên mất tôi rồi à?

- K... Kris?

- Đúng rồi. Lần đó để vuột mất cô, thật là đáng tiếc!

- Thế... Giờ anh muốn sao?

- Yên tâm đi, dù gì bây giờ cô và thằng Jay kia cũng có quan hệ mà. Tôi chẳng đại dột gì mà đi hại cô đâu!

Rồi Kris lướt qua tôi, làm tôi có một cảm giác rờn rợn. Bỗng nhiên:

- "Xoảng!"

- Xin lỗi thiếu gia, tôi không cố ý...

Đó là do một cô người hầu đã vô tình va vào Kris, làm số ly tách cô cầm trên tay bị vỡ nát dưới chân hắn. Thế mà :

- Cô dám... Đồ vô dụng - Hắn vung tay tát cô gái kia một cái như trời giáng.

- Xin lỗi. Thiếu gia làm ơn tha cho cho tôi...

Hắn ta lại giơ tay lên, may mà tôi kịp thời chạy đến chụp lấy tay hắn.

- Anh dừng tay lại. Quá đáng lắm rồi đó!

- Cô... Cô dám?

- Tôi, tôi thế nào hả? Anh nghĩ rằng mình là thiếu gia gì đó thì hay lắm sao?

- Cô Mie... Là lỗi của tôi... Tôi đáng chết mà. - Cô gái kia đang rất hoảng hốt

- Cô không cần phải sợ. - Rồi tôi quay qua hắn - Thế nào? Không còn gì để nói nữa phải không?

- Cô... Được lắm! - Hắn ta trừng mắt rồi ùng ùng bỏ đi.

Chỉ còn lại tôi và cô gái ấy. Rồi tôi vội vàng đỡ cô dậy, nói :

- Cô có sao không?

- Không, không ạ! Cảm ơn cô Mie. - Cô ta rối rít nói cảm ơn tôi rồi chạy biến.

Chiều, trong khi tôi đang mãi suy nghĩ chuyện đầu đầu thì người tôi đã có đôi bàn tay của ai đó nhẹ nhàng ôm lấy :

- Nhớ chị sắp phát điên rồi này...

- Jay... Về rồi đó à?

- Sao vậy? Thấy em chị không vui sao?

- Không có... Chỉ là...

- Có chuyện gì? Kể em nghe đi.

Tôi nghĩ rằng chắc hẳn Jay biết điều gì đó. Hay là:

- Chị hỏi em... Kris là ai vậy?

- Sao hôm nay chị lại hỏi về anh ta?

- Trả lời đi! Chị nghĩ em biết mà.

- Kris, hẳn là anh trai của em...

- Sao? Nói vậy anh ta cũng có một phần là con người à?

- Không, Kris là một ma cà rồng chính thống đấy! Mẹ anh ta cũng là một ma cà rồng.

- À... Ra là vậy.

- Uhm, dù gì thì chị cũng nên tránh xa Kris ra, anh ta rất nguy hiểm đó!

- Chị biết rồi.

Khỏi cần Jay nói, tôi cũng nghĩ là mình nên tránh xa hẳn mà. Nhìn hành động của hẳn ngày hôm nay với cô người hầu kia thì tôi đã đoán được phần nào tính cách và con người hẳn rồi đấy! Thật máu lạnh và tàn nhẫn!

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Mie - Môi Cậu Nhuộm Đầy Máu Tanh

- Nếu như có một ngày nào đó bản thân em làm việc mà chị không thích thì chị có ghét em không?

Hôm nay Jay sao thế nhỉ? Chỉ toàn nói chuyện đầu đầu không à. Tôi chẳng biết trả lời làm sao nữa :

- Uhm thì cứ làm việc mà em cho là đúng thì được rồi. Đến lúc đó dù thế nào chị cũng ủng hộ em.

- Chị... Sao lại bao dung như thế chứ?

- Vì chị yêu em. Nơi đâu có em chị cũng muốn đến!

- Gặp được chị, thật tốt! - Jay ôm lấy tôi, thủ thủ.

Tôi mỉm cười, chợt thấy hạnh phúc của mình chỉ đơn giản như thế thôi.

Nhưng rồi, một buổi tối nọ, tôi giật mình lúc nửa đêm vì quá khát nước. Hôm nay Jay bảo là sẽ về phòng cậu ngủ nên ở đây chỉ có mình tôi. Uống xong cốc nước định quay lại giường thì tôi nghe bên ngoài có tiếng nói :

- Hôm nay thiếu gia chắc đã mệt rồi. Đi sẵn cả ngày thế cơ mà!

- Đủ rồi, mau dọn dẹp đồng xác chết ấy đi! Đừng để Mie nhìn thấy, không khéo chị ấy lại nghĩ ngợi lung tung nữa!

- Vâng. Lão gia chắc hẳn sẽ rất hài lòng với biểu hiện của cậu ngày hôm nay đấy!

Tôi đã thấy hết rồi, đôi môi cậu đang dính đầy máu kia. Cậu vừa làm gì? Jay giấu tôi đi làm việc đáng kinh tởm ấy sao? Bây giờ tôi đã hiểu, bản chất là bản chất! Nó chẳng thể thay đổi được đâu. Tôi cố kìm tiếng nấc để mình không phải khóc trong lúc này!

Sáng, tôi trở mình thì bắt gặp nụ cười thật tươi của cậu đang nhìn tôi. Trông cậu vẫn bình thản như chẳng hề có gì xảy ra cả :

- Chào buổi sáng, chị Mie! - Rồi cậu nhẹ hôn lên má tôi.

- Bỏ đôi môi tanh tươi của cậu ra khỏi người tôi đi! - Tôi vùng vằng đẩy cậu ra.

- Chị sao vậy?

- Đừng đóng kịch nữa! Cậu tưởng tôi không biết cậu đã làm việc ghê tởm gì sao?

- Chị đã thấy rồi à? Em chỉ...

- Đủ rồi! Tôi không muốn thấy cậu nữa. Cậu đi cho tôi!

- Nghe em nói này...

Tôi quăng chiếc gối về phía cậu, tôi không muốn nghe gì nữa. Dường như cậu biết rằng có nói gì nữa tôi cũng không tin nên bảo tôi đừng tức giận rồi lặng lẽ bước ra ngoài.

Jay ơi, có phải là tôi đã sai rồi không? Tôi chẳng nên đến đây làm gì. Tôi không thích chứng kiến cậu trong hoàn cảnh này. Cậu thật chẳng khác gì những người ở đây cả.

*

Cũng hai ngày rồi, Jay không đến đây. Tại sao vậy? Cậu là người có lỗi cơ mà. Lại còn chẳng thèm đến để tỏ vẻ hối lỗi hay thuyết phục tôi nữa chứ. Chẳng lẽ, khi tôi đã phát hiện ra rồi thì Jay cũng chẳng cần phải đóng kịch nữa sao?

Thật là thất vọng mà. Có khi nào tôi yêu Jay là điều sai trái rồi không? Phải, cậu là một ma cà rồng. Mà đã là ma cà rồng thì làm sao có thể không lạnh lùng, không máu lạnh được?

Vậy thì tôi chẳng còn lý do gì để ở lại cái nơi đầy nỗi buồn này nữa. Cho dù phải bỏ trốn, tôi cũng phải rời khỏi đây!

Mở cửa, tôi chợt thoáng nghe bên tai tiếng ai gọi tôi, giọng nói yếu ớt lắm. Cứ cho là tai tôi đã nghe nhầm đi. Không quan trọng nữa.

- Chị... Chị Mie...

Tôi cảm nhận có một thân thể đã đổ sầm ở phía sau tôi. Jay? Sao lại là cậu? Chẳng phải giờ này cậu đã đi săn rồi sao? Vì sao lại bị ngất trước cửa phòng tôi thế này?

- Jay! - Tôi kéo cậu lên để cậu không bị ngã xuống đất.

- Mie... Giúp em thoát khỏi bọn họ... - Giọng Jay thều thào rồi ngất lịm đi.

Tôi dìu cậu vào trong, đặt cậu nằm trên giường, vừa vặn nghe có tiếng gõ cửa :

- Các người là ai?

- Thiếu gia có đến đây không?

- Jay... - Tôi chợt nhớ đến lời cậu dặn dò tôi lúc nãy - Không, cậu ấy không đến đây đã hai hôm nay rồi!

- Thiếu gia cũng thật là... bày trò lừa lão gia rồi bây giờ lại bỏ trốn. Mau chia ra tìm đi!

Họ vừa nói vừa bỏ đi. Tôi đã kịp nghe hết câu nói vừa rồi. Lừa ông ta? Cậu đã lừa việc gì chứ?

Người Jay lại toàn là máu, vết thương cũ chưa kịp lành hẳn giờ còn thêm nữa. Thân thể người bình thường chắc chẳng thể nào chịu nổi đâu. Không hiểu sao khi nhìn cậu, nhìn thấy đôi mắt khép hờ của cậu thì mọi hờn dỗi trong lòng tôi đều tan biến. Tôi muốn chăm sóc cậu, cho dù cậu có tàn ác máu lạnh như thế nào đi nữa thì tôi cũng đã yêu cậu mất rồi.

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Jay - Sự Hối Lỗi Của Mie

Ôi, toàn thân tôi đau nhức không chịu được. Nặng nề mở đôi mi mắt đang dán chặt vào nhau ra, tôi có cảm giác mình đã ngủ đi lâu lắm rồi. Định cựa mình ngồi dậy thì có cảm giác nặng nặng ở ngực.

Là Mie! Sao tôi lại ở trong phòng chị? Lục lại mớ suy nghĩ hỗn độn kia, tôi mới nhớ rằng : tối qua trước khi bị đám người kia tóm được thì tôi đã vô thức chạy đến đây tìm chị. Là chị đã bảo vệ tôi, tại sao chứ? Chẳng phải chị rất ghét tôi hay sao?

Có lẽ vì do chăm sóc cho tôi nên trông sắc mặt chị có vẻ mệt mỏi quá. Đầu chị nằm gọn trên ngực tôi khiến tôi cảm thấy ấm áp lạ thường. Đôi môi khép hờ kia đang mỉm cười, có lẽ là chị đang mơ về điều gì đó thật đẹp phải không? Khẽ đưa tay vuốt nhẹ mái tóc dài mượt mà của chị, tôi thấy sao mà thích thế. Chẳng dám hít thở mạnh, chỉ sợ bản thân sẽ phá tan giấc ngủ của thiên thần đang nằm trong lòng tôi mất thôi.

Rồi chị cũng cựa mình thức giấc. Tôi sợ lắm, chị đang giận tôi cơ mà. Chắc chắn chị sẽ đuổi tôi ra khỏi đây nữa cho xem. Nhưng không :

- Jay... Em tỉnh rồi à?

Tôi có nghe lầm không? Chị vừa dịu dàng với tôi như thế...

- Này, sao không trả lời? Em còn mệt ở đâu sao?

Vẻ mặt chị từ tươi cười chuyển sang lo lắng, chị cầm tay tôi, kiểm tra đầu mặt và cổ tôi làm tôi cảm thấy nhồn nhột sao ấy.

- Em đau ở đâu? Nói chị nghe đi chứ?

Tôi bắt được cánh tay chị, làm chị giật mình :

- Chị ghét em lắm mà, sao còn quan tâm em làm gì?

- Ơ... Chị...

- Đã thay đổi suy nghĩ rồi sao?

- Uhm thì... Dù gì đó cũng là bản năng của một ma cà rồng. Chị không có quyền cấm đoán. Nên...

- Thật sự chị đã nghĩ về em như vậy?

- Thì chẳng phải em đã mang rất nhiều xác chết về đây sao? Với lại, khi em hôn chị, chị cảm nhận môi em vẫn còn mùi máu...

- Mie chị ơi, chị đúng là chẳng thể phân biệt mùi nào là máu người, mùi nào là máu động vật mất rồi!

- Ý em là sao?

- Đã chịu nghe em giải thích rồi à?

- Mau nói đi chứ! - Vẻ mặt chị tỏ ra sốt sắng vô cùng.

- Mùi máu trên người em chỉ là máu động vật. Còn những cái xác chết là do Rose - cô gái lần trước chị giúp đỡ mang về cho em đấy!

- Cô ấy sao?

- Uhm, đó là thuộc hạ thân tín của mẹ em. Sau khi nghe em nói chuyện này với mẹ thì Rose ngỏ ý muốn giúp. Để trả ơn chị lần trước đã giúp cô ấy thoát khỏi Kris đấy!

- Nhưng vì sao phải làm như thế?

- Ngay từ đầu, ông ta đã mang chị ra để uy hiếp em. Buộc em phải phục tùng. Nên em mới nghĩ ra kế hoạch này để lấy lòng tin từ ông ta. Nhưng đã bị phát hiện mất rồi!

- Đó là lý do hôm qua em bị đám người kia đuổi bắt?

- Uhm.

Chị bỗng lặng người quay mặt đi, không nói gì. Làm tôi cảm thấy lo lắng lắm! Khi bước lên phía trước thì tôi nhận ra, nước mắt chị đang rơi...

- Mie! Sao vậy? Sao chị lại khóc?

Rồi chị ôm chầm lấy tôi. Làm tôi bất ngờ suýt ngã. Lại nghe tiếp được tiếng chị nức nở :

- Jay, xin lỗi vì đã hiểu lầm em!

- Mie ngốc! Có gì đâu chứ? Em không trách chị đâu mà...

Tôi vuốt nhẹ mái tóc chị, đan từng ngón tay vào những lọn tóc dài ấy rồi nhẹ nhàng nâng niu. Mùi hương từ mái tóc kia sao mà thơm đến thế? Tôi ước thời gian sẽ dừng lại ở giây phút này đây, thời khắc bình yên đơn giản mà tôi được gần bên chị. Thật là yêu, yêu chị đến vô cùng!

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Mie - Tình Yêu Của Ông Ta

Mọi hiểu lầm đều đã được giải toả. Thì ra từ nhỏ đến giờ, vì theo ước muốn của mẹ mình mà cậu chỉ tìm đến máu động vật. Thật tốt quá! Nhưng bên cạnh đó, cậu thường xuyên phải chịu đựng sự huấn luyện hà khắc của cha mình để trở thành một người thừa kế. Jay vì không chịu nổi sự tàn độc từ ông ta nên đã bỏ trốn ra ngoài. Đó là lí do vì sao tôi đã gặp cậu vào thời gian đó.

Có tiếng gõ cửa, người đến đây là cha cậu. Tôi sơ xuất quá, chẳng kịp để Jay lánh mặt đi.

- Ta biết ngay là người ở đây mà!

- Ông đến đây làm gì?

- Còn gì nữa? Không lẽ con trai ta phạm lỗi mà không phải chịu sự trừng phạt hay sao?

- Vậy thì như ý của ông đi!

- Jay... Đừng mà... - Tôi lo lắng

- Chị đừng sợ. Không sao đâu!

- Nghĩa khí lắm. Được rồi, người đâu? Mau đem nhục hình ra đây!

- Jay... - Tôi nắm chặt lấy cổ tay cậu, sợ hãi.

- Đừng lo lắng! Em quen với việc này rồi.

Rồi bộ "công cụ hành hạ" được mang đến. Toàn là dao và kẹp sắt. Ông ta định sử dụng những thứ này để trừng phạt Jay sao? Tôi sẽ không chịu nổi mất.

- Những lần trước là do người không nghe lời. Còn lần này là gian dối, lừa gạt ta. Phải phạt nặng hơn, ta nói đúng chứ?

- Tùy ông!

- Mau đưa nó đến đây!

Jay được đưa đến phía trước bàn kẹp. Tất nhiên, tôi bị giữ chặt ở phía xa. Rồi bàn tay cậu dần dần bị đưa vào thứ dụng cụ kinh dị đó và nó kẹp chặt tay cậu lại. Độ siết ngày càng tăng lên. Mặc dù cậu không hề lên tiếng nhưng tôi cảm thấy rất đau lòng.

- Dừng tay lại, Ryan! - Tôi nghe có tiếng người chạy đến, rồi cửa phòng bị mở toang.

- Lissana? Sao bà lại đến đây? - Ông ta ngạc nhiên quay mặt ra phía cửa.

- Bác... - Tôi nhận ra đó là mẹ của Jay.

- Nếu tôi không đến đây thì làm sao biết được ông sẽ dùng những thủ đoạn gì để hành hạ thằng bé nữa?

- Nhưng nó đã phạm một lỗi rất lớn, đáng bị trừng phạt.

- Lỗi? Nói về lỗi ông còn hơn nó đấy chứ?

- Mẹ, đừng lo cho con! Con không sao đâu.

- Bà đừng xen vào chuyện này. Nó đáng bị như vậy. Người đâu, mau mạnh tay hơn nữa đi!

- Dừng lại! - Mẹ Jay chạy đến, ngồi bên cạnh và ôm lấy cậu.

- Bà... - Ông ta chắc hẳn đang rất tức giận - Dừng nghĩ rằng bà hành động như vậy tôi sẽ không dám làm gì nó.

- Vậy nếu bây giờ thằng bé chấp nhận thừa kế ông thì ông sẽ bỏ qua cho nó chứ?

Cả căn phòng bỗng im lặng sau câu nói của bà. Jay tròn mắt :

- Mẹ, sao mẹ...

- Con để mẹ giải quyết chuyện này! - Rồi bà quay sang ông ta - Thế nào? Điều này đủ để ông tha cho nó không?

- Tốt đấy! Tôi chỉ sợ thằng con cứng đầu như nó sẽ không phục thôi.

- Tôi sẽ nói chuyện với nó. Giờ ông dừng lại được rồi chứ?

Tôi thấy ông ta phát tay ra hiệu bọn người kia dừng lại.

- Tôi trông chờ vào sự thay đổi của nó. Còn Lissana, bà mau đứng dậy đi!

Rồi ông ta bỏ đi, mẹ Jay cũng đứng dậy. Bà từ tốn dặn dò :

- Nhớ cẩn thận nha con. Và bảo vệ cho cả Mie nữa, dù gì thì con bé cũng là con người.

- Vâng, con biết mà mẹ. Cảm ơn mẹ nhé!

- Tạm biệt bác...

Rồi bà đi ra ngoài, có lẽ là theo cha của Jay. Tôi chạy đến cầm tay cậu lên, thăm soi :

- Có sao không Jay? Ngón tay em chảy máu rồi này!

- Không, vết thương nhỏ mà. Chẳng sao hết!

Tôi xử lý chỗ tay bị thương cho cậu. Người gì đâu ấy, vết thương cũ chưa kịp hết thì vết thương mới lại tìm đến. Đến lúc nào thì cậu mới bình thường trở lại đây?

- Cũng may là hôm nay nhờ có mẹ em đấy! Nếu không thì...

- Chị không biết đó thôi, mẹ em còn quyền lực hơn ông ta nữa đó! - Jay vừa nói vừa cười.

- Ý em là sao?

- Ông ta rất yêu mẹ Lissana, mẹ là điểm yếu của ông đấy!

- Thế sao mẹ em lại bị giam lỏng trong căn phòng đó?

- Thì kẻ thù của cha em đâu có ít. Nên ông ta sẽ chẳng thể chịu được nếu như mẹ bị bọn chúng bắt đi ấy mà.

Tình yêu của ông ta thật lạ, yêu đến nỗi phải giam cầm người mình yêu lại để bảo vệ. Như vậy cả hai sẽ chẳng có nhiều thời gian ở bên nhau. Chẳng lẽ họ không buồn? Nhưng tôi nhận thấy mẹ cậu cũng thật yêu ông ta. Bằng chứng là bà chẳng hề than vãn khi bị cha cậu giam lỏng như thế. Bà cũng giống như tôi, chấp nhận yêu, chấp nhận ở bên một ma cà rồng.

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Mie - Vampire Tập Ăn

Hôm nay Jay dậy muộn hơn mọi khi, chắc có lẽ là do quá mệt đây mà. Thương quá đi! Phải làm gì đó cho cậu vui mới được.

- Mie... Đang làm gì đấy? - Jay đã thức và chớp đôi mắt nhìn tôi.

- Dậy rồi à? Qua đây ăn chút gì đi.

- Ăn? Sao phải ăn?

- Này, chị phải mượn phòng bếp của mẹ em mới có thể nấu số thức ăn này đấy! Đừng nói là em chê đó nha? - Tôi bực mình.

- Không phải, ý em là...

- Không nói nhiều mau qua đây!

- Mie này, nghe em nói đã chứ. Em là ma cà rồng thì ăn thế nào được chứ?

Tôi ngớ người ra, sao mình lại quên bém mất chuyện này nhỉ? Nhưng nếu giờ nhận là mình sai thì cậu sẽ cười tôi mất.

- Nhưng em biết nấu ăn mà.

Em đã từng nấu cho chị ăn rồi đó thôi!

- Đó là do lúc trước em muốn hiếu thảo với mẹ nên tập nấu cho bà ăn đấy mà.

Tôi xấu hổ chết mất thôi. Lẽ ra cậu phải nói ra từ trước chứ. Nhưng thôi, đã đến nước này rồi thì biết làm sao :

- Không! Không biết đâu đây...
- Thế giờ chị muốn sao?
- Ăn hết chỗ này cho chị!
- Vẫn cương quyết thế à?
- Uhm, qua đây ngồi đi. Chị tập cho ăn!

Jay nhăn mặt, uể oải ngồi xuống ghế. Tôi bắt đầu tập cho cậu ăn, thức ăn của con người.

- A... - Jay nhả chỗ thức ăn trong miệng ra - Em thật sự không ăn được mà.

- Không lẽ em định suốt đời chỉ dựa vào máu động vật để sống hay sao?
- Em...

- Ngoan, nghe lời đi! Ăn như vậy nè... - Tôi bỏ một miếng thịt vào miệng và nhai thử cho cậu xem.

Rồi Jay cũng làm theo tôi. Lúc đầu cậu còn nhăn mặt vì nó quá lạ. Nhưng rồi cậu cũng ăn xong chỗ thức ăn đó.

- Cũng không tệ lắm ha...
- Em giỏi lắm! - Tôi cười rất tươi.
- Chị vui là được rồi. Vì chị cả đấy!

Có lẽ Jay chỉ muốn thấy tôi được vui vẻ thôi. Chẳng sao cả, thà cậu biết ăn những món này còn hơn là sống cả đời với mùi máu tươi tanh tưởi ấy.

*

Hôm nay là ngày đầu tiên Jay tập tiếp quản vị trí của cha mình. Tôi được cậu dẫn đi theo. Nói là để tôi thấy được cậu chẳng hề độc ác. Đi theo phía sau là một đám tùy tùng mặt mày dữ tợn. Vì tôi là bạn gái của cậu nên họ có phần kiêng nể, chứ nếu không thì có lẽ tôi đã bị xử đẹp từ lâu rồi.

Jay đi đến ngục giam trước. Có phải nơi này đã giam giữ cậu ngày trước không?

- Vì sao những người đó lại vào đây? - Tôi thấy hơi tò mò.

- Họ đã phạm phải một trong những tội nghiệp lớn, như là phản bội hay là có tà ý với phu nhân đấy ạ! - Có một tên xen vào trả lời, vô duyên ghê.

- Tà ý với mẹ em? - Tôi quay sang hỏi Jay.

- Vì mẹ em là một con người và bà vô cùng thuần khiết nên không ít kẻ nổi lên tà ý đấy mà!

Trời, chỉ mới là có ý như vậy thôi mà đã bị tống vào đây, rồi còn phải chịu tra tấn, hành hạ hàng ngày nữa chứ. Cha cậu đúng là yêu quá nên cuồng si mất rồi.

- Chăm sóc bọn chúng cẩn thận cho ta. Nhớ roi da, bàn kẹp mỗi ngày đấy!

Sau đó, Jay cùng họ đi thêm vài nơi nữa. Nơi giam giữ kẻ thù, nơi làm việc hàng ngày của những ma cà rồng săn mồi và cuối cùng là nơi chứa những người làm thức ăn. Một tên cung kính :

- Chúng tôi có thể dùng bữa trưa được rồi chứ ạ?

- Được, chỗ này cho các người hết!

Jay của tôi đây sao? Bây giờ trông cậu khác lạ quá. Nhìn cái cách mà cậu ra lệnh cho đám người kia thì biết, cậu sinh ra là để làm công việc này!

Tối đến, cậu cứ bồn chồn không yên:

- Em chỉ là làm theo lời ông ta thôi. Chị đừng để ý nhé...

- Uhm.

- Mie giận em rồi à? Hay em không làm việc này nữa?

Tôi giật mình, nắm chặt lấy tay cậu :

- Đừng, chị không có giận! Em phải nghĩ đến sự an toàn của mình chứ? Chị rất sợ em sẽ bị cha mình làm khó đấy!

- Chị thông cảm cho em thật à?

- Uhm, vì chị không muốn em bị đe dọa thôi. Chuyện khác thì không quan trọng nữa!

- Mie... - Jay ôm lấy tôi, thật chặt.

- Chị sẽ cùng em mạnh mẽ, vì chị yêu em... - Tôi gục đầu vào bờ vai vững chắc của cậu, cảm nhận nó ấm áp vô cùng.

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Mie - Tách Trà Của Kris

Dạo này Jay đã thường xuyên dùng bữa cùng tôi. Tuy vẫn còn sử dụng đến máu động vật nhưng đã không còn nhiều như trước nữa. Mà kỳ lạ, có khi tôi ăn món mà mình nấu thì không khỏi nhăn mặt vì nó rất khó ăn, còn cậu thì ăn ngon lành như thể là ngon lắm ấy. Làm tôi ngượng chín cả mặt. Khổ thân cậu, có biết gì đâu!

Rồi như mọi lần, sau bữa sáng thì cậu lại đi ra ngoài. Jay bảo rằng nếu cảm thấy buồn chán thì tôi có thể ra ngoài kia dạo chơi. Bởi vì giờ đây tất cả nơi này cơ bản đã là của cậu.

Nghe cũng hay đấy, trước giờ tôi có bao giờ một mình đi quá xa chỗ này đâu. Bây giờ chính là cơ hội để tôi thăm thú đây mà.

Căn phòng ở chỗ này lớn quá. Cửa ra vào thôi cũng thật khiến cho người khác phải loé mắt mà. Chạm khắc thật tinh xảo, tôi đưa tay lên chạm vào một lúc thì có người vỗ vai tôi :

- Cô làm gì ở đây?

Là Kris, sao anh ta lại ở chỗ này? Sớm không gặp, muộn không gặp tại sao lại nhằm ngay lúc này mà chạm mặt anh ta nhỉ? Đúng là xui xẻo mà!

- Tôi hỏi cô đứng trước cửa phòng tôi làm gì?

- Tôi... Tôi chỉ...

Chưa kịp nói hết câu thì tay tôi đã bị hắt kéo vào trong. Thì ra căn phòng này là của hắt. Tôi thật không nên đến đây.

Bên trong còn lộng lẫy hơn gấp nhiều lần. Người hầu thì vô số. Nhưng không hiểu sao tất cả họ chỉ toàn là nữ thôi.

- Chào thiếu gia! - Một cô cung kính - Cô gái này là...

- Mau mang trà ra mời khách đi! - Giọng hắc trầm thấp ra lệnh.

Không hiểu sao đám người kia đồng loạt nhìn tôi. Tôi mất tự nhiên hẳn, đành ngồi xuống ghế. Chắc là những người này ít khi ra ngoài nên họ đoán tôi là nhân tình hay gì đó của hắc đậy mà.

Một cô đưa cho tôi tách nước rồi lui xuống. Định là sẽ chẳng uống đâu, nhưng hắc ta đã liếc mắt về phía này :

- Sao không uống? Hay là chê?

Tôi vội vàng cầm lên uống, chỉ mong hắc đừng giáng cơn thịnh nộ xuống đầu tôi. Nhưng chỉ vừa nhấp môi lên tách trà, tôi bỗng làm cho chiếc tách rơi xuống đất vì nó rất khó uống.

- Xin lỗi... - Tôi hốt hoảng.

Một cô hầu chạy đến ngồi xuống định giúp tôi dọn dẹp chỗ tách bị vỡ ấy nhưng hắc đã ra lệnh :

- Đi xuống! Ở đây không có chuyện của cô.

Cô gái sợ hãi lui đi. Tôi cũng đang sợ lắm. Nhìn gương mặt của những cô gái đang nhìn tôi ở phía kia thì biết, họ cứ như nói với tôi rằng "chưa một ai dám chọc giận vị thiếu gia này, tôi sắp không được yên thân rồi" vậy.

Kris tiến đến gần tôi, bản thân cứ nghĩ hắc sẽ vung tay tát tôi hay nắm tóc tôi rồi đánh đập gì đó chứ. Ai ngờ đâu hắc lại ngồi xuống, điềm nhiên dọn dẹp mớ hỗn độn kia.

- Không hợp khẩu vị của cô sao? - Hấn chột dừg đợng tác, ngược lên hỏi tôi.

- Không... À mà có... Thực sự là tôi không quen với mùi vị này!

- Tay cô bị bỏng rồi. Để tôi giúp cô xử lý vết thương nhé?

Giờ mới để ý nha, bàn tay tôi vì nước trà nóng đổ vào nên bị bỏng một khoảng, vậy mà lúc này vì quá sợ hãi nên tôi nào có để ý làm chi.

- Tôi... Không sao... Không cần phiền thế đâu!

- Thế chắc tôi phải nhờ người pha cho cô ly trà khác chứ nhỉ?

- Không cần đâu...

- Thế giờ cô muốn sao?

Tôi cảm nhận hấn thật kiên nhẫn với tôi, còn tôi thì đang thách thức lòng kiên nhẫn đó. Nhìn đám người kia đang nhìn tôi với mắt chữ A, mồm chữ O kia, cứ như đây là lần đầu tiên hấn hành xử như thế vậy. Tôi sợ cứ từ chối mãi thế này thì đảm bảo hấn sẽ ra tay với tôi cho mà xem.

- Tôi...

- Kris! Ai cho anh dẫn chị ấy đến đây?

Là Jay, trời ạ thật may là cậu đã đến đây kịp lúc. Tôi chạy đến nép sau lưng Jay, nắm tay cậu thật chặt.

- Em trai đến thăm anh đấy à? - Hấn nhìn về phía Jay, cười khẩy.

- Tôi không có thời gian để làm việc vô bổ đó. Nói đi, anh muốn gì ở Mie? - Jay đang rất tức giận.

- Cô ta đứng thập thò trước cửa phòng tôi, tôi chỉ là tốt bụng định mời vào trong dùng nước thôi mà.

- Anh tốt lên như thế từ lúc nào?

- Jay! Về thôi. Ở đây đáng sợ lắm! - Tôi lay lay cánh tay cậu.

- Có em ở đây. Không sao đâu!

- Nhưng... Tay chị bị bỏng rồi, đau lắm! Về đi... - Tôi không muốn ở đây thêm một chút nào nữa nên đành nói ra vết bỏng ở tay.

- Chị có sao không? - Jay kéo tay áo tôi lên rồi trừng mắt về phía Kris - Anh dám động đến chị ấy, tôi nhất định sẽ không tha cho anh đâu!

Rồi Jay bế tôi lên, tôi là bị bỏng ở tay chứ đâu phải ở chân mà cậu phản ứng ghê thế nhỉ? Nhưng thôi, thoát khỏi đây là ổn rồi. Trước khi chúng tôi bước ra khỏi ngưỡng cửa, tôi đã kịp nghe văng vẳng tiếng Kris, không biết Jay có nghe thấy hay không :

- Muốn đấu, ta sẽ đấu với người tới cùng!

Và rồi cửa phòng bị đóng sầm lại, thật dứt khoát, thật vô tình.

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Jay - Người Sói Cũng Biết Yêu

Thật may là vết bồng của Mie không có gì đáng lo ngại. Đúng là khiến người khác lo lắng mà. Một cô gái có tâm hồn đơn thuần như chị thì tên Kris kia là loại người không nên gặp nhiều thì hơn.

Vì đến đây, vì tôi mà chị đã phải chịu khổ rồi. Tôi sẽ cố tìm cách để đưa chị ra khỏi nơi này. Càng sớm càng tốt.

Mấy ngày nay, lúc nào đi ra ngoài, tôi cũng thấy tên người sói đáng ghét nọ luôn túc trực sẵn ở ngoài kia. Hôm nay cũng vậy, dường như hắn đã đứng chờ ở đây từ lâu lắm rồi.

- Anh lại đến đây nữa à? Để làm gì chứ? - Tôi hỏi.

- Mie cô ấy sao rồi? - Hắn có vẻ sốt ruột lắm.

- Chẳng phải là tôi đã nói với anh rồi hay sao?

- Tôi...

- Chị ấy đang sống rất tốt! Anh nghĩ là có chuyện gì được?

- Tôi không tin! Mie sẽ gặp nguy hiểm khi ở trong đó với cậu. - Hắn trừng mắt.

- Anh thôi đi! - Tôi chạy đến ra sức dùng tay ấn vào cổ hắn - Đừng quên rằng bây giờ người chị ấy yêu là tôi!

Hắn nghiêng rằng, vật tôi ngã xuống đất theo hướng ngược lại. Tôi đã bị rơi vào thế bị động. Và rồi Yul lại nghiêng rằng và đâm vào mặt tôi một cái

rõ đau :

- Tôi biết Mie đã chọn cậu. Chính vì vậy cậu phải đối xử thật tốt với cô ấy. Tôi cảnh cáo đấy!

- Không cần anh phải nhắc. Tôi tự biết mình phải làm gì! - Tôi dùng lực đánh lại anh ta một cái vào bụng.

- Đừng để tôi biết cô ấy chịu bất cứ thiệt thòi gì. Nếu không chính bàn tay này của tôi sẽ giết chết cậu lúc nào không biết đấy! - Hấn lại gương cú đấm kề sát vào mặt tôi.

Tôi và Yul còn ẩu đả với nhau thêm một lúc nữa. Cho đến khi cả hai đều thối mệ, ngã nhoài ra đất.

- Hừ! - Tôi đứng dậy, lau vệt máu tươi đang chảy dài bên khoé miệng - Sẽ không có chuyện anh giết tôi vì lí do như vậy đâu! Vì tôi sẽ không bao giờ làm chị ấy phải buồn.

- Biết vậy thì tốt. Tốt nhất là cậu nên làm sao để tôi cảm thấy sự rút lui của mình là đúng đắn! - Yul nói và bất chợt bỏ đi.

Dạo gần đây, chúng tôi thường xuyên đánh nhau không phải là vì sự thù hận từ lâu kia, mà là vì chị ấy. Nhờ đó tôi cũng đã biết được một sự thật rằng : Yul cũng đã yêu Mie, rất nhiều.

*

Lặng lẽ bước vào phòng, thấy chị đã ngủ thiếp đi. Dáng ngủ chị rất bình yên, mọi rắc rối có vẻ đã lắng xuống. Nhẹ nhàng kéo chiếc chăn lên đắp lại cho chị tôi chợt nhận ra mình yêu chị thật nhiều. Nhưng sự ích kỷ, độc chiếm của tôi kia liệu có quá đáng?

Cầm bàn tay nhỏ nhắn của chị lên, tôi hôn nhẹ lên vết bóng đã bắt đầu lành lại ấy. Giọng tôi bỗng trầm xuống hẳn như chỉ muốn nói đủ để bản thân mình nghe thôi :

- Mie này, yêu em chị có hạnh phúc không? Hay em chỉ khiến chị luôn lo lắng? Yul nói rằng anh ta cũng rất yêu chị... Anh ta nói sẽ chẳng tha cho em nếu em làm chị phải chịu khổ đấy! Thật là... Em yêu chị đến thế mà, sao có thể để chị phải buồn được nhỉ?

Gì đây? Nước mắt? Tôi khóc ư? Lần đầu tiên trong suốt những năm từng tồn tại tôi đã biết rơi nước mắt, lý do là vì chị. Tôi khóc vì sợ mình sẽ không đủ sức để bảo vệ chị, sợ rằng những lời nói cam đoan kia đến một ngày nào đó cũng sẽ thành lời hứa suông mà thôi!

Yêu tôi, chị sẽ hạnh phúc chứ?

Hay cuối cùng chỉ nhận lại những niềm đau, vì trái tim thuần khiết ấy đã yêu phải một người quái lạ như tôi - Ma cà rồng?

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Mie - Bánh Kem Của Vampire

Jay nói hết tâm sự với tôi trong lúc tôi giả vờ ngủ, có lẽ là những lời đã dồn nén từ lâu rồi. Tày tôi được cậu mân mê nhẹ nhàng lắm, tôi biết mình có thể cảm nhận được những giọt nước mắt khẽ rơi trên đó. Nước mắt của ma cà rồng!

Yul yêu tôi thật sao? Có lẽ là do Jay đã gặp anh rồi cho nên mới biết được điều đó. Cậu hứa sẽ bảo vệ tôi, nhưng trong lời nói còn có sự tự trách nữa. Jay bảo mình thật vô dụng khi chẳng thể làm tôi luôn vui vẻ. Lúc đó tôi thật muốn bật dậy ngay, tôi sẽ đánh cho cậu một trận. Vì yêu cậu tôi rất vui mà!

*

Thời gian qua thật nhanh. Hôm nay là sinh nhật của tôi. Tôi đã bước sang tuổi 19, cũng lớn hơn rồi nhỉ? Nơi đây chẳng có bánh kem hay nến như khi tôi còn ở cùng các sơ. Nhưng tôi chẳng thấy buồn tí nào vì tôi đã có Jay, tôi có người thực sự yêu mình. Đó chẳng phải là chiếc bánh kem to nhất hay sao?

Cậu bước vào khi tôi đang cố gắng gấp đủ 19 con hạc giấy để đánh dấu thời gian quan trọng này. Cầm con hạc nhỏ trong tay, Jay tròn mắt :

- Đây là gì?
- Hạc giấy. Em biết gấp chúng không?
- Không biết! Nhưng chị xếp những thứ này để làm gì?
- Đánh dấu sinh nhật lần thứ 19 của chị!

- Sinh nhật?

- Là ngày mình được sinh ra đấy! Sinh nhật của em là ngày bao nhiêu?

- Không biết. Mẹ Lissana chưa từng nói với em điều này.

- Uhm, vậy à?

Rồi Jay chăm chú nhìn tôi gấp hạc giấy. Được một lúc thì cậu bỏ ra ngoài. Thật là, rốt cuộc cậu có biết gì về sinh nhật không? Sao mà vô tâm thế?

Jay biến mất cả buổi chiều. Chắc là bận việc gì đó. Tôi cũng hơi buồn vì cậu không ở bên tôi trong ngày đặc biệt này. Nhưng thôi, ai bảo cậu là một ma cà rồng, làm sao biết đến mấy việc của con người cơ chứ?

- Mie! Mở cửa cho em...

Tiếng Jay gọi lớn ở ngoài kia. Bình thường nếu có đến thì cũng tự đẩy cửa vào mà. Sao hôm nay lại bày trò thế nhỉ?

- Mie! Nhanh lên nào!

- Đây! Sao hôm nay em... - Tôi mở cửa, vừa định nói thì bị thứ gì đó cậu đang cầm trên tay làm cho tất cả chẳng thể thành lời.

- Chúc mừng sinh nhật chị Mie!

- Gì? Cái này là...

- Bánh kem. Sao? Trông nó không giống à?

Rồi cậu vào trong, đặt "chiếc bánh kem" ấy xuống bàn, cười thật tươi :

- Em phải mất cả buổi chiều học làm cái này ở chỗ mẹ Lissana đấy!

- Sao? Cái này là do em làm à?

- Chứ sao nữa? Mẹ còn nói cho em rất nhiều điều về ngày sinh nhật đó nha!

Tôi bỗng dưng bật khóc. Khóc vì hạnh phúc, khóc vì cậu đã cố làm chiếc bánh này cho tôi. Cậu chẳng hề vô tâm như tôi đã nghĩ.

- Này! Sao chị lại khóc nhỉ? Mẹ nói rằng ngày sinh nhật là ngày rất vui vẻ, không được tùy tiện khóc đâu!

Rồi Jay lau nước mắt cho tôi, bàn tay cậu thật lạnh nhưng sao tôi vẫn thấy ấm áp vô cùng.

- Ngồi xuống đây và ước đi chứ!

Tôi ngồi xuống ghế, nhắm mắt ước nguyện trong giây phút thiêng liêng này :

"Ước sao con được ở cùng cậu ấy đến suốt cuộc đời"

Rồi cậu đeo cái gì đó vào cổ tôi, là một sợi dây màu đen có mặt là một chiếc răng nanh màu trắng sữa.

- Răng là của em đấy! Mong chị sẽ thích nó.

- Của em sao?

- Uhm. Thì không có gì tặng chị nên em đã nhờ mẹ mài giúp một chiếc răng nanh đấy mà.

Tôi nhìn cậu chăm chăm, một chiếc răng nanh của ma cà rồng đang nằm trên cổ tôi sao?

- Đừng lo, nó sẽ nhanh mọc lại thôi. Có cái này như là có em bên cạnh chị rồi nha!

- Cảm ơn em. Chị hạnh phúc lắm...

Tôi đánh bạo hôn vào môi Jay. Một cái hôn thật nhẹ, chỉ như cánh chuồn chuồn lướt nước thôi . Jay ấp úng :

- Chị... Chị hôn em?

- Còn sao nữa? Không thích à? - Tôi đỏ mặt.

- Không... Không! - Cậu cũng đang rất xấu hổ nha - À... Mẹ cũng có nói rằng sinh nhật của em là ngày 24/05. Chắc là qua lâu rồi nhỉ?

- Uhm. Nhưng có sao? Chúng ta làm sinh nhật trong cùng một ngày nhé?

- Vậy ngày nào là sinh nhật Mie, cũng là sinh nhật của em!

Rồi chúng tôi cùng nhau ăn bánh. Nói thật, đây là chiếc bánh sinh nhật ngon nhất mà tôi được ăn từ trước đến giờ.

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Mie & Jay - Bị Hạ Được

Một buổi trưa nọ, khi tôi định đến tòa nhà chính để tìm Jay thì tình cờ nghe được cuộc trò chuyện giữa Kris và một cô gái nào đó.

- Ngài muốn tôi làm thế nào?

- Tối nay, tôi sẽ tìm cách để chuốt say hẳn. Còn cô, tìm cách để lừa con nhỏ Mie ra ngoài. Sau đó làm như tôi đã nói.

Việc gì thế nhỉ? Kris đang định hãm hại Jay hay sao? Tôi bắt đầu hoảng sợ thì nghe tiếp có tiếng cười tự mãn :

- Rồi thằng con lai ấy sẽ phải trả giá vì dám cướp đi vị trí vốn thuộc về ta.

Thì ra là vậy, Kris đã đổ kị với Jay vì cậu đã thừa kế vị trí của cha mình. Bây giờ tôi phải làm sao đây? Không thể kể cho Jay nghe chuyện này được, bởi vì cậu chắc chắn sẽ tìm hấn ta để tính sổ. Chuyện không hay sẽ xảy ra mất. Tôi sẽ tìm một người nào đó để kể lại chuyện này và nhờ đến sự giúp đỡ của họ.

Không hiểu sao tôi lại đến đây, phòng của mẹ cậu. Có lẽ, bà là người duy nhất đáng tin cậy ở nơi này để tôi có thể kể hết sự việc đáng sợ kia.

- Là con đó à?

- Chào bác! Con có việc muốn hỏi ý kiến của bác, không phiền bác chứ?

- Không sao đâu. Nào, có chuyện gì kể bác nghe?

Rồi tôi kể lại chuyện mình nghe thấy lúc nãy. Cũng may là mẹ cậu hiểu được và hỏi rằng tôi muốn giải quyết việc này như thế nào?

- Con thực sự muốn làm vậy sao? Điều này sẽ khiến con phải chịu thiệt thòi đấy!

- Vâng, con biết! Nhưng dù gì thì chuyện này cũng phải xảy ra, nên tốt nhất là không để Jay tổn thương được.

- Con thật tốt! Thăng bé rất may mắn khi gặp được con.

- Nhưng con chẳng biết phải làm gì tiếp theo nữa bác ạ.

- Không sao! Ta sẽ lo liệu việc này, con yên tâm.

- Cảm ơn bác, vậy con xin phép về đây ạ!

Rồi tôi ra khỏi căn phòng đó với tâm trạng rất hồi hộp, không biết tối nay mọi chuyện rồi sẽ ra sao nữa đây?

* * *

Cả ngày hôm nay thật là mệt. Tôi phải đứng cả ngày để giám sát bọn cai ngục hành hình tù nhân. Mie mà thấy những cảnh này chắc là sẽ ngất xỉu ngay mất. Nhưng thôi, cuối cùng thì cũng xong, tôi đã có thể về gặp chị được rồi.

Kia chẳng phải là Kris sao? Tại sao hấn lại ngồi ở đây giờ này? Trông khuôn mặt hấn mới thật là ủ dột. Chuyện gì đã xảy ra thế nhỉ?

- Sao ông anh lại ngồi đây ủ rũ thế này?

- Mặc xác ta, người quan tâm làm gì?

- Không nói thì thôi vậy!

Tôi định bỏ đi thì hắn đã kịp nói một câu đủ để tôi sửng sốt :

- Thất tình!

- Sao? Đường đường là một ma cà rồng máu lạnh, tàn độc như ông anh mà cũng có lúc phải thất tình nữa sao?

- Ma cà rồng cũng phải yêu mà, nhỉ?

Ừm, hắn nói cũng đúng. Bằng chứng là tôi đây, đã biết yêu và yêu một con người.

- Nghe buồn quá nhỉ? Sao? Có thể kể cho đứa em trai này nghe không?

- Người chịu nghe ta?

- Thì đang nghe đây này...

Rồi hắn mang ra một chai rượu cùng hai cái ly. Chắc có lẽ là định rủ tôi uống cho đỡ buồn đây mà. Hôm nay đành về trễ rồi, chắc khi Mie biết tôi ở lại để an ủi anh mình thì sẽ không giận tôi đâu.

Rồi Kris kể, câu chuyện thật buồn. Hắn bị cô gái kia từ chối vì hắn là một ma cà rồng. Nghe vậy, tôi cảm thấy thật là may mắn khi Mie đã hiểu và chấp nhận ở bên tôi.

- Có bao giờ người ước rằng mình sẽ không là một ma cà rồng không?

- Có... Nhưng bây giờ thì không.

-Uhm, dù gì thì người cũng có một phần là con người mà nhỉ.

Tôi chỉ gật đầu. Vì có lẽ bản thân đã hơi say rồi. Hắn ta cứ cùng tôi uống rượu giải sầu. Tôi cứ uống, cứ uống. Cho đến khi cảm thấy mình nên về thì tôi nhất định từ chối và đứng dậy :

- Thôi, tôi về đây. Không khéo tí nữa chẳng biết hướng mà về luôn mất!

- Từ lượng yếu như vậy sao? Thôi về đi, chúc người một đêm dài vui vẻ.

Tôi chẳng còn hiểu hẳn muốn nói gì nữa. Đành đi về phòng.

Mie hình như đã ngủ. Không hiểu sao khi nhìn thấy chị, trong người tôi bỗng nóng lên như lửa đốt. Tôi bước thật nhanh đến và ôm lấy chị, rồi hôn chị. Chẳng hiểu vì sao lại như thế. Chỉ biết rằng lúc này đây, tôi yêu người dưới thân rất là nhiều!

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Jay - Sự Thật Đau Lòng

Sáng giờ tôi đang rất hoảng hốt, mình vừa làm gì thế này? Nhìn thân ảnh nhỏ nhắn kia vẫn còn say ngủ, tôi cảm thấy căm hận hận bản thân mình vô cùng.

Mie trở mình, bắt gặp ánh mắt của tôi thì chị chỉ mỉm cười. Sao lại thế được? Chị không ghét tôi ư?

- Chị ổn chứ?

Mie khẽ gật đầu đáp lại. Rồi vội kéo chiếc chăn lên trùm qua khỏi đầu, chắc là do xấu hổ. Nhìn chị chẳng cái gì hay chẳng có gì là đang trách móc tôi, bản thân tôi càng quay cuồng với mớ suy nghĩ về điều mình vừa làm tối qua.

Bản thân tôi thật là tệ hại, quá tệ hại mà...

- Không giận em thật sao? - Tôi nhẹ nhàng kéo chiếc chăn ra, hỏi chị.

Mie lại dùng hành động để trả lời tôi, lần này là lắc đầu và mỉm cười. Thật là chẳng biết rằng chị đang nghĩ gì nữa.

- Nói gì với em đi! Đừng im lặng thế mà.

- Biết nói gì đây?

- Chị không ghét hay hận gì em sao? Hay là mắng em đi cũng được.

- Sao phải làm thế nhỉ? Chị có trách gì em đâu chứ...

- Em... Thật chẳng ra làm sao mà. Khiến chị phải tổn thương rồi!

- Đừng nói thế. Chị yêu em, nơi đâu có em chị cũng muốn đến mà. Nhớ không?

Tôi cảm thấy yêu chị quá. Ôm chị vào lòng mà cứ như ôm trọn cả thế giới vậy.

*

Rồi tôi đến gặp mẹ Lissana, để kể cho bà nghe sự việc lần này. Tôi chắc chắn rằng có kẻ muốn hãm hại tôi.

- Cuối cùng con cũng đến!

- Sao mẹ biết rằng con sẽ đến đây?

- Mie, chắc chắn đã chịu thiệt thòi rồi!

- Rốt cuộc chuyện này là sao?

Bà kể lại cho tôi nghe mọi chuyện. Từ chuyện Mie nghe được kế hoạch của Kris cho đến việc chị đã đến đây kể lại cho bà nghe và đưa ra cách giải quyết. Thì ra, nếu hôm qua người nằm trên giường kia không phải là chị thì có lẽ tôi sẽ ân hận suốt đời rồi.

- Vậy thì bằng cách nào chị ấy có thể giải quyết được?

- Thì tối qua, cô gái mà Kris nhờ vả đã đến phòng định lừa con bé ra ngoài. Nhưng Mie đã theo kế hoạch của mẹ, lén đánh cô gái kia ngất đi.

- Sao con không biết gì hết vậy trời?

- Con bé sợ con biết sẽ đi tìm Kris rồi chuyện không hay sẽ xảy ra. Nên đã một mình giải quyết.

Trời ạ, tôi thật cảm hận bản thân mình mà. Chị đã hi sinh lớn như thế, âm thầm như thế mà tôi tuyệt nhiên không hay biết gì. Lại còn bị Kris đưa vào bẫy một cách dễ dàng nữa chứ. Tôi đúng là ngốc nghếch, thật đáng trách mà.

Tôi đi tìm hãn, chẳng phải để đánh nhau. Bởi vì nếu làm thế thì mọi chuyện Mie đã làm chẳng phải uổng công hết rồi sao?

- Đến đây làm gì? - Giọng hãn vẫn đang rất điềm tĩnh, hỏi tôi.

- Đến để báo cho anh biết, kế hoạch hạ được hèn hạ của anh đã thất bại rồi!

Hãn có vẻ tức giận, nhưng vẫn cố kìm chế :

- Phải khen là người có một cô người yêu khá đấy! Sẵn sàng hi sinh như thế.

- Chờ đấy! Tôi nhất định sẽ đòi lại công bằng cho chị ấy và khiến anh phải trả giá.

- Uhm, rất tốt! Ta luôn sẵn sàng!

- Sẽ sớm thôi. Anh trai ạ! - Tôi vỗ vai hãn, vẻ mặt lộ rõ sự thách thức.

Tôi về phòng, thấy chị đang ngồi trước bàn gương mỉm cười vu vơ. Nhẹ nhàng ôm lấy chị từ phía sau, tôi hỏi :

- Có chuyện gì khiến chị vui thế?

- Không nói đâu. Ngại chết mất! - Chị xấu hổ, che mặt lại.

- Chuyện gì mà ghê thế hử?

Tôi nhẹ nhàng hôn Mie. Tôi biết chị đang nghĩ gì, vì tôi cũng đang có suy nghĩ giống chị đây. Cảm giác thật hạnh phúc, thật yên bình len lỏi đến tận trái tim nhỏ bé này.

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Mie & Jay - Chia Tay

Dạo này Jay sao thế nhỉ? Lúc nào cũng bên cạnh tôi, quan tâm tôi cực kỳ. Không lẽ vì sự việc lần trước khiến cậu cảm thấy có lỗi hay sao? Sự bảo bọc quá mức này làm tôi thấy có chút không quen.

- Em sao thế Jay? Dạo này chị thấy em lạ lắm nha.

- Có sao chị? Em thấy bình thường mà.

- Lúc nào cũng dẫn chị theo bên mình, thế mà bảo là không lạ sao?

- Em chỉ là đang cố gắng bảo vệ chị. Em sẽ chẳng thể chịu được nếu như chị bị tổn thương lần nữa đâu!

- Em nghĩ rằng sự việc lần đó đã làm chị tổn thương?

- Chị... Dù gì em cũng là người có lỗi mà. Chị để em chuộc lỗi được không?

Tôi đành yên lặng. Cậu luôn nghĩ rằng bản thân mình đã phạm phải một lỗi rất lớn rồi. Thật là...

* * *

Kris, tôi thực sự rất hận anh ta. Nhất định tôi sẽ báo thù. Nhưng con người xảo quyệt như hắn thì thật không dễ đối phó. Không khéo lại liên lụy đến Mie nữa thì không hay.

Phải chi chị có thể rời khỏi cái nơi nguy hiểm này thì tốt rồi. Mie là tất cả đối với tôi, là thiên thần mà tôi yêu rất nhiều.

Phải làm thế nào bây giờ? Tôi đang rất rối. Tôi ước chẳng thà tôi chỉ là một con người bình thường, sống một cuộc sống bình thường thì tốt biết mấy.

Hôm nay là một ngày lễ quan trọng của những ma cà rồng : Lễ Trăng máu. Cha tôi đã giao cho tôi toàn quyền trong ngày hôm nay. Mie đảm nhiệm một việc, chị sẽ mang vật báu của dòng tộc ma cà rồng từ gian điện thờ lên khu sảnh lớn.

Kia rồi, chị đang dần tiến đến đây. Trên tay là quả cầu máu. Một vật rất thiêng liêng của gia tộc chúng tôi. Nhưng rồi, khi gần đến nơi thì bỗng nhiên tay chị run lên và đánh rơi quả cầu xuống đất.

- "Bộp"

- Trời ơi, quả cầu bị vỡ rồi! - Có tiếng xôn xao.

Mie hoảng hốt ngồi xuống, cố gắng nhặt những mảnh vỡ ấy. Rồi nơi đó nhanh chóng bị rất nhiều người vây quanh :

- Cô ta đã làm vỡ nó!

- Đúng là sao chổi mà.

- Các người mau tránh ra! - Tôi chạy đến dùng tay kéo đám đông kia ra ngoài.

Tay chị đã bị thương vì những mảnh vỡ găm vào. Đúng lúc tôi đang định đỡ chị dậy thì Kris đã kịp đứng ở phía sau, cười đắc chí :

- Cô gái này đã phạm phải một lỗi rất nghiêm trọng, người có nghĩ rằng nên trừng phạt rồi không?

Tôi chột dờng động tác, rút tay lại. Chị đã khóc rồi. Phải, chị đã mắc phải một lỗi rất lớn. Bây giờ tôi thật không biết phải xử sự làm sao cho

đúng đây?

- Em trai ta phải xử lý làm sao cho phải phép đấy! Biết không? - Hân vẫn chằm chọc.

- Không cần anh phải nhắc, tôi tự biết mình phải làm gì!

Thật là đau đầu mà. Làm sao tôi nữ trừng phạt chị đây? Chị thì vẫn đang nức nở, luôn miệng nói xin lỗi. Thật tình, sao mọi chuyện lại thành ra như vậy chứ?

- Được rồi! Đuổi chị ấy ra khỏi đây! - Tôi nghiến răng và hạ giọng ra lệnh.

- Jay... Sao lại thế? - Chị vẫn như thế, nước mắt không ngừng rơi xuống khuôn mặt đáng thương kia.

- Như vậy có nhẹ quá không? Quả cầu ấy quý giá thế mà? - Mọi người bắt đầu bàn tán.

- Các người thôi đi! Ta là người có quyền hay là các người? - Tôi nghiến răng.

Bọn người kia im bật. Kris tỏ vẻ thông cảm làm tôi chướng mắt cực kỳ :

- Vậy cũng tốt rồi! Ai chẳng biết em trai ta rất thích con bé này. Làm sao nữ ra tay động thủ được chứ?

- Thôi ngay cái giọng điệu đó đi. Người đâu! Đưa Mie ra ngoài. Mọi chuyện kết thúc tại đây!

Từ đầu tới cuối, chị không hề nói lại một lời. Vẫn im lặng, chẳng bào chữa hay cầu xin điều gì. Cứ thế mà chị ra đi. Với đôi tay đầy máu, chị đã rời xa nơi này, rời xa tôi như thế.

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Yul - Gặp Lại Cô Gái Tôi Yêu

Tôi yêu Mie, tôi lỡ yêu cô ấy mất rồi.

Điều hối hận nhất trong cuộc đời của tôi là đã không nói cho Mie biết rằng tôi cũng yêu cô ấy rất nhiều. Tôi chắc chắn rằng tình yêu của tôi không thua kém gì tên nhóc kia hết. Nhưng biết làm sao được, hẳn đã nhanh hơn tôi một bước nên bây giờ hai người họ đang yêu nhau và ở bên nhau rồi. Tôi có đáng thương không cơ chứ? Biết là chẳng thể có kết quả gì mà sao cứ đến đây hàng ngày? Tôi còn chờ đợi điều gì ở nơi này cơ chứ?

Hôm nay tôi lại đến, từ đây tôi có thể nhìn vào tòa thành kia. Nhưng làm sao mà thấy được Mie nhỉ? Tôi đúng thật là điên, một tên đại ngốc không hơn không kém. Tại sao tôi lại làm cái việc vô nghĩa không mục đích này hàng ngày nhỉ?

Định quay về thì tôi chợt nghe có tiếng động gì đó, rất giống với tiếng lá cây bị giẫm nát, làm cho vỡ vụn. Cẩn thận bước lên, vén bụi cây gai gần đó ra quan sát thì trời ơi, là Mie. Sao cô ấy lại nằm ở đây? Đôi bàn tay đầy máu kia là sao chứ? Jay đã làm gì cô ấy thế này? Tôi vội chạy đến, đỡ Mie nằm gọn trên chân tôi, giọng lo lắng :

- Cô sao vậy? Mie, mở mắt ra nhìn tôi đi chứ!

Cố gắng mở đôi mắt ra, Mie trả lời tôi bằng một giọng thều thào không còn chút sức lực :

- Yul... Làm ơn... đưa tôi... rời khỏi đây đi...

Sau đó Mie lại ngất đi. Có vẻ như tên nhóc khốn kiếp kia đã nuốt lời rồi. Hẳn không chăm sóc tốt cho cô ấy. Tốt nhất là đừng để tôi gặp được hẳn. Nếu không, tôi sẽ...

Nhìn Mie yếu ớt quá. Có lẽ việc trước tiên tôi nên làm là đưa cô ấy về. Chuyện tìm gặp và xử lý hẳn để tính sau đi.

Bế cô ấy trên tay, tôi nhìn mà thật đau lòng. Bàn tay kia vẫn còn rỉ máu, có chỗ máu đã khô cứng lại. Tôi cố gắng chạy thật nhanh để đưa Mie về. Lúc vừa rời khỏi chỗ đó thì tôi cũng kịp nghe được có tiếng ra lệnh, hò hét tìm người của tên Jay kia. Chắc là hẳn đang tìm Mie rồi, tìm về để rồi lại hành hạ sao? Đừng hòng tôi để cô ấy rơi vào tay hẳn lần nữa.

Đến rồi, từ ngày Mie đi, nơi đây chỉ còn là một căn nhà không chủ. Thiếu hơi ấm của cô gái ấy nơi đây trở nên thật buồn tẻ, thật lạnh lẽo biết bao! Giọng tôi trầm xuống khi thấy đôi môi nhỏ nhắn kia dường như vừa mấp máy điều gì đó :

- Cô yên tâm đi, chúng ta về nhà rồi!

Tôi đặt cô ấy nằm xuống giường. Có lẽ tôi phải đi tìm một ai đó đến để xem tình hình Mie lúc này mới được. Chứ nếu cứ để như vậy thì không ổn chút nào.

Bà ấy là một nữ y tá trong vùng. Tôi chăm chú nhìn bà băng bó vết thương và thăm khám cho Mie mà không khỏi sốt ruột. Tôi sợ bà ấy không cẩn thận sẽ làm cô ấy bị đau. Có lẽ là tôi đã lo lắng quá nhiều rồi nhỉ? Cuối cùng thì cũng xong, tôi hỏi :

- Cô ấy có vấn đề gì sao?

- Uhm thì... Tôi cần nói chuyện với anh một tí. Được chứ? - Cách mà bà ấy nói chuyện thực làm cho người khác rất lo lắng nha.

Rồi tôi cùng bà ấy ra ngoài. Chúng tôi nói chuyện về tình hình hiện tại của Mie. Giọng bà ấy vẫn đều đặn nói trong lúc tôi thực sự bị sốc khi cố gắng hiểu hết những gì mình vừa nghe được. Tôi dặn lòng là phải thật bình tĩnh để bản thân sẽ không nghe sót bất cứ điều gì. Nhưng cô gái nhỏ bé kia, tại sao lại phải đối mặt với những chuyện khủng khiếp như thế chứ?

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Mie - Bé Con Của Tôi

Khó khăn lắm tôi mới có thể mở đôi mắt nặng nề này ra. Toàn thân tôi không có nơi nào là không mỏi nhừ, tôi cảm thấy mệt ghê lắm.

Nhưng, bằng cách nào mà tôi có thể về được đây?

Đây là nhà tôi, có lẽ là do Yul đã đưa tôi về. Tôi đã bị Jay từ bỏ, có lẽ tôi chọc giận cậu rồi. Món đồ đó là vô giá với bọn họ thế mà tôi lại làm vỡ nó. Tôi đã sai. Không quá ngạc nhiên khi cậu đối xử với tôi như vậy.

Vậy là kết thúc rồi sao?

Yul bước vào, vẻ mặt anh có hơi dẫn ra khi thấy tôi cười, rồi anh ngồi xuống giường, nhẹ giọng hỏi :

- Cô tỉnh rồi à?

- Cảm ơn Yul đã đưa tôi về đây! - Tôi cảm nhận bản thân mình không còn một chút sức lực nào, đến cả giọng nói cũng trở nên thật yếu ớt.

- Cô nói đi, chuyện gì đã xảy ra vậy?

- Anh nói thế là có ý gì?

- Jay đã đối xử không tốt với cô sao? Sao lại ra nông nỗi này?

- Không! Đừng hiểu lầm, là lỗi của tôi. Tôi đã mắc phải một sai lầm vô cùng lớn và đây là sự trừng phạt cho tôi!

- Khốn nạn mà! Cái tên đáng chết ấy thật chẳng ra làm sao.

- Tôi đã nói là không có gì rồi mà!

- Đừng để tôi thấy mặt hẳn. Nếu không, tôi sẽ... - Tôi thấy bàn tay Yul đang cuộn chặt lại thành nắm đấm.

- Anh nói vậy là sao? Sao anh cứ khẳng khẳng buộc tội Jay thế?

- Cô đừng bênh vực cho hẳn nữa. Cô có biết là mình đã mang trong mình một đứa nhỏ rồi không?

Yul vừa nói vừa nghiêng răng tức giận. Tôi mất vài giây để có thể hiểu được thấu đáo câu nói vừa rồi :

- Tôi... có thai... Sao?

- Chẳng lẽ bản thân cô lại không biết?

- Ờ thì... Anh chắc chứ? - Tôi khẩn trương hỏi lại, chỉ sợ mình đã nghe nhầm.

- Tôi lừa cô làm gì? Tên đó thật là quá đáng mà, dám làm tổn thương cô.

Vậy ra chuyện này là thật rồi. Tôi đã có đứa con của Jay. Đó là kết quả tình yêu của chúng tôi. Nhưng sao trông Yul có vẻ không vui nhỉ? Anh là không thích sự hiện diện của đứa nhỏ này sao?

- Tôi xin lỗi Mie! Tôi thật không nên có thái độ này với cô. - Yul cầm tay tôi, nhẹ giọng nói.

- Không sao đâu! Tôi biết mà. - Tôi mỉm cười đáp lại.

- Bây giờ cô đừng buồn vì hẳn nữa. Tôi sẽ chăm sóc cho cô!

- Cảm ơn Yul. Anh thật tốt!

- Bởi vì... Vì tôi...

- Vì chúng ta là bạn tốt của nhau mà , đúng không?

- Uhm - Yul thoáng có nét buồn nhưng thật nhanh, anh đã lấy lại nụ cười làm tôi rất yên tâm.

- Yul này, anh có bạn gái chưa nhỉ? - Không hiểu sao tôi lại đề cập đến vấn đề này nữa.

- Tôi... À, tôi chưa...

- Sao thế? Anh tốt như vậy mà.

- Mie thấy như vậy thật sao?

- Thật! Người nào mà làm bạn gái của anh, thì thực sự sẽ rất may mắn đấy... - Tôi mỉm cười.

- Nhưng có đôi khi, mọi chuyện lại không được như mong muốn của mình đâu. - Ánh mắt Yul trở nên mơ hồ lắm.

- Sao anh lại nói như vậy?

- Vì nếu như người tôi thích mà không thích tôi thì tôi có tốt mấy cũng chỉ là vô dụng thôi.

- Anh đã yêu ai rồi hả? Sao lại bi quan thế chứ?

- Tôi... tôi... Dĩ nhiên là chưa có rồi.

- Uhm, vậy chúc anh mau tìm được một người tốt thực sự yêu mình nhé!

- Cảm ơn Mie, tôi chỉ ước rằng cô gái ấy sẽ có một phần giống với cô thôi. - Yul bỗng phá ra cười.

Có lẽ mục đích của tôi khi dẫn dắt cuộc trò chuyện này là để thăm dò ý kiến của anh thôi. Bây giờ trông Yul có vẻ rất bình thường, có lẽ chuyện

yêu tôi mà Jay đã nói lúc trước kia có thể là do cậu đã ngộ nhận rồi.

Đứa bé này, tôi thật yêu nó. Tôi sẽ thật vui vẻ cùng bé con. Cho dù Jay chẳng còn bên tôi nữa. Cậu đã rời xa tôi. Tình yêu của chúng tôi có lẽ đã kết thúc sau quãng thời gian ngắn ngủi như thế đó.

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Yul - The Wolf Vs. The Vampire

Mie có vẻ không ổn rồi. Mang trong mình đứa con của ma cà rồng, điều này thực sự tôi chưa bao giờ nghĩ đến. Huống hồ gì bây giờ cô ấy chỉ có một mình đối diện với sự việc đó, thật quá đáng thương!

- Mie ăn chút gì nhé? - Tôi bước vào, nhẹ nhàng hỏi.

Cô mệt mỏi xoay người lại, tôi cẩn thận đỡ lấy tấm lưng nhỏ gầy kia, giúp cô ấy ngồi dậy :

- Món này ngon lắm. Cô phải ăn nhiều vào nha!

Sự thật là mấy hôm vừa rồi, có bao giờ Mie ăn cái gì mà cầm cự được vài phút đâu. Ăn vào là cứ nôn ra hết. Tôi nhìn thấy mà tim đau nhói. Cứ như vậy, sức của một cô gái làm sao mà chịu nổi được đây?

Lần này cũng không ngoại lệ, vừa ăn được vài muỗng thì Mie đã bắt đầu nôn :

- Xin lỗi Yul, nhưng tôi thật sự không ăn được!

- Cứ như vậy thì cô sẽ kiệt sức mất thôi. - Tôi vỗ nhẹ lưng cô, lo lắng.

- Nhưng cứ nôn ra người anh thế này. Tôi xấu hổ chết mất! - Mie cười và nói đùa, nhưng tôi chẳng thấy vui tí nào.

- Thôi nằm xuống đây nhé? Tôi sẽ tìm cách khác. - Tôi đỡ cô ấy nằm lại giường.

- Yul không cần phải làm nhiều thế vì tôi đâu!

- Ngốc! Chúng ta là bạn tốt mà. Nên giúp đỡ nhau những lúc này chứ nhỉ?

Phải nói thế Mie mới chịu để tôi giúp. Thật là... Chẳng lẽ tôi chỉ ở bên cô ấy với tư cách là một người bạn thôi sao? Tôi cũng yêu cô ấy mà. Nhưng thôi, như vậy cũng tốt, tôi muốn là người chăm sóc cho cô ấy, chỉ vậy thôi.

Cái tên Jay khốn kiếp ấy, tôi lại gặp nữa rồi. Không hôm nào hẳn lại không đến đây. Tôi vẫn cứ thế lôi hẳn vào trong rừng, vì sợ Mie sẽ buồn khi nhìn thấy tên nhóc chết tiệt này.

- Anh làm gì vậy? Tôi muốn gặp chị Mie mà? - Hẳn kéo tay tôi ra, hét lớn.

- Cậu nghĩ rằng mình có tư cách để nói ra những lời như thế sao? - Tôi dấm ngay cho hẳn một phát vào mặt.

- Anh không biết thì đừng có xen vào. Tôi để Mie ra khỏi chỗ đó là vì muốn tốt cho chị ấy thôi! - Hẳn bắt đầu đánh lại tôi.

- Tốt? Thật tốt khi cậu xuống tay làm cô ấy bị thương à?

- Tôi không có! Làm ơn hãy cho tôi gặp chị ấy đi.

Jay không đánh trả nữa, cậu buông tôi ra rồi ngồi xuống đất. Giọng trầm hẳn :

- Tôi biết mình đã làm tổn thương chị ấy. Nhưng nếu không làm vậy thì liệu Kris có chịu buông tha?

- Lại là cái thằng rác rưởi ấy. Nói đi, hẳn đã làm gì Mie? - Tôi xách cổ áo hẳn lên, hét lớn.

- Không! Hẳn chỉ nhắm vào tôi. Nhưng tôi sợ chị ấy sẽ bị ảnh hưởng.

- Cậu hại cô ấy rồi. Cậu có biết rằng Mie...

Tôi định nói tình trạng hiện tại của Mie nhưng chợt nhớ ra là cô ấy cứ dậm đi dậm lại mãi, bảo tôi đừng nói cho ai biết.

- Mie chị ấy làm sao? Anh mau nói đi chứ.

- Tôi không có thời gian để đôi co với cậu. Nếu cậu có bản lĩnh như vậy thì đi gặp Mie và cầu xin cô ấy tha thứ đi! - Tôi nói và định rời khỏi chỗ đó.

- Sao? Anh chịu để tôi gặp chị ấy rồi à?

- Đừng vui mừng quá sớm. Tôi không nghĩ là mình sẽ bỏ cuộc sớm vậy đâu!

- Cảm ơn anh! - Lần đầu tiên tôi nghe câu nói này từ hẳn.

Xin lỗi Mie nhé. Tôi đành thất hứa với cô là ngăn không cho Jay tìm gặp cô rồi. Vì hình như là có hiểu lầm gì đó ở đây. Nếu như cứ thế mà để hai người xa nhau thì cuộc cạnh tranh này làm sao mà công bằng được? Tôi yêu cô, nhưng tôi biết người cô yêu lại là tên nhóc đó.

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Jay - Đứa Trẻ Sẽ Hại Chị Ấy

Căn nhà này, là nơi tôi đã ở cùng với chị. Đó là khoảng thời gian rất đẹp vì tôi đã được sống như một con người bình thường. Sao bây giờ trở lại đây, nó lại im lặng thế, trống vắng thế.

- Chị Mie ơi... - Tôi gõ cửa, chầm chậm gọi chị.

Không có tiếng trả lời, tôi bắt đầu lo lắng. Tôi sợ chị đã không còn ở đây nữa. Vậy thì sao nhỉ? Tôi phải làm gì đây?

- Em là Jay đây. Chị có ở trong đó không?

Vẫn im lặng. Thật là thất vọng mà. Định là sẽ bỏ đi nhưng trong lòng tôi cảm thấy rất lạ. Cảm giác như chị vẫn còn ở đâu đây. Tôi đành tự ý mở cửa.

Người nằm trên giường kia không phải là Mie sao? Sao chị không trả lời tôi nhỉ? Chị quay mặt vào trong, im lặng.

- Mie... Em về nhà rồi đây!

Cẩn thận xoay người chị lại. Trời ơi, sao trông chị xanh xao, mệt mỏi thế này? Rồi chị từ từ mở đôi mắt ra nhìn tôi :

- Jay...

- Có chuyện gì vậy? Sao chị lại thế này?

Mie chỉ mỉm cười không đáp. Cầm bàn tay tôi lên mân mê một lúc rồi đặt nó lên bụng mình :

- Bé con chào ba đi nào!

Tôi sửng sờ, chị đang nói gì vậy? Bàn tay tôi đang đặt trên bụng chị kia, dường như vừa cảm nhận được điều gì đó.

- Chị có thai sao?

Chị gật đầu. Làm sao có thể diễn tả được tâm trạng của tôi lúc này? Tôi vui lắm. Hôn vào khuôn mặt có phần tái nhợt của chị, tôi âu yếm :

- Em thật sự rất vui khi nghe được điều này. Xin lỗi vì đã quá vô tâm!

Chị vuốt nhẹ lên tóc tôi, giọng có phần mệt mỏi :

- Không sao, về nhà là tốt rồi. Chị hiểu mà, không trách em đâu!

Con người chị luôn là thế, bao dung và vị tha vô cùng. Từ nay, tôi sẽ dùng tất cả cuộc đời này để yêu chị, chuộc lại lỗi lầm đã gây ra.

- Jay! Cậu ra đây, tôi nói chuyện một lúc. - Có tiếng Yul từ ngoài sân vọng vào.

- Chị nghỉ ngơi đi nhé! Em sẽ quay trở lại ngay.

Tôi ra ngoài, sao trông Yul nghiêm túc thế này? Tôi lại linh cảm có chuyện gì đó không hay.

Anh ta kể cho tôi nghe về chuyện của Mie. Kể rằng vì sao dạo này chị luôn xanh xao và mệt mỏi. Lý do không gì khác ngoài việc đứa trẻ kia là một ma cà rồng, nó đã khiến chị không thể ăn được bất kỳ thứ gì cả.

- Tôi nói thật, tôi cảm thấy xót xa lắm. Sức khoẻ cô ấy yếu như vậy. Liệu có thể cầm cự được bao lâu?

Câu nói của Yul cứ quẩn quanh trong đầu tôi. Đúng. Chị chỉ là một con người bình thường, việc này thực sự rất khó khăn.

- Em và Yul nói gì với nhau vậy? Sao trông mặt mày ủ rũ thế kia?

- Chị... Hay chúng ta bỏ đứa bé này nha?

Mie tròn mắt nhìn tôi, rồi cười thành tiếng:

- Em đừng đùa vậy chứ, không vui tí nào đâu!

- Không đùa! Em nói thật, mình bỏ đứa bé này đi. - Tôi nghiêm túc nói thật rõ ràng lần nữa.

- Sao em nhẫn tâm thế? Nó cũng là con của em mà. - Chị đã bắt đầu rơm rớm nước mắt.

- Đừng khóc mà chị! Chị biết đấy, nó là một ma cà rồng. Cơ thể chị sẽ bị nó rút dần rút mòn sức lực mất thôi.

- Mặc kệ! Đứa bé là con của chị, chị không cho phép ai động đến. Em không thương nó thì thôi, chị sẽ chăm sóc một mình!

- Chị nghĩ đi đâu vậy? Sao em lại không thương con mình được chứ? Nhưng em sẽ không thể nào chịu nổi nếu như mất chị đâu!

- Sẽ không có chuyện chị từ bỏ đứa bé này. Em đi ra ngoài đi! - Chị ném chiếc gối về phía tôi, hét lớn.

- Chị chỉ muốn làm theo ý của mình, có bao giờ nghĩ cho cảm nhận của em chưa?

Tôi bỏ chạy ra ngoài. Vừa nhận ra bản thân đã sai khi to tiếng với Mie. Chắc chị ấy buồn lắm. Không biết chị có còn khóc không nữa. Tôi thật tồi

tệ mà. Luôn khiến chị phải đau khổ như thế. Bây giờ tôi phải làm sao mới tốt đây?

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Mie - Cậu Rất Yêu Bé Con

Tôi buồn lắm. Jay không thương bé con. Cậu muốn tôi bỏ đứa bé này. Vì sao chứ? Đó cũng là con của cậu cơ mà. Cho dù có chuyện gì xảy ra, tôi cũng nhất định sẽ bảo vệ bé con đến cùng.

- Mie... Chị ngủ rồi sao?

Tôi nghe có tiếng bước chân đi vào. Là Jay. Tôi không muốn nói chuyện với cậu nữa nên đành im lặng.

- Em biết là chị giận em. Nhưng Mie này, chị có biết sức khoẻ của chị sẽ ra sao nếu chị cứ cố chấp thế này không?

Tôi cứ nằm im, quay mặt vào trong. Jay đang nói gì vậy? Sức khoẻ tôi thì sao chứ? Ai trong những lúc này cũng thế thôi mà.

- Mie biết không? Mẹ em cũng như thế. Bà từng suýt mất mạng vì em đấy, là do bà cực kỳ may mắn nên mới có thể vượt qua. Em thật không muốn chị phải mạo hiểm...

Jay chợt dừng lại, hình như cậu đã nghe tiếng khóc của tôi rồi. Không hiểu vì sao tôi lại thế nữa. Chỉ biết rằng bây giờ tôi rất muốn khóc thật to.

- Chị... Sao thế? Đừng khóc mà! - Cậu xoay người tôi lại, lau đi những giọt nước mắt trên mặt tôi.

Tôi cố gắng ngồi dậy, nhưng không sao tìm được tiếng nấc :

- Jay...

- Ngoan, đừng khóc! - Cậu ôm tôi vào lòng, vuốt nhẹ mái tóc tôi - Xin lỗi vì đã to tiếng với chị ngày hôm qua...

- Jay, chị không sao, thật đấy! Đừng bỏ bé con nha.

Jay bỗng im lặng, rồi tôi lại nghe có tiếng thở dài lo lắng từ cậu :

- Em cũng rất thương bé con mà. Nhưng chị biết đấy, nó là một ma cà rồng...

- Chị biết! Vì vậy chị sẽ cố gắng và sẽ như mẹ của em, bình an sinh bé con mà. - Tôi đã khóc rất to và ôm cậu thật chặt.

- Mie...

- Đi mà Jay, chị rất yêu nó. Như mẹ em cũng đã từng cố gắng để em được sinh ra vậy. Vì bà ấy yêu em mà!

- Được rồi, theo ý chị hết. Đừng khóc nữa, em thương! - Jay hôn lên má tôi, nhỏ nhẹ nói.

- Cảm ơn em! Chị sẽ luôn chú ý đến sức khỏe của mình.

Cuối cùng Jay cũng đồng ý. Thật sự tôi đang rất hạnh phúc. Và tôi tin chắc rằng cậu cũng sẽ từ từ chấp nhận bé con của chúng tôi thôi. Rồi cậu sẽ lại yêu nó như tình yêu đã dành cho tôi vậy.

*

Tôi chẳng hiểu sao nữa, dạo này tôi không thể nào rời khỏi giường được. Tôi luôn cảm thấy rất mệt mỏi, thật khó chịu. Có lẽ Jay cũng để ý đến điểm này nên lúc nào cũng quan tâm, chăm sóc kỹ cho tôi. Tạo điều kiện cho tôi cảm thấy thật thoải mái.

Sáng nay, Jay đi ra ngoài từ rất sớm. Lúc tôi nghe có tiếng bước chân ngoài sân thì cũng là khi cậu về.

- Jay... Sao không vào nhà đi? Đứng ngoài đấy làm gì?

Cậu cứ đứng ở ngoài cửa, nhìn tôi mỉm cười làm tôi sốt ruột quá. Cố gắng ngời dậy, hỏi :

- Em giấu gì phía sau đấy? - Tôi nhận ra một bên tay của cậu đang để sau lưng.

Jay chìa ra một con đà điểu. Tôi tròn mắt nhìn :

- Sao? Ở đây cũng tìm được cái này nữa à?

- Vì chị hết đấy! Nó ở xa nơi này lắm nha.

Tôi vui lắm, cố gắng thuyết phục cậu cho tôi được giúp cậu chuẩn bị món ăn. Cuối cùng cũng thành công.

- Sao này đừng mạo hiểm như thế nữa nhé! - Tôi chợt nhận ra vài vết xước trên mặt và tay Jay.

- Không sao đâu. Chị vui là được!

Nhưng cuối cùng thì cũng thất bại. Tôi chẳng thể cầm cự chỗ thức ăn đó được lâu. Lại nôn ra hết tất cả những thứ vừa ăn vào :

- Xin lỗi Jay...

Cậu mỉm cười, bước ra khỏi ghế tiến đến gần tôi. Bàn tay nhẹ nhàng xoa vào bụng tôi, thủ thủ :

- Đứa bé này, sao lại hư như vậy? Con không thương mẹ mình sao?

- Thôi, đừng mắng bé con mà Jay...

- Không có, em chỉ là lo cho chị thôi. Cứ thế này thì...

- Chị không sao. Ổn rồi mà!

- Để chị phải chịu khổ rồi. - Jay gục vào vai tôi, nghẹn ngào nói.

- Em ngốc, chị đang cảm thấy hạnh phúc đấy chứ!

- Rồi, rồi. Bé đã nghe chưa? Ba và mẹ rất yêu con đấy. Vì thế đừng làm khó mẹ nữa có được không?

Jay tiếp tục kiên nhẫn đút lại chỗ thức ăn đó cho tôi. Ồ, hay thật! Tôi không còn bị nôn sau đó nữa. Tuy không ăn được nhiều nhưng cũng khá hơn trước, tôi vui mừng lắm. Có lẽ, bé con đã cảm nhận được tình yêu của ba dành cho mình rồi nên không còn làm nũng nữa cũng nên.

- Chị giỏi quá! - Jay quàng tay qua cổ tôi, thì thầm.

- Không, là do bé con ngoan đấy chứ!

Mọi việc dường như đã khá ổn rồi. Nhưng giờ mới để ý nha, dạo này tôi không thấy Yul đến đây nữa. Sao thế nhỉ? Chẳng lẽ anh cảm thấy ngại khi Jay đã trở về hay sao? Thật tiếc là tôi chưa kịp nói cảm ơn Yul vì những việc anh đã làm cho tôi trong thời gian qua. Anh đã giúp đỡ tôi rất nhiều rồi. Mặc dù không thể chấp nhận tình cảm của anh nhưng tôi thực sự mong anh có thể tiếp tục làm bạn với tôi, như lúc trước vậy.

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Yul - Yêu Trong Âm Thầm

Lâu rồi không đến thăm Mie, vì tôi sợ làm phiền cô ấy. Cũng phải thôi, tên nhóc kia đã trở về thì nơi đó làm gì mà còn chỗ cho tôi? Và trên tất cả, Mie cũng vui vẻ hơn nhiều rồi, đó chẳng phải là điều mà bản thân tôi luôn mong muốn hay sao?

Đến rồi, tôi vừa đến cửa nhà Mie thì thuận tai nghe được có tiếng nói chuyện :

- Em cảm nhận được rồi nha. Con bé rất giống chị. Nhẹ nhàng và thuần khiết lắm!

- Ờ hay nhỉ? Sao em lại tự tin gọi đó là "con bé"?

- Chỉ đoán thế thôi. Có lẽ là đúng đấy...

- Vậy sẽ ra sao nếu đây là một "thằng bé"?

- Thì nó sẽ giống em, đẹp trai và vô cùng mạnh mẽ.

Tôi nghe tiếng Mie cười sau đó. Có lẽ bây giờ cô ấy đang rất hạnh phúc. Có nên hay không tôi vào trong đó lúc này? Không! Đời nào tôi lại làm thế chứ. Thực sự mà nói thì tôi đã thua ngay từ đầu rồi, có lẽ vậy.

Tôi không còn cách nào khác ngoài chúc phúc cô ấy và Jay. Chấp nhận bản thân mình là một kẻ thua cuộc. Nhưng không, tôi có bao giờ được phép bước vào cuộc đời của Mie đâu mà lại nói đến chuyện thắng thua làm gì cơ chứ? Cơ bản là tôi chẳng hề có được cơ hội đó, một chút cũng không!

*

Nhưng rồi, một ngày nọ tên nhóc đáng ghét kia bỗng nhiên mò đến làng yêu sói tìm tôi. Tất nhiên, trước khi tôi biết được điều đó thì hắn đã bị người trong làng tôi dẫn cho một trận vì hắn là một ma cà rồng - kẻ thù muôn kiếp của chúng tôi.

- Sao hôm nay cậu lại đến đây?
- Uhm thì có một số chuyện muốn nhờ anh giúp!
- Anh dựa vào cái gì mà dám nhờ vả tôi như vậy?
- Về chị Mie!

Rồi tên nhóc kể, kể về chuyện của hắn. Câu chuyện không dài nhưng đủ để cho người khác phải suy nghĩ và lo lắng nhiều lắm.

*

Một tháng sau đó, như thường lệ tôi lại đến nhà Mie. Vẫn thấy cô lo lắng, ủ rũ như người mất hồn. Cũng phải thôi, cả tháng nay Jay không đến đây nữa. Mie thật đáng thương!

- Mie... - Tôi đặt tay lên vai cô nhẹ nhàng gọi.
- Ơ... Yul!
- Uhm, vẫn còn buồn sao?
- Có lẽ Jay không trở về đây nữa rồi!
- Đừng buồn nữa được không? Tôi sẽ chăm sóc cho cô, được chứ?
- Không cần phải thế đâu. Thời gian qua đã làm phiền Yul quá nhiều rồi.
- Không phiền... Chúng ta là bạn mà, phải không?

Mie lặng im sau đó, vẻ mặt thật buồn. Tôi nói tiếp :

- Hãy để tôi chăm sóc cho cô đi, một mình cô sẽ không thể xoay sở được đâu!

Mie khóc rồi, sao thế nhỉ? Cô khẽ gật đầu. Tôi nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên đôi gò má nhỏ nhắn kia.

- Đi cùng tôi đến làng yêu sói nhé!

- Vì sao phải đi đến đó?

- Tôi muốn cô được chăm sóc tốt hơn. Vì tôi không thể ra ngoài đây thường xuyên được. Với lại...

- Sao cơ?

- Cô đã từng nghĩ người dân xung quanh đây sẽ cảm thấy như thế nào khi biết đứa bé cô sinh ra là một ma cà rồng chưa?

- Tôi... Thực sự chưa nghĩ đến điều này.

- Vì thế, cô nên đến chỗ của tôi. Điều này sẽ tốt hơn cho con của cô sau này đấy.

Thuyết phục mãi Mie mới gật đầu đồng ý. Chắc có lẽ một phần là do cô ấy ngại phiền đến tôi, lý do còn lại không gì khác hơn là Mie sợ rằng một lúc nào đó tên nhóc kia trở về mà không thấy cô ở đây nữa.

- Tôi hứa sẽ nói cho Jay biết chỗ ở của cô khi nào cậu ấy trở lại được không?

Liệu rằng tôi sẽ giữ lời hứa kia? Hay bản thân tôi sẽ xem đây là một cơ hội để bắt đầu theo đuổi lại Mie?

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Mie - Làng Yêu Sói

Hai ngày sau đó, tôi được Yul đưa đến làng yêu sói. Nó nằm rất sâu trong rừng. Không ngờ ở nơi hoang vu thế này mà cũng có một ngôi làng khá là đông đúc đó nha. Ở đây, mọi người trông vẻ ngoài cũng khá giống với con người. Vì vậy khi Yul khẳng định tất cả đều là người sói tôi đã có phần khó tin.

- Cô là ai? - Một cô gái từ đâu bỗng xuất hiện trước mặt làm tôi giật mình.

- Kìa, Anna. Cô ấy là khách của chúng ta mà. - Yul cười.

Sau đó, mọi người bao quanh tôi ngày một nhiều hơn.

- Là cô bé loài người mà cậu đã nói đây sao?

- Sao trông giống chúng ta thế nhỉ?

Tôi thật ngạc nhiên, tại sao họ lại biết tôi chứ. Có lẽ đã thấy được vẻ bối rối của tôi nên Yul ghé vào tai tôi, nói nhỏ :

- Vì tôi đã nói với họ là Mie sẽ đến đây từ trước rồi nên cô yên tâm đi.

- Ờ... Vậy mọi người biết tôi? - Tôi hỏi lại.

- Biết chứ. Vì vậy cứ tự nhiên đi nhé!

- Đúng đấy, hãy cứ xem như nhà mình.

Mọi việc khác xa sự tưởng tượng của tôi nhiều lắm. Tôi cứ nghĩ rằng mọi người sẽ xua đuổi khi thấy một người lạ đường đột đến làng mình như thế này. Nào ngờ đâu...

- Cảm ơn mọi người nhé. - Tôi cúi đầu.

- Phải rồi, cảm ơn là đúng. Nhưng tôi nghĩ cái làng này không phù hợp với cô đâu.

Lại là tiếng cô gái lúc nãy. Có vẻ như cô ấy chẳng thích tôi. Sao lại thế nhỉ? Tôi đã làm gì cô ấy đâu? Trước khi tôi kịp trả lời thì Yul đã lên tiếng :

- Anna! Em quá lời rồi đấy. Thôi đi!

Cô gái tên Anna kia tức giận và bỏ đi sau đó. Mọi người vẫn cười nói vui vẻ :

- Kệ nó đi, cô bé đừng để ý nhé!

- Dẫn cô ấy đến chỗ ở mới nào!

Mọi người thật tốt. Tôi cảm thấy rất vui. Tất cả là nhờ Yul đã quan tâm và sắp xếp mọi việc từ trước.

Anh làm tôi thấy cảm động vô cùng. Nếu cô gái nào may mắn là người yêu của Yul, chắc chắn sẽ hạnh phúc lắm.

Chỗ ở của tôi là một căn nhà nhỏ, vì đây là nơi cho khách nên dĩ nhiên là tôi sẽ ở một mình. Thực tốt quá! Giúp tôi ổn định mọi thứ xong xuôi, Yul nói :

- Tôi ở gần đây lắm, có gì cần thì Mie cứ gọi nhé...

- Cảm ơn Yul, anh vất vả nhiều rồi!

- Không sao đâu, vì tôi lỡ hứa với hắn...

Đang nói thì anh bỗng dừng lại, như là vừa nhớ ra điều gì đó. Tôi ngạc nhiên :

- Hứa gì? Và 'hắn' nào vậy?

Yul xua tay bảo là chẳng có gì cả, tôi không cần bận tâm làm gì. Ừ thì không để ý làm gì cho đau đầu nữa.

- Anh ấy là cháu của thủ lĩnh tộc yêu sói nên chắc chắn mọi người sẽ vì nể mặt anh ấy mà chiếu cố đến cô thôi mà.

Lại là cô gái kia, dường như cô ấy rất thích xen vào cuộc nói chuyện giữa tôi và Yul. Lúc nào cũng vậy...

- Anna! Em nói hơi nhiều rồi đấy! Anh đây đâu cần em phải tặng bốc như vậy? - Yul nói.

- Hừ, thật là... Anh lúc nào cũng tìm cách nói xiên em cả. - Cô gái tên Anna thở dài.

- Nếu như em cư xử đúng mực thì việc gì anh phải làm như thế chứ?

- Được, được! - Anna ôm đầu - Anh thì lúc nào cũng đúng hết, cả cô gái kia nữa. Chỉ có em là sai thôi.

Rồi cô ấy bỏ đi. Tôi đoán là cô ấy cảm thấy tức giận khi tôi tiếp xúc với Yul. Vì sao thế nhỉ?

Rồi anh cũng đi ra ngoài, căn dặn mọi người gần đó giúp anh chú ý đến tôi một chút. Thật là, tôi có còn là con nít nữa đâu?

Ở đây tốt lắm, mọi người quan tâm đến tôi rất nhiều. Và dường như, Yul là một người rất có sức ảnh hưởng ở đây. Anh khá được nhiều người tin

tưởng đầy chú.

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Yul - Người Sói Muốn Học Nấu Ăn

Sáng nay, tôi đã đi săn, chiến lợi phẩm là một con nai khá to. Tôi muốn đích thân chăm sóc cho Mie, cho cô ấy những thứ gì ngon nhất, tốt nhất mà tôi đã cất công lựa chọn.

Trước khi về làng yêu sói, tôi ghé vào một ngôi nhà nơi cô từng sống trước đây, nhờ bà chủ nhà nấu giúp tôi số thịt vừa săn được. Bởi lẽ, bản thân tôi chẳng biết làm sao để miếng thịt tươi còn ngậy mùi máu ấy có thể thành thức ăn được?

- Số thịt này trông khá ngon đấy! - Bà ấy nhìn và tấm tắc ngợi khen.

- Vậy thì nhờ bà rồi! Hãy làm cho nó trở thành một món ăn ngon nhất có thể giúp tôi.

- Được rồi, vậy món nai sốt cay thì sao?

- Không! Không phải cho tôi, cay quá thì cô ấy sẽ không ăn được!

- À, thì ra là cho bạn gái của cậu? - Bà ta như hiểu ý, chọc ghẹo tôi.

Cuối cùng thì cũng xong, chiếc hộp chứa món cháo thịt nai được trao cho tôi. Người ở đây thật tốt bụng, sẵn sàng giúp người khác. Nếu Mie không gặp phải chuyện như bây giờ thì nơi đây thật đáng để cô ở lại. Vì thật không gì hơn là ta có những người hàng xóm tốt, sẵn lòng giúp đỡ ta những lúc khó khăn.

- Cô gái đó thật may mắn vì có được người yêu như cậu! - Trước khi tôi rời đi, bà ấy đã kịp nói một câu như thế.

- Cảm ơn bà vì món cháo này nhé, cô ấy chắc sẽ thích lắm!

- Nhưng cậu nên tập nấu ăn dần đi! Dù gì chính tay mình nấu những món ăn ngon cho người yêu thì chắc sẽ hay hơn, nhỉ?

- Được, tôi sẽ lưu ý!

Hiện tại, tôi đang có một mơ ước đây. Tôi ước gì những lời bà chủ nhà nói lúc nãy sẽ là sự thật. Bản thân tôi là đang chuẩn bị thức ăn cho cô bạn gái bé nhỏ trong lúc cô ấy đang đợi tôi trở về. Rồi tôi sẽ cố gắng học nấu ăn, để có thể làm ra những món ăn mà cô ấy thích. Có lẽ, những thứ ấy chỉ là hư ảo, nó chẳng bao giờ thành sự thật được đâu!

- Mie, cô đang làm gì thế này? - Tôi hết hoảng khi thấy cô ấy đang làm gì đó.

- Chào Yul, tôi chỉ muốn nấu chút gì đó cho bữa sáng thôi!

- Xin lỗi, tôi về muộn quá! Để cô phải chờ lâu rồi.

- Ý anh là sao?

- Uhm thì có bữa sáng cho cô rồi đây. Ăn nhé?

Tôi chìa hộp thức ăn ra trước mặt Mie, đôi mắt cô tròn lên trông thấy :

- Ôi, nhìn ngon quá! Là anh làm đó sao?

- Không! Tôi nhờ người khác đấy. Vì tôi không biết những việc như thế này! - Tôi đang ngượng quá đi mất.

Rồi Mie mỉm cười không nói gì cả, lẳng lặng mở hộp thức ăn ra. Cô bắt đầu ăn trong khi tôi đang hồi hộp chẳng biết cô ấy có thích không nữa.

- A, nóng quá! - Mie nhăn mặt.

- Sao không cẩn thận gì hết vậy? Để tôi thôi giúp cho!

Không hiểu sao tôi lại nói thế nữa. Có lẽ tôi muốn tự tay mình chăm sóc cho cô từ những việc nhỏ nhất nhất.

- Thế nào? Đã ổn chưa?

- Uhm, ngon lắm! - Cô ấy cười, một nụ cười khiến động tác của tôi trở nên lúng túng.

- Thế... thế thì ăn nhiều vào nhé!

Được một lúc thì tôi nghe thấy có tiếng gõ cửa. Kèm với một giọng nói quen quen :

- Mie! Tôi muốn vào, được chứ?

Là tiếng của Anna, cô ấy đến đây làm gì chứ? Mie trả lời :

- Uhm, cô vào đi!

Anna mở cửa, tự ý bước vào. Cô bé này, tính tình ngang bướng từ nhỏ đến giờ vẫn không sửa được. Thấy tôi, Anna có vẻ ngạc nhiên lắm :

- O, anh làm gì ở đây mà sớm thế? Ở đây suốt đêm qua à?

- Cái con bé này..

- Không đâu em, Yul chỉ vừa đến đây thôi!

- Tôi không hỏi chị! - Anna liếc nhìn cô ấy rồi quay sang tôi - Đây là gì vậy anh?

- Bữa sáng cho Mie, anh vừa nhờ người ta làm giúp đấy!

- Chị tốt số thật nhỉ? Anh, em chưa từng thấy anh đối xử với ai tốt như vậy nha?

- Anna, em quá đáng lắm rồi đó! - Tôi bực mình nói.

- Anh còn bênh vực cho chị ta? Có phải là anh đã yêu cô ả này rồi không?

- "Bốp!" - Tôi tát Anna, một cái rỗ đau - Anh không cho em xúc phạm cô ấy!

- Yul! - Mie nắm chặt lấy cổ tay tôi, tránh việc tôi vì quá kích động mà sẽ lại đánh Anna.

- Anh, hôm nay anh tát em chỉ vì cô ta? - Anna có vẻ căm tức, trừng mắt nhìn tôi.

- Em mà còn xúc phạm đến Mie nữa thì coi chừng anh đấy! - Tôi cảnh cáo.

Anna bật khóc và chạy ra ngoài, còn Mie lo lắng hỏi thúc tôi :

- Yul, mau chạy theo cô ấy đi!

- Không cần đâu, đây không phải là lần đầu tiên cô bé cư xử như thế!

- Sao cơ?

- Cô bé luôn muốn ở bên tôi, với những hành động vô cùng kì quặc.

- Vậy rất có thể Anna đã...

- Không! Không có chuyện đó đâu. - Tôi cắt ngang câu nói của Mie, vì thực sự tôi không muốn nghe câu ấy.

- Xin lỗi, vì tôi mà hai người bất hoà! - Mie bắt đầu rơm rớm, làm tôi lo lắng vô cùng.

- Tôi đã bảo là không sao rồi mà! Tôi chắc chắn cô bé sẽ nhanh chóng quên chuyện này thôi. - Tôi nhỏ nhẹ nói.

- Thật không?

- Uhm, một lúc nữa tôi sẽ tìm gặp và nói chuyện với Anna. Rồi mọi chuyện sẽ lại ổn thôi!

Trông Mie có vẻ yên tâm hơn một chút. Nhưng bữa sáng lại vì chuyện này mà chẳng thể tiếp tục được, tôi thấy tiếc vô cùng. Dù cho Mie nói rằng không có vấn đề gì, bản thân sẽ ăn tiếp phần còn lại. Nhưng tôi cảm thấy thực không đành lòng, không muốn cô ấy ăn tiếp hộp thức ăn đã nguội lạnh đó.

Đành phải vứt đi. Và tôi đã hạ quyết tâm rằng mình sẽ cố gắng học nấu ăn cho bằng được. Thấy Mie hàng ngày ăn thức ăn do mình nấu, chính là ước mơ lớn nhất của tôi lúc này.

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Mie - Tôi Gọi Yul Là

Tôi cứ nghĩ bản thân mình sẽ thật khó khăn để vượt qua quãng thời gian này. Vì Jay đã không còn ở bên cạnh tôi nữa. Nhưng thật may, tôi luôn có Yul - người bạn thân và hơn thế nữa, là một người anh trai đáng tin cậy. Không biết từ khi nào tôi đã có thói quen muốn dựa dẫm vào anh ấy. Bờ vai người anh trai này vững chắc lắm, luôn sẵn sàng để cho tôi tựa vào.

Vừa nghĩ đến Yul thì anh ấy tới. Không biết hôm nay anh muốn giới thiệu món gì cho tôi nữa đây? Thú thực dạo gần đây, ngày nào Yul cũng mang đến rất nhiều món cho tôi. Bản thân thấy thật kì lạ nên cũng có vài lần gặng hỏi, anh chỉ bảo rằng mình đã nhờ một người khác nấu giúp số thức ăn này. Tôi không nghĩ mọi chuyện dừng lại ở đó đâu!

- Cô ăn đi rồi cho bà lão đó một nhận xét nhé! Có khi bà ấy già rồi nên nấu ăn có phần không ngon. - Thái độ ngượng ngùng của anh thật làm tôi nghi ngờ.

- Uhm, bà ấy đúng là già rồi. Tay chân chậm chạp nên nấu món này không ngon thật! - Vừa ăn muống đầu tiên, tôi đã tỏ vẻ không hài lòng.

- Tệ lắm à? Ở chỗ nào nhỉ? - Yul sốt ruột.

- Ở chỗ là "bà ấy" nấu mà không dám nhận đấy! Lại nhờ anh nói rằng mỗi ngày là do một người làm ra. - Tôi điềm tĩnh nói.

- Ờ... Cô biết rồi à?

- Sao anh phải làm thế chứ?

- Vì tôi muốn nghe nhận xét chân thành từ cô. Nếu như nói rằng là tôi nấu, chắc chắn cô sẽ cố ăn để cho tôi vui thôi! - Giọng Yul có vẻ buồn buồn.

- Anh thực sự đánh giá thấp mình như vậy sao?

- Có lẽ thế. Vì tôi chưa từng làm những việc như thế này trước đây!

- Sao Yul lại làm nhiều việc đến thế chỉ vì tôi?

- Uhm, đơn giản là tôi muốn tự tay mình chăm sóc, quan tâm đến cô thôi. Nhưng tôi bất tài lắm phải không?

- Ai nói vậy chứ? - Tôi trở nên cực kỳ nghiêm nghị.

- Ý cô là sao?

- Anh nấu ăn ngon lắm! Thấy không, mấy hôm nay có khi nào tôi bỏ thừa thức ăn mà anh mang đến đâu, nhỉ?

- Thật chứ? Có nghĩa là cô thích đồ ăn tôi làm sao?

Tôi chỉ gật đầu đáp lại. Yul vui vẻ cười lớn. Không ngờ, một người sói chỉ biết ăn thịt sống lại chịu xuống bếp nấu ăn vì tôi. Anh đã hi sinh cho tôi quá nhiều. Chỉ trách bản thân mình quá vô tâm, trái tim tôi quá nhỏ bé nên chẳng thể nào chứa nhiều hơn một người được.

- Yul, cảm ơn... và xin lỗi!

Tôi nhẹ nhàng nắm tay Yul, giọng trầm xuống và nói ra câu đó. Anh đang cười thì bị hành động kỳ quặc đó của tôi làm cho tròn mắt :

- Mie, cô sao vậy? Sao lại nói năn kì lạ thế?

- Cảm ơn vì anh luôn quan tâm, giúp đỡ tôi. Còn xin lỗi vì... tôi luôn làm anh phải đau lòng!

Cứ nghĩ là người anh trai này sẽ ôm tôi và an ủi như những lần trước trước chứ. Nào ngờ anh lại cốc đầu tôi một cái rõ đau :

- Có phải hôm nay em bé nghịch ngợm nên khiến cô hâm luôn rồi không? Cô có làm tôi đau lòng à, lúc nào nhỉ?

Yul đang nói dối tôi, cũng là đang dối với bản thân mình. Có lẽ anh không muốn làm tôi bận tâm về anh nữa. Anh muốn tôi phải vui vẻ, tình cảm đơn phương kia, anh chỉ muốn giấu lại trong lòng.

- Không có thì thôi vậy! Anh trai tốt...

- Uhm, thôi em gái ăn đi nhé! Anh trai hôm nay có việc, đi đây!

Vẻ mặt của Yul chùng xuống khi nghe tôi nói đến hai từ "anh trai". Nhanh chóng, anh kiểm soát bỏ ra ngoài để tôi không phải nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của anh lúc đó.

*

Tôi ở đây cũng khá lâu rồi, mọi người rất tốt với tôi. Thường xuyên sang chơi, họ rất hay hỏi thăm tôi và bé con. Tôi vui lắm, cảm thấy ấm áp vô cùng.

Trừ Anna. Cô bé đã không thích tôi ở đây ngay từ đầu. Cùng là con gái với nhau, nhìn vẻ mặt của cô ấy thì biết : Anna thích Yul, không muốn tôi là bóng đèn kẹp giữa.

Có lần, tôi đang ăn trong nhà thì Anna đến. Tôi mỉm cười :

- Em đến chơi với chị đấy à?

- Lại là thức ăn của anh ấy làm cho chị sao? Thích nhỉ?

Đang lúc tôi im lặng không biết nói gì tiếp theo thì Anna đã bước đến giật chén cháo cầm trên tay. Người người rời nhãn mặt :

- Mùi ghê quá! Sao anh ấy lại thích làm ra những thứ này nhỉ?

- Em mau đưa đây cho chị...

- Hay là tôi thử tập giống anh ấy chăm sóc cho chị nhé?

Thế là Anna múc một muống cháo và đưa cho tôi. Tất nhiên nhiên tôi không ăn được vì nó còn quá nóng.

- Sao không ăn? Chẳng lẽ không phải là anh ấy chăm cho chị thì không được à?

- Không phải vậy đâu...

- Thế thì tại sao, hử? - Anna trừng mắt, đánh rơi chén cháo xuống đất, văng tứ tung.

- Mie! - Không biết Yul đã đứng ở ngoài từ lúc nào, gọi tôi.

- Đấy! Anh thấy không? Em là có lòng tốt muốn giúp chị ấy. Thế mà chị ấy lại làm đổ hết sang người em rồi này! - Anna làm ra vẻ mặt vô cùng uất ức.

Yul ngồi xuống, cẩn thận lau sạch số cháo văng lên tay tôi. Tôi bẽn lễn :

- Xin lỗi Yul!

- Anh thấy không? Chị ta cũng đã nhận lỗi rồi đấy!

- Anna! Em mau ra ngoài đi!

- Anh... sao anh lại...

- Anh bảo em ra ngoài, nhanh! - Yul nghiêm nghị nói.

- Được lắm! Hôm nay anh lại vì chị ta mà xua đuổi em!

Anna bật khóc và chạy ra ngoài sau đó. Thật là, ác cảm của Anna với tôi lại vì chuyện này mà càng lớn hơn rồi.

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Yul - Đối Đầu Với Kris

Ngày qua ngày, Mie vẫn ở chỗ của tôi, còn tôi thì vẫn đều đặn chăm sóc cho cô ấy. Cái khoảng cách "tình anh em" kia luôn là cái hàng rào vô hình ngăn cách chúng tôi. Tôi đây chẳng có cách nào để nói cho Mie biết tình cảm của mình. Bản thân tôi luôn là người biết tự kiềm chế, nếu cô ấy đã không muốn thì tôi cũng chẳng khó để làm gì. Chí ích thì cứ như lúc này, làm một người anh trai đáng tin cậy ở bên cô ấy mà thôi.

Nhưng rồi, những tháng ngày yên bình cũng qua. Từ sáng đến giờ tôi cứ thấy bồn chồn, lo lắng thế nào ấy.

- Yul, cháu mau ra đây! Kris kéo rất nhiều người đang tiến đến đây đó! - Tiếng của vị trưởng làng thúc giục gọi tôi.

Tôi toan đứng dậy định chạy ra ngoài xem tình hình thì Mie kéo tay tôi lại :

- Kris? Có phải là có rất nhiều ma cà rồng đang đến không?
- Tôi cũng không biết nữa! Để tôi ra ngoài xem sao đã.
- Liệu rằng có Jay trong số đó không?
- Cô đừng lo lắng nhé! Tôi sẽ quay lại ngay. Nhớ là không được ra ngoài đấy!

Không đợi cô ấy trả lời tôi lao thẳng ra cửa. Đến nơi mọi người tập hợp, ở đây đang có rất nhiều người sói lẫn ma cà rồng.

- Ta muốn gặp kẻ đứng đầu ở đây! - Tiếng Kris hét lớn.

Trước khi vị trưởng làng bước lên thì tôi đã kịp chen vào.

- Là ta đây!

- Người sao? Thăng chức cũng nhanh quá nhỉ?

- Người đến đây làm gì? - Tôi hỏi hần.

- Còn gì nữa, ngoài trả thù?

- Chuyện đã qua lâu rồi. Với lại các người cũng đã từng giết lại rất nhiều người của ta, vẫn chưa đủ hay sao?

- Trừ phi kẻ đứng đầu chết đi, nếu không thì chẳng bao giờ đủ!

- Vậy thì người cứ đấu riêng với ta. Sống chết ta tự chịu. Đừng liên lụy đến những người khác!

- Khá lắm! Người thật là nghĩa khí!

- Ý người thế nào?

- Được rồi! Dù sao ta cũng muốn đấu một trận công bằng. Không có bọn người kia nhúng tay vào, đỡ vướng bận! - Hần cười lớn.

Thế là tôi bảo mọi người tản ra. Ai cũng tỏ ra lo ngại, vì thấy Kris dường như rất có quyết tâm hạ tôi cho bằng được. Nhưng thà để một lần rồi kết thúc, còn hơn cứ mãi dây dưa thế này.

Cái sân rộng bây giờ chỉ còn tôi và hần. Một con sói và một ma cà rồng đang gầm gừ phô ra tất cả thanh âm của mình để hù dọa đối phương. Thế rồi cả hai lao vào nhau, như hai con thú khát máu, sẵn sàng cắn xé con mồi hay bất cứ thứ gì cản đường nó lúc này.

Tôi dùng móng vuốt cào rất nhiều đường vào người Kris. Còn hấn lấy hàm răng bén nhọn của mình liên tục cắn vào cổ tôi.

Tôi nghĩ bản thân mình đã nắm được thế chủ động khi đã kiềm được hấn dưới tay mình, cho đến khi hấn dùng chút sức lực còn lại, quật tôi ngã xuống.

- Tình thế đã thay đổi rồi! Thế nào? Người tiếc lắm đúng không? - Hấn ta đắc chí cười lớn.

- Được rồi! Cứ giết chết tôi nếu anh muốn. Và hãy trả lại sự yên bình cho làng yêu sói đi! - Cổ tôi bị hấn dùng sức bóp chặt, khiến tôi nói không ra hơi.

- Hay lắm! Sắp chết đến nơi rồi mà còn tỏ ra nghĩa khí. Được, ta sẽ thực hiện nguyện vọng cuối cùng của người! Tên người sói tội nghiệp! - Hấn tỏ vẻ thông cảm làm tôi thấy đáng ghét vô cùng.

Hấn kề hàm răng vào cổ tôi, chắc là hấn muốn giết tôi bằng cách này. Tôi không sợ chết. Nhưng liệu hấn có giữ đúng lời hứa là sẽ bỏ qua hết mọi chuyện cho làng yêu sói? Và còn Mie nữa, những ngày tháng sắp tới, cô ấy phải làm sao?

Đang lúc nằm giữa ranh giới của sự sống và cái chết, tôi chợt nghe có tiếng người nào đó đang gọi mình :

- Anh! Mau về đi! Mie đã...

Là Anna, là cô bé đang gọi tôi. Nhưng vì chuyện gì thế này? Mie cô ấy làm sao?

- Anna, em vừa nói gì? - Tôi cố gắng hỏi lại.

- Đừng hỏi nhiều nữa! Anh mau về đi, được không? - Dường như cô bé đang khóc.

Tôi có linh cảm chẳng lành, bèn dùng sức đẩy Kris ra.

- Anh có thể cho tôi một chút thời gian được không?

- Sao bỗng dưng người lại thay đổi thái độ với ta như vậy?

- Tôi muốn đi gặp Mie! Anh làm ơn, giúp tôi lần này được chứ?

- Lại là Mie! Cả người cũng bị nó làm cho mê muội rồi à?

Tôi im lặng. Thực sự lúc này tôi chỉ muốn gặp Mie, mọi chuyện khác đều không còn quan trọng nữa.

- Làm sao ta biết là người sẽ không bỏ trốn?

- Anh cứ đi theo tôi nếu muốn!

Thế là hăn buông lỏng tôi ra. Bản thân tôi chỉ biết cắm đầu chạy thật nhanh về chỗ của Mie, thực sự không còn quan tâm đến những gì đang diễn ra ở phía sau nữa.

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Yul - Mie Đã Không Còn Nữa

- Mie! Mie! Tôi về rồi đây!

Tôi gọi cô ấy, rất nhiều lần. Hi vọng mình sẽ được nghe tiếng ai đó nhẹ nhàng đáp lại. Nhưng không, tôi thấy có rất nhiều người ở đây, chuyện gì đang xảy ra thế này?

- Có chuyện gì vậy? Sao mọi người lại đến đây làm gì? - Tôi kéo tay một người lại, cố gắng tra hỏi.

- Hình như Mie đã sinh em bé. Bà y tá đang ở trong ấy! Nhưng...

- Nhưng sao? Bác nói đi chứ?

- Tình hình có vẻ không ổn, sức khỏe của con bé...

Sao chứ? Không ổn là thế nào? Chẳng phải thời gian vừa qua cô ấy khá tốt hay sao?

Y tá bước ra, tôi không chịu được nữa, kéo bà ấy lại :

- Bà nói cho tôi biết cô ấy sao rồi?

- Xin lỗi, cuối cùng vẫn không thể cứu sống được cô gái đó. Sức khỏe cô bé quá suy nhược!

Những lời nói ấy như lời phán xử đánh thẳng vào người tôi. Toàn thân tôi cứng đờ, ánh mắt trở nên tê dại không còn thấy gì nữa. Bà ấy nói như vậy có nghĩa là Mie đã chết rồi sao? Cô gái đáng yêu như thiên thần ấy tại sao lại phải ra đi sớm như thế? Ông trời thật đúng là không công bằng!

Tôi bước vào trong, Mie đang nằm đấy với đôi mắt nhắm nghiền. Không hiểu sao nước mắt tôi lại thi nhau rơi, nhiều lắm. Cố gắng dùng chút sức lực của mình ôm chặt lấy cô ấy, vô thức mà nói cười :

- Mie này, cô mau tỉnh dậy đi chứ? Sao cứ ngủ hoài như vậy?

Đáp lại câu nói của tôi là sự im lặng muôn thuở từ cô ấy. Làm sao mà Mie có thể trả lời tôi được nữa trong khi trước mắt tôi bây giờ chỉ là một thân xác vô hồn?

- Cô ác lắm! Cô không chấp nhận tôi thì thôi, sao lại dùng cách này để đối xử với tôi chứ?

Mọi người vào an ủi tôi sau đó, tôi chẳng còn muốn nghe gì nữa. Trong đầu tôi lúc này chỉ quanh quẩn giọng nói ngọt ngào của Mie :

- Yul, nếu vậy thì không cần nữa! Chỉ cần anh an toàn trở ra là được rồi!

- Yul, có được một người anh trai đáng tin cậy như anh, thực tốt!

- Xin lỗi, nhưng cứ nôn ra người anh thế này. Tôi xấu hổ chết mất!

- Tôi sẽ cố gắng nuôi dạy bé con, anh làm ba đỡ đầu của con tôi nhé?

Tôi chưa bao giờ được nghe tiếng nói nào dễ thương như thế, ngọt ngào như thế. Và cũng chưa bao giờ nghĩ rằng cô ấy lại đột ngột ra đi, rời xa tôi theo cách này.

- Đáng thương thật! Cô gái mà người với thằng con lai kia yêu mến giờ đã không còn nữa rồi! - Có người vỗ vai tôi, là Kris.

- Tôi yêu cô ấy. Dù cho Mie không chấp nhận tình cảm của tôi cũng không sao! Nhưng đây là cách mà cô ấy muốn đối xử với tôi hay sao chứ? - Không cần biết người đang nói chuyện với tôi là ai nữa, tôi vẫn nói ra hết suy nghĩ của mình.

- Tình yêu là cái gì? Tại sao các người lại bị lụy vì nó như thế?

Tôi im lặng, câu hỏi này thực sự tôi chẳng biết trả lời làm sao. Vì tình yêu làm sao mà biết trước được? Nó đến lúc nào thì chấp nhận lúc đó thôi.

Rồi một vài người đi vào, tiến đến bên chỗ Mie đang nằm, tôi hỏi :

- Các người đang làm gì thế này?

- Yul à, cô ấy đã chết! Cậu có nghĩ đã đến lúc phải chôn cất cô ấy rồi không?

- Các người nói bậy! Tại sao lại làm như vậy với Mie? - Tôi thực sự không muốn nghe điều này.

- Người chết rồi thì phải chôn cất chứ. Không lẽ cứ để như vậy hoài sao?

- Không, không được! - Tôi nắm tay kéo từng người một ra khỏi giường Mie.

Tôi sắp phát điên lên rồi. Cứ nghĩ đến việc thân xác nhỏ nhắn ấy phải vùi dưới lòng đất lạnh, bản thân tôi thực sự không chịu đựng được. Rồi những tháng ngày sau đó, khi không còn thấy khuôn mặt này, không còn nghe được tiếng nói cười của cô ấy hàng ngày nữa, tôi sẽ phải sống làm sao đây?

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Yul - Kris Là Ân Nhân ?

- Mie này, xin cô đấy! Cô mau tỉnh dậy đi có được không? - Tôi cứ vô lực mà gào to bên giường cô ấy.

- Người bảo bọn họ ra khỏi đây đi! - Tiếng Kris không to không nhỏ nói như ra lệnh.

- Anh định làm gì? - Tôi ngạc nhiên.

- Để cứu lấy cô gái này! Bây giờ hoặc không bao giờ, người chọn đi!

Kris vừa nói gì? Tôi chẳng hiểu gì hết. Hắn có cách cứu Mie hay sao? Kris là đang bảo tôi tin tưởng vào hắn ư?

- Thế nào? Không muốn sao? - Câu nói của hắn lại cắt ngang mạch suy nghĩ của tôi.

- Mọi người, ra ngoài một chút đi! - Tôi nhẹ giọng nói.

- Người cũng đi luôn chứ?

- Không! Tôi muốn ở đây với cô ấy! - Tôi kiên quyết.

- Tùy người!

Không hiểu sao khi nhìn thái độ của Kris, bản thân tôi rất muốn tin hắn lần này.

- Người định làm gì để cứu cô ấy?

Để trả lời cho câu hỏi của tôi, hấn nhe hàm răng của mình ra, để lộ những chiếc răng nanh bén nhọn. Rồi hấn vén tay áo của Mie lên, nhanh chóng cắn vào đó một phát thật dứt khoát. Tôi giật mình :

- Anh làm cái quái gì vậy, Kris?

Hấn ta vẫn im lặng, lần này lại cắn vào cổ và bên cánh tay còn lại của Mie. Tôi thực sự rất tức giận, bản thân nghĩ rằng Kris đang định hút máu cô ấy hay làm gì đó để hãm hại cô. Chẳng lẽ Mie đã chết kia vẫn chưa đủ đáng thương hay sao mà hấn còn định biến cô ấy thành thức ăn nữa chứ? Bản thân đã mất bình tĩnh, tôi toan chạy đến túm lấy cổ áo Kris :

- Anh có dừng lại không? Người cô ấy đã đầy rẫy những vết cắn rồi kìa!

Hấn ta lùi lại phía sau, đang định đánh cho hấn một trận thì dường như tôi vừa nghe được nhịp đập từ trái tim cô ấy, từng nhịp một thật yếu ớt. Tôi có thể cảm nhận được dòng máu nóng trong người cô ấy đang chảy trở lại. Sắc mặt cô ấy đã có phần chuyển biến, hồng hào hơn rất nhiều.

- Anh làm sao mà có thể cứu được cô ấy vậy? - Tôi bước đến giường Mie kiểm tra lại, chỉ sợ rằng bản thân đã nghe nhầm.

- Người biết nhiều quá làm gì? - Hấn lạnh lùng đáp lại.

- Cảm ơn anh nhiều lắm, Kris! - Tôi không còn nghĩ gì đến mối thù kia nữa, chỉ biết rằng bây giờ hấn là ân nhân của tôi.

- Từ nay cô gái này đã giống với ta và tên con lai kia! Có dòng máu ma cà rồng chảy trong huyết quản!

- Sao cơ? Mie đã trở thành ma cà rồng rồi sao?

- Một nửa thôi!

Tôi thực sự chưa hề nghĩ đến việc này. Mie sẽ là một ma cà rồng sao? Giống với tên nhóc kia à? Nhưng điều đó không quan trọng bằng việc cô ấy đã cải tử hoàn sinh. Cho dù sau này Mie có là gì đi nữa, tôi cũng chẳng quan tâm làm gì!

Mọi người đã được phép vào đây. Tiếng cười nói vui vẻ vang lên khắp căn phòng nhỏ. Tất cả họ đều cảm thấy rất vui khi Mie không phải chết nữa. Mặc dù cô ấy chưa thể tỉnh lại ngay nhưng có lẽ mọi chuyện đều đã ổn rồi.

- Kris! Xong rồi, chúng ta đi thôi!

Tôi đang định giải quyết xong chuyện này thì sẽ đi theo hắn, để hắn tùy nghi muốn xử lý tôi sao cũng được. Nào ngờ đâu lúc tôi xong việc thì chính hắn cũng đã biến đi đâu mất rồi.

Thật kì lạ, không phải hắn ta muốn bắt giết tôi sao? Vì có gì mà lại dễ dàng tha cho tôi như vậy?

Hôm nay, là tôi đã nợ Kris một ân tình. Hắn đã cứu sống Mie đồng nghĩa là đã cứu lấy tôi. Bởi vì, cô ấy là thiên thần của tôi, là tất cả niềm vui, niềm hạnh phúc của tôi lúc này.

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Yul - Mie Và Đứa Nhỏ

Đôi mắt nhỏ kia khẽ chớp động, Mie đã tỉnh. Đây là thời khắc mà tôi mong chờ nhất. Sau khi đảo một vòng, ánh mắt cô ấy rồi cũng di chuyển về phía tôi, giọng cực kì yếu ớt :

- Yul? Không lẽ anh cũng lên thiên đàng với tôi rồi sao?

Tôi lắc đầu, cầm lấy bàn tay của cô ấy, cười khổ :

- Mie ngốc! Thiên đàng gì chứ? Cô và tôi đã chết lúc nào đâu?

- Sao người tôi gặp lại đầu tiên luôn là anh nhỉ? - Mie cười, nói giọng nửa đùa nửa thật với tôi.

- Không lẽ tôi đáng ghét đến nỗi cô không muốn nhìn thấy mặt luôn sao?

- Không phải! Ý tôi không phải vậy mà!

- Đùa với cô thôi! Cô có biết là mình đã ngủ lâu lắm rồi không? Tôi sợ sẽ không còn gặp lại cô nữa đấy!

- Không biết! Chỉ nhớ là bản thân tôi lúc ấy kì lạ lắm, chỉ muốn buông xuôi tất cả thôi. Hình như có ai đó đã vẫy tay gọi tôi!

- Bây giờ cô vẫn còn sống, có biết không? Đừng nói linh tinh như vậy nữa! - Tôi hôn nhẹ lên bàn tay cô ấy, cầm lấy mà nâng niu.

- Vậy... con tôi đâu rồi? Nó vẫn ổn chứ?

Đứa bé? Vì sao tôi lại quên mất chuyện này? Gần một ngày trời, đầu óc tôi chỉ quan tâm tình hình của Mie, chẳng còn tâm trí mà nghĩ đến con của cô ấy nữa. Một cảm giác sợ hãi đang bao quanh tôi, tôi sợ cô ấy sẽ bị sốc khi biết được chuyện này : Vì từ lúc vào đây, tôi không hề thấy đứa bé nào cả. Chỉ e rằng, sức khỏe Mie yếu như vậy nên con cô ấy vừa sinh ra đã...

- Sao vậy Yul? Cho tôi gặp đứa nhỏ được không? - Cô ấy lại gặng hỏi, làm tôi lúng túng vô cùng.

- Nó đã...

- Đây này! Bé con vào gặp mẹ nha!

Tôi nghe có tiếng bước chân đi vào, là Anna. Nhưng chuyện gì kia? Là cô bé đang bế con của Mie trên tay đó sao?

- Anna! - Tôi chạy đến định xem mặt đứa nhỏ.

- Anh tránh ra đi! Người mà đứa nhỏ muốn thấy lúc này là mẹ của nó. Không phải anh! - Anna lè lưỡi, bế đứa nhỏ thản nhiên đi ngang mặt tôi.

Tôi bị hai, chính xác là ba người con gái gạt cho ra rìa. Con của Mie là một bé gái. Khi Anna bế vào đây thì bé con đang yên bình ngủ. Đón đứa nhỏ từ tay Anna, thái độ cô ấy lạ lẫm : nhìn đứa nhỏ trong tay mà cứ như muốn khóc. Tôi sốt ruột hỏi :

- Gặp được con bé sao cô vẫn còn khóc thế kia?

- Vì tôi đã từng nghĩ rằng mình sẽ không qua khỏi. Nên cho dù có chết, tôi cũng nhất định cứu lấy bé con! Không ngờ bản thân mình thật may mắn vì bây giờ có thể ngồi đây, ôm lấy con mình!

Thì ra là vậy, Mie muốn đứa bé được sống nên chẳng thà hi sinh chính mình. Thật là, cô gái nhỏ kia có phải là đã quá ngốc rồi không?

- Anna này, sao đứa nhỏ lại ở chỗ của em? - Tôi quay sang hỏi cô bé.

- Vì lúc chị ta có vẻ không ổn lắm, bà y tá gọi người vào nói là cần mang đứa bé ra ngoài trước! Em nghĩ mình có thể chăm được nó, nên...

- Là em chăm sóc con chị gần một ngày qua? - Mie hỏi.

- Uhm, cũng chẳng có gì to tát đâu! Vì con bé cũng khá ngoan ngoãn.

- Cảm ơn em, Anna!

- Đừng tỏ ra thân thiết thế, tôi chỉ là mướn con bé thôi!

Anna lại dùng thái độ này để nói chuyện với cô ấy. Nhưng trong lời nói kia, có lẽ ác cảm cũng đã giảm đi phần nào. Bằng chứng là cô bé đã chăm sóc con của Mie cả ngày hôm qua. Và dường như, Anna rất mến đứa nhỏ này. Hi vọng con bé sẽ là cầu nối để cho họ càng trở nên thân thiết hơn.

Có ai biết được cảm giác của tôi lúc này? Thực sự là tôi đang rất hạnh phúc. Cô ấy đã trở về, và cả con bé cũng được bình an sinh ra nữa. Nhưng rồi khi nghĩ lại, bản thân tôi không khỏi lo lắng : Vì có gì mà Kris lại cứu sống Mie? Đơn giản chỉ là giúp đỡ hay hẳn còn có âm mưu nào khác?

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Jay - Tôi Là Một Phế Nhân

Tôi là Jay, ừ thì chắc chắn có ai đó sẽ thắc mắc là vì sao thời gian này không còn thấy tôi xuất hiện nữa. Tôi đã trở về nhà. Bản thân ban đầu chỉ nghĩ đơn giản là mình sẽ về và giải quyết những chuyện ở đây. Rồi sau đó tôi sẽ cùng với chị, sống những ngày tháng vui vẻ đến hết đời.

Tôi không thể chịu nổi nếu như Kris cứ tìm mọi thủ đoạn để đối phó với chúng tôi. Một mình tôi thì không sao, nhưng còn có chị và đứa con sau này của chúng tôi nữa. Sẽ như thế nào nếu cứ mãi bị Kris nhắm đến ? Tôi sẽ chẳng chịu đựng được nếu như họ xảy ra chuyện gì mất.

Vậy là tôi một lần nữa lại làm người vô tâm với chị. Nếu như nói chuyện tôi muốn đối phó với Kris với Mie thì chắc chắn chị ấy sẽ đòi ở bên tôi cho bằng được, mà điều này tôi thực sự không muốn tí nào. Thế là bản thân tôi đành phải vô tình một chút, máu lạnh một chút. Lại phải bỏ chị mà ra đi, trong âm thầm. Mie à, em xin lỗi nhé!

Chẳng hiểu vì sao ngày đó, tôi lại tìm đến Yul và nhờ anh ta giúp đỡ. Chắc có lẽ là do tôi biết anh ta cũng yêu chị nhiều lắm nên cho dù xem tôi là kẻ thù nhưng chắc chắn rằng anh ta sẽ chẳng bao giờ bỏ mặt Mie. Nếu như nhờ anh ta để ý và chăm sóc chị, thực sự tôi cảm thấy yên tâm vô cùng.

Thế là tôi trở về đây, không hôm nào mà tôi không nhớ đến chị. Nhớ đến khuôn mặt thiên thần của chị lúc chị kiên quyết giữ lại đứa bé của chúng tôi. Tôi thực sự hạnh phúc khi biết rằng chị cũng giống như tôi, luôn có ước muốn xây dựng một gia đình nhỏ của riêng mình.

Nhưng người tính không bằng trời tính, tôi đã phán đoán sai. Kris thực không dễ đối phó. Lần đó vì quá khinh suất, tôi đã bại dưới tay hắn. Tôi bị

hắn chơi bản, đánh từ phía sau, khiến bây giờ tôi chẳng thể nào rời khỏi giường được. Ngày mà tôi gặp lại chị, chắc vẫn còn xa lắm.

- Thiếu gia, tôi vào được chứ? - Có tiếng người gọi tôi ngoài cửa.

- Uhm, cô vào đi!

Là Rose, cô ấy muốn nói chuyện với tôi sao?

- Là cô à? Có chuyện gì thế?

- Tôi vừa trở về, thiếu gia Kris đã tấn công vào làng yêu sói đấy!

Chuyện này cũng không có gì lạ, trước giờ chúng tôi cũng thường xuyên đem quân đi đấu đá với kẻ thù mà. Tôi chẳng có gì ngạc nhiên khi nghe điều đó.

- Vì sao cô lại kể chuyện này với tôi?

- Vì lần này, thực sự không ổn!

- Sao? Cô nói gì? Tôi không hiểu.

- Vốn dĩ thiếu gia Kris đã đánh bại được kẻ đứng đầu kia. Nhưng rồi... - Rose bỗng dừng lại, dường như là để quan sát vẻ mặt của tôi.

- Cô cứ nói đi...

- Có một cô gái đã làm họ dừng động tác. Không biết là vô tình hay cố ý, cô ấy cũng tên là Mie!

- Là chị ấy? Nói cho tôi biết, chị ấy sao rồi? - Tôi sốt ruột hỏi.

- Tôi không được phép vào trong nhưng hình như cô ấy đã chết rồi ạ!

- Cái gì? Cô vừa nói cái quái gì vậy? - Tôi như muốn bật dậy ngay, nhưng vô ích thôi. Bây giờ thì tôi không còn làm được cái việc con con đó nữa.

- Vì sức khỏe cô ấy rất yếu nên không qua khỏi. Xin thiếu gia đừng quá kích động!

- Cô ra ngoài đi...

Thế là Rose lui ra ngoài, trả lại cho căn phòng này một sự im lìm đến đáng sợ.

Tôi đã bị Kris biến thành một phế nhân vẫn chưa đủ hay sao mà bây giờ ông trời còn muốn tôi mất luôn cả chị? Tôi căm hận bản thân mình, vì yêu tôi, vì muốn ở bên cạnh tôi mà khiến chị phải đánh đổi đi cả mạng sống của mình. Cái giá đó thực sự quá đắt trong khi Mie có tội tình gì đâu chứ? Tôi hận mình vô cùng, vì sao lúc trước tôi không kiên quyết đến cùng? Dù cho cả đời này chúng tôi không nghe được tiếng khóc của trẻ con thì đã sao? Có Mie đối với tôi là đã có tất cả. Bây giờ chị ấy không còn nữa, có phải là tôi đã mất hết rồi không?

Hiện tại, tôi đang là một phế nhân. Đến cả người mà tôi yêu hơn chính bản thân mình cũng đã không còn nữa. Thử nói xem, tôi có phải là đã quá thất bại, quá vô dụng rồi không?

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Jay - Tôi Đã Biến Thành Một Người Khác

5 NĂM SAU...

- Giết hẳn cho ta!

- Thủ lĩnh, xin hãy tha mạng! Tôi không dám nữa...

Mặc cho tên đó la hét cầu xin thế nào thì ý tôi đã quyết thì không thể nào rút lại. Thế là tôi lạnh lùng quay vào trong, số của tên gia nhân ấy chết là chết, không thể nào thay đổi được.

Hắn bị đám người kia bổ nhào tới, xâu xé ra thành hàng ngàn mảnh. Đó là cách xử lý những người phạm tội của ma cà rồng.

Tôi ngồi thụp xuống giường, bản thân không ngừng tự hỏi mình vừa làm gì thế này? Vì sao dạo gần đây tôi lại thành ra như vậy? Máu lạnh, tàn độc, ra tay với bao nhiêu người vô cùng tàn nhẫn. Vì sao chứ? Không còn chị bên cạnh nữa, tôi cố gắng để làm gì, cố gắng là để cho ai xem? Chị không còn nữa, có phải là tôi nên trở về với bản chất ban đầu rồi không? Bản chất của loài ma cà rồng khát máu, thèm muốn một loại sức mạnh vô song.

Bây giờ tôi là gì? Một thủ lĩnh thực sự của gia tộc ma cà rồng. Có thể hô mưa gọi gió theo ý mình. Vì thủ đoạn bẩn thỉu của Kris không đủ để tôi tàn phế suốt đời. Sau khi hồi phục, tôi chính thức tiếp nhận vị trí cao nhất của gia tộc ma cà rồng - cái vị trí mà trước đây tôi đã kiên quyết chối từ. Nhưng vì lý do gì mà bây giờ tôi lại tiếp nhận nó, một cách vô điều kiện?

- Mẹ vào được không? - Có tiếng gõ cửa, là mẹ tôi.

- Vâng, mẹ vào đi...

- Mẹ nghe nói con vừa cho giết lão quản gia phải không?

- Vâng! - Tôi ngã nhoài ra giường, mệt mỏi đáp.

- Con... sao lại thành ra như vậy? - Mẹ tôi ngồi xuống bên giường, xoa đầu tôi.

- Con không biết nữa. Chỉ đơn giản là con muốn tìm cái gì đó để quên đi, khóa lấp tất cả. - Ở bên mẹ, tôi không cần phải tỏ ra mạnh mẽ nữa.

- Vì con bé Mie à?

Tôi chỉ biết gật đầu đáp lại.

- Sẽ thế nào khi con bé nhìn thấy con như vậy nhỉ?

Tôi giật mình, thực sự không biết trả lời làm sao với một câu hỏi như thế.

- Linh hồn của con bé sẽ không được vui nếu con cứ như vậy đấy!

- Con không quan tâm! Con ghét hai từ "linh hồn" đó... - Tôi giật dỗi quay mặt vào trong.

- Uhm, không nói nữa. Nhưng sao con không đi thăm Mie lần nào vậy? Đến mộ con bé đấy!

Tôi im lặng, làm thế có khiến chị sống lại được không? Hay là tôi sẽ càng đau lòng hơn khi nhìn thấy năm mồ mang tên chị?

- Còn đứa con của con bé nữa chứ? Lỡ như năm đó nó được sinh ra thì sao?

Tôi giật mình, chuyện này không phải là tôi chưa từng nghĩ đến. Nhưng có nghĩ thế nào cũng chẳng thể tin được : con chúng tôi, nó còn sống sao?

- Con có nghĩ là mình nên đến đó một chuyến không? Cũng đâu có mất mát gì. Tìm hiểu rõ lại mọi chuyện!

Tôi vẫn không đáp. Thế là bà ngừng xoa đầu tôi, bước ra ngoài. Tâm trạng tôi đang rối như tơ vò.

Trở về nơi đó, có nên không?

*

Nơi này, qua lâu như vậy vẫn không hề thay đổi.

Nhưng sự thay đổi âm thầm nhất, chính là con người.

Ngôi nhà của chị, vẫn còn đó. Chỉ có điều là nó đã trở nên trống vắng, buồn tẻ đến thế lương.

Người ta nói, chị đã bỏ nơi này mà đi, cách đây lâu lắm. Từ đó đến nay không còn trở về nữa. Chị rốt cuộc là đã đi đâu?

Đúng rồi, có lần Rose có nói rằng Kris buộc phải dừng tay khi đang tấn công vào làng yêu sói. Hình như lí do là vì Mie.

Làng yêu sói... Không lẽ chị đã trải qua những ngày tháng cuối cùng của mình ở nơi đó sao?

Ước gì bây giờ chị vẫn còn sống. Còn tôi là đang đi tìm chị, cùng chị bắt đầu lại tất cả.

Rốt cuộc thì mơ ước cũng chỉ mãi là ước mơ.

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Jay - Đứa Trẻ Và Sợi Dây Chuyền

Làng yêu sói, đã lâu rồi tôi cũng không đặt chân đến đây...

Những lần trước đến đây nếu không vì đánh nhau thì cũng là vì giao chiến. Duy chỉ có lần này là tìm người. Phải, đến để tìm người!

Mọi người nhìn tôi, trông họ chẳng có ý gì là muốn đánh nhau cả. Sao thế? Gia tộc người sói và ma cà rồng đã hoà rồi sao? Không đánh giết nhau nữa à? Vậy cũng tốt, bây giờ mục đích tôi đến đây là để tìm chị, không phải vì mấy cái trò giao chiến vô bổ, mãi cũng chẳng tìm thấy lỗi ra kia.

Vòng vòng mãi từ sáng đến trưa mà chẳng biết được một chút tin tức nào về chị. Uhm thì có lẽ bản thân tôi lại một lần nữa mắc chứng ảo tưởng, chị đã chết rồi thì làm sao mà gặp được chứ? Ngốc quá! Hình ảnh của chị cứ mãi lấp đầy tâm trí tôi làm đầu óc tôi cũng trở nên nhiễu loạn mất rồi.

Nếu thật là chị đã chết thì tôi mong muốn mình sẽ tìm được mộ chị. Tôi sẽ xin chị tha thứ, xin lỗi khi đã để chị phải chịu khổ vì yêu tôi... Xin lỗi...

Trên đồi, tôi đang đứng trên một ngọn đồi nhỏ. Nếu như có thể, tôi hi vọng sẽ tìm thấy chị ở đây. Nhưng có lẽ phán đoán của tôi đã quá sai lầm rồi, bằng chứng là tôi tìm ở đây suốt cả buổi chiều mà chẳng thấy nấm mồ nào mang tên chị cả. Mie không có ở đây ư?

Kia là một đứa bé, tôi thấy bé con đang ngồi loay hoay tìm cái gì đó. Một loại cảm xúc lạ kì trào dâng trong tôi, như vô hình, nó mang tôi lại gần đứa trẻ ấy :

- Chào cô bé! Con đang tìm gì đấy?

Đứa trẻ chắc đang nghĩ tôi là một kẻ xấu đang hù dọa trẻ con nên khép mình lùi lại phía sau.

- Đừng sợ... Ta muốn giúp con mà?

- Con đang tìm một sợi dây chuyền, con đã lỡ làm đánh rơi nó! - Con bé có một giọng nói ngọt ngào, nghe cực kỳ êm tai.

- Nói cho ta biết con tên là gì rồi ta sẽ tìm giúp con...

- Mẹ gọi con là cục cưng, ba thì gọi con là bé May, mẹ Anna thì gọi con là bé Kẹo ạ! - Cô bé cười, nụ cười có muôn phần trong sáng.

- Chà... Nhiều như vậy sao?

- Vâng, chú là người con mới gặp nên phải gọi con là Jasmine đấy nhé!

- Jasmine?

- Đó là tên của những người hàng xóm gọi con và bạn của con cũng gọi thế đấy!

- Thế cô bé xem chú là bạn à?

- Vâng, mẹ dặn là phải xem mọi người là bạn, không được đánh nhau!

- Con ngoan lắm! - Tôi xoa đầu cô bé, ánh mắt trong veo kia chợt làm tôi nhớ đến một người.

Thế là tôi cùng cô bé loay hoay tìm sợi dây chuyền.

- Bé Kẹo ơi, con đang ở đâu? - Có người đi lại, là một cô gái.

- Mẹ Anna! - Cô bé nhìn lên, chợt - A, thì ra nó nằm ở đây!

- Đã tìm thấy rồi sao? - Tôi hỏi.

- Vâng ạ! Chú xem này! - Cô bé dùng đưa sợi dây chuyền trước mặt tôi, khiến tôi giật mình.

Thực sự, nó rất giống...

- Cho chú mượn xem nó một tí được không?

Vốn dĩ đã cầm được sợi dây chuyền đó thì cô gái kia đã đi đến, bế cô bé lên :

- Anh là ai?

- Mẹ Anna, đây là bạn con, chú ấy đã giúp con tìm được sợi dây chuyền này đây!

- Vậy sao? Cảm ơn anh nhé! - Cô gái là đang nói chuyện với tôi.

- Không có gì đâu! Con bé dễ thương lắm!

- Về thôi con, chắc mẹ con đang đợi chúng ta ở nhà đấy!

Nói rồi cô gái bế đứa trẻ rời đi. Cô bé dễ thương không ngừng vẫy vẫy cánh tay nhỏ xíu về phía tôi :

- Tạm biệt chú! Ngày mai chú lại đến đây chơi với con nhé!

Tạm biệt con, đứa trẻ đáng yêu.

Chợt, tôi có một suy nghĩ : nếu bé con của tôi còn sống, chắc cũng đã lớn đến chừng này rồi.

Sao tôi toàn nghĩ đến những chuyện không vui thế này? Hết Mie rồi đến bé con. Nếu như hai người họ còn sống, nhất định cả nhà ba người chúng tôi sẽ thật vui vẻ, thật hạnh phúc cho mà xem.

Tôi vừa nghĩ vừa cười nhạo bản thân. Chính tôi đã không bảo vệ được gia đình mình thì làm gì còn tư cách mà mơ đến hai từ "hạnh phúc" kia chứ?

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Yul - Tôi Mãi Mãi Bị Chối Từ

Thời gian trôi qua nhanh thật, chớp mắt đã hơn năm năm rồi. Con của Mie đã lớn, cô bé có nét rất giống mẹ và cực kỳ thông minh. Ừ thì mọi thứ đã thay đổi như vậy đấy, nhưng... tâm tư tôi dành cho cô ấy thì nào có đổi thay?

Vì sao tôi chỉ là người mãi theo sau cô ấy? Vì sao qua lâu như vậy tâm tình Mie đối với tên nhóc ma cà rồng kia vẫn không hề thay đổi? Vì sao... vì sao chứ? Lỡ như hẳn mãi mãi cũng không quay lại, chẳng lẽ Mie phải lãng phí cả cuộc đời mình như vậy hay sao?

Không thể như thế được!

- Ba Yul~ - Con bé từ đâu chạy đến chỗ tôi, nũng nịu đòi bế.

- Chào con gái! Sao con lại đến đây? - Tôi bế đứa nhỏ lên, giọng hết sức cưng chiều.

- Con bé cứ đòi tôi dẫn lên ngọn đồi này chơi. Anh cũng ở đây à? - Mie từ phía sau đi đến, mỉm cười.

- Trên đây gió đặc biệt mát nha. Con thích lắm! - Bé con hít một hơi, điệu bộ đáng yêu vô cùng.

- Vậy sao? Hay là để ba Yul làm máy bay cho con lái, nhỉ?

- Tuyệt quá, con thích lắm ạ!

Thế là tôi đặt bé con ngồi lên cổ mình, cứ thế chúng tôi lượn lờ khắp ngọn đồi, hứng những làn gió mát. Mie thì ngồi dưới thảm cỏ, chăm chú

nhìn chúng tôi. Khung cảnh hiện tại, thực giống với mơ ước của tôi từ lâu : một nhà ba người có thể cùng nhau chơi đùa vui vẻ, hạnh phúc.

Nhưng sự thật thì không phải vậy, cơ bản bé May không phải con tôi và cả tình cảm của Mie cũng không hề đặt ở chỗ tôi, dù chỉ là một chút.

Rồi bé con xin phép đi tìm bạn, tôi đồng ý. Vì đứa nhỏ này thực sự khiến người khác rất yên tâm.

Nơi này chỉ còn lại hai người : tôi và Mie...

- Thời gian qua thật nhanh, Mie nhỉ?

- Uhm, mới đó mà bé con đã lớn vậy rồi...

- Cô định cứ ở mãi như vậy sao?

- Ý anh là gì?

- À, sao cô không tìm cho mình một chỗ dựa?

- Yul là muốn đuổi tôi đi có phải không? - Mie cười.

- Nào có, cô thừa biết ý tôi không phải như vậy mà...

- Thế thì tại sao anh cứ hỏi tôi mãi về việc này?

- Vì tôi muốn là người được ở bên cạnh cô. Chân chính ở bên cạnh cô!

- Yul... - Mie tròn mắt nhìn tôi.

- Tôi yêu cô, không lẽ điều này bao nhiêu năm qua cô vẫn không hiểu hay sao?

- Tôi biết, nhưng...

- Thế thì vì có gì cô lại mãi từ chối tình cảm của tôi?

- Tôi...

- Mie này, tôi không cần cô yêu lại tôi. Chỉ mong cô đồng ý để tôi ở bên cạnh, còn chuyện yêu tôi... cứ để từ từ vun đắp cũng được mà!

- Yul... Anh đừng nói vậy! Tôi thật sự không thể để anh chịu khổ như thế!

- Mie...

- Anh đã cho tôi quá nhiều, đối xử với bé con như con ruột của mình và vô cùng yêu thương nó. Tôi thực sự rất cảm kích. Vì vậy, tôi không muốn làm anh phải đau lòng thêm nữa.

- Tôi xin lỗi, tôi không biết tình yêu của mình lại làm khổ cô như vậy.

- Không có, ý tôi không phải thế mà! Được quen biết anh, tôi cảm thấy thực sự mình rất may mắn.

- Thật sao?

- Uhm, vì vậy tôi hi vọng anh sẽ là tri kỷ của tôi, mãi mãi là một người bạn tốt của tôi là cha nuôi luôn yêu thương con gái tôi.

-...

- Anh sao vậy?

- Cô đã kiên quyết như vậy rồi thì tôi còn biết nói gì nữa đây?

- Xin lỗi Yul...

- Mie ngốc! Tôi đã nói bao nhiêu lần là cô không được nói hai từ "xin lỗi" với tôi rồi mà.

- Vậy Yul sẽ không giận tôi có đúng không?

- Dĩ nhiên rồi! Cô có làm gì đâu mà tôi lại giận?

- Cảm ơn anh vì đã hiểu tôi...

- Mie này...

- Sao?

- Tôi có thể ôm cô một cái không? Rồi sau đó bản thân tôi sẽ cố gắng quên đi tình cảm của mình.

- Anh...

- Không lẽ yêu cầu này của tôi khó thực hiện lắm sao?

- Không phải...

Thế là Mie gật đầu quay mặt đi. Tôi cẩn thận ôm thật chặt thân ảnh nhỏ bé ấy. Cứ như bản thân mình đang ôm lấy một cái gì đó rất quý giá, thực sự không muốn buông tay.

Sau cái ôm này, có lẽ cũng đã đến lúc tôi nên cất tất cả tình cảm của mình vào trong một cái ngăn kéo và khóa chặt nó lại, mãi mãi cũng không cho phép bản thân mình nghĩ tới loại tình cảm đã khiến tôi quá đau khổ này nữa.

Ước gì thời gian dừng lại một chút ở giây phút này đây, chỉ một chút thôi cũng được.

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Mie -

Từ lúc có cục cưng, cuộc sống của tôi thay đổi hẳn...

Này nhé, Yul là ba nuôi của con bé, anh ấy rất cưng chiều con tôi. Yul luôn xem bé May là con ruột của mình, dù cho...

Về phần Anna, có lẽ cô ấy là người được bế bé con đầu tiên nên đã có một tình cảm đặc biệt với nó. Anna còn để cho bé May gọi mình là mẹ và luôn sẵn sàng trông nom con bé bất cứ khi nào có thời gian.

Yul luôn giữ khoảng cách với Anna. Không biết vì lý do gì mà Yul chẳng muốn tiến xa hơn với cô ấy. Tôi thấy Anna là một người rất đáng để yêu thương, bằng chứng là cô luôn tốt bụng và biết nghĩ cho người khác cơ mà.

Có lẽ là vì tôi đi?

- Hôm nay, cô hẹn gặp tôi làm gì? - Anna tỏ vẻ ngạc nhiên khi tôi ngỏ ý muốn xin cô ấy một cuộc hẹn.

- Cô thích Yul, đúng chứ?

- Ờ... tôi...

- Sao, không dám thừa nhận à?

- Vì sao cô lại nói với tôi chuyện này? Đừng bảo rằng Mie cô định tiếp cận lại với anh ấy nha?

- Không có, cô nghĩ lệch đi đâu vậy?

- Tôi...

- Tôi biết lí do là vì tôi, vì tôi cản trở hai người! Xin lỗi cô, Anna...

- Thực sự là cô không có ý gì với anh ấy?

- Uhm, người tôi một lòng hướng đến không phải là Yul...

- Cô nói sao?

- Người tôi yêu là một ma cà rồng!

- Sao? Kẻ thù của chúng tôi? Vì sao cô lại...

- Anna đừng hiểu lầm, cậu ấy thực sự là một người rất tốt. Không giống như những ma cà rồng khác đâu!

- Vậy à? Đặc biệt nhỉ... Hoá ra bé May là con của một ma cà rồng sao?

- Uhm, tôi nguyện một lòng yêu cậu ấy. Cũng như cô, đã mến một người sói đó thôi!

- Cô nói đúng, vì anh ấy, tôi bằng lòng chờ đợi.

- Hôm nay tôi là muốn nói với cô rằng : một khi mình đã yêu một ai đó, thì hãy cố gắng theo đuổi, kiên trì đến cùng!

- Vậy đúng thật là tôi đã hiểu lầm cô rồi.

Tôi khẽ gật đầu, mỉm cười nhìn Anna.

- Xin lỗi, vì thời gian qua tôi đã có quá nhiều ác cảm với cô, Mie...

- Khờ thật, cô làm thế cũng chỉ vì thích anh ấy thôi mà.

- Mie thật tốt! Cảm ơn vì đã bỏ qua cho tôi!

- Uhm, tôi sẽ giúp một tay, tác hợp cho hai người.

- Cảm ơn Mie, tôi cũng chúc cô sớm gặp lại anh chàng ma cà rồng kia nhé. Để cả gia đình cô có thể đoàn tụ...

Tôi mỉm cười, một loại cảm xúc chua xót chọt len lõi vào tim. Tôi và Jay, liệu có thể đoàn tụ lại không nhỉ?

*

- Mẹ ơi, hôm nay ba Yul chỉ cho con cách săn mồi đấy!

Đấy là bé May, con gái của tôi. Bé con rất thông minh với làn da trắng như tuyết. Ai cũng bảo cục cưng giống tôi, ngoại trừ đôi mắt kia, nó có màu đỏ sẫm giống hệt một người...

- Vậy sao? Cục cưng của mẹ giỏi nhất! Thế con đã săn được gì rồi?

- Một con cáo đó ạ! Ba Yul còn giúp con cách đuổi theo nó mà không tốn một chút sức lực nào luôn...

- Chà, hay vậy sao? Ba Yul của con giỏi thật nha!

- Ờ... Con cũng giỏi mà... - Bé con nũng nịu.

- Rồi rồi, cục cưng của mẹ là giỏi nhất! - Tôi xoa đầu bé con, mỉm cười.

Nhưng rồi bỗng nhiên bé May im lặng, vẻ mặt có chút buồn buồn, tôi bèn hỏi :

- Cục cưng sao vậy? Có chuyện gì khiến con không vui sao?

- Mẹ... - Bé con đưa ánh mắt uất ức nhìn tôi - Hôm nay bạn con không đến chơi với con mẹ à!

- Bạn? Có sao đâu nhỉ? Thì bây giờ cục cưng đi tìm bạn là được chứ gì...
- Tôi xoa đầu bé con, mỉm cười nói.

- Chú ấy không có ở đây, con không biết là mình phải tìm chú ấy ở đâu nữa...

- Bạn mới của con sao? Nhưng sao con lại gọi người ta là chú? - Tôi có phần ngạc nhiên.

- Vâng. Chú ấy tốt lắm nha! Còn giúp con tìm lại sợi dây chuyền nữa!

- Có vẻ như con rất mến người bạn này thì phải...

- Vâng ạ. Còn nữa, con chợt nhận ra một điều là đôi mắt của chú ấy giống hệt con đó nha! - Bé con hào hứng kể cho tôi nghe.

Nhưng khoan đã, đôi mắt giống với cục cưng? Màu mắt đỏ sẫm kia không phải của con người, càng không phải của người sói. Vậy chỉ có thể là...

- Nói cho mẹ biết, con gặp người đó khi nào? - Tôi sốt ruột hỏi lại.

- Hôm qua ạ, vốn dĩ chú ấy có hứa là hôm nay sẽ lại đến chơi với con, nhưng con chờ mãi mà vẫn không thấy chú đến... - Ánh mắt bé con lại ngập tràn vẻ thất vọng.

- Jay... - Thanh âm của tôi bỗng trở nên run rẩy trong thanh quản, không thể nói nên lời.

- Mẹ, mẹ sao vậy? Sao lại khóc! - Lúc bé May nói, tôi mới phát hiện khoé mắt của mình đã ướt từ lúc nào.

Jay đã từng đến đây rồi sao? Và hơn thế nữa, cậu và bé con cũng đã từng gặp mặt?

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Jay - Thời Gian Trôi, Lòng Người Thay Đổi

Những gì cần thấy, tôi đã thấy. Và những gì không muốn thấy thì tôi cũng đã chứng kiến hết rồi...

Tại nơi này, vốn dĩ là nơi tôi hẹn gặp với bé con hôm trước, cuối cùng lại trở thành nơi tôi chứng kiến cảnh chị cùng tên người sói ấy đứng ôm nhau thật tình cảm. Mọi chuyện xảy ra, cứ như là giấc mơ, một giấc mơ thật kinh khủng vậy.

Chị chưa chết, thật tốt vì chị vẫn bình an và có vẻ như cuộc sống hiện tại của chị đang rất vui vẻ. Đáng lẽ ra tôi nên cảm thấy hạnh phúc khi biết điều đó mới phải. Đáng này, trong niềm vui sướng còn có một chút gì đó chua xót, đau lòng lắm.

Lúc đó tôi chỉ biết đứng nhìn, nhìn họ ôm lấy nhau thật chặt. Tuy chẳng thể nghe được họ nói gì với nhau nhưng tôi chắc chắn rằng họ đang rất hạnh phúc. Thời gian năm năm không phải là ngắn, nó đủ để con người ta quên đi mọi chuyện và bắt đầu lại từ đầu. Tôi không hề trách Mie vì chị hoàn toàn có thể làm như thế, chỉ vì thời gian tôi hồi phục quá lâu nên mới để mọi chuyện thành ra như vậy. Yul tuy là kẻ thù của tôi, muôn kiếp cũng không thể hoà hợp nhưng có một sự thật là anh ta yêu Mie. Lúc trước vì tôi ở bên chị nên Yul chỉ biết đứng nhìn từ xa, còn bây giờ, tôi không còn khả năng mang lại hạnh phúc cho chị nữa thì để cho người khác xứng đáng hơn yêu chị vậy. Vì thấy chị luôn được vui vẻ, hạnh phúc không phải là mong muốn lớn nhất của tôi hay sao?

Mie và Yul bây giờ đã là một đôi, có phải là kẻ thất bại như tôi cũng nên rút lui rồi không?

- Chú

~Có người gọi tôi, là đứa trẻ mà tôi đã gặp hôm đó. Hôm nay, bé con là đến đây tìm tôi à? Cô bé đáng yêu quá : trên đầu đội một chiếc mũ len rộng vành, trông chẳng khác gì một cây nấm biết đi cả.

- Là Jasmine đấy à? - Tôi ngồi xuống xoa đầu cô bé - Chú xin lỗi vì hôm trước có việc nên không thể đến đây được.

- Không sao đâu ạ! - Bé con cười - Ồ, nhưng sao hôm nay trông chú có vẻ buồn nha?

- Có sao? Làm gì có nhi? - Tôi gãi đầu, bày ra vẻ mặt ngây ngốc.

- Chú có mà...

- Không có nha.

Hai chú cháu cứ tranh luận mãi về vấn đề tâm trạng của tôi, cho đến khi :

- Jay...

Hình như có ai đó vừa gọi tên tôi thì phải? Đứng dậy và ngược nhìn, không ai khác chính là Mie. Chị ấy vì sao lại đến đây?

- Mẹ!

Và rồi tôi thấy Jasmine chạy đến bên chị. Sao cơ? Bé con gọi Mie là mẹ à? Đúng rồi, chả trách lúc trước tôi luôn có cảm giác rằng khuôn mặt của Jasmine rất giống với chị. Thì ra, đứa trẻ này là con của chị và... Yul.

- Jay, cuối cùng em cũng đến! - Vì sao chị lại nhìn tôi, mỉm cười như vậy?

- Xin lỗi vì đã khiến chị không vui, khi gặp lại em...

- Em nói gì vậy? - Mie tỏ vẻ không hiểu, rồi chị vẫy tay gọi đứa trẻ đến bên mình - Jay này, em có biết đây là ai không?

- Đây là con gái của chị... - Tôi cần môi - Và tên Yul ấy!

- Sao em lại nói như vậy? - Mie tròn mắt nhìn tôi sững sốt.

- Đừng nói nữa, em biết hết rồi. Thấy chị được hạnh phúc, em thấy rất vui.

- Jay, vì sao em lại nghĩ chị là loại người đó? - Chị bắt đầu rơm rớm.

- Em chỉ tin vào những gì mình tận mắt chứng kiến thôi. - Tôi cố gắng mỉm cười với chị - Vậy nhé, tạm biệt, chúc chị hạnh phúc! Bé con dễ thương lắm...

- Jay! - Chị chụp lấy tay tôi, siết chặt - Mọi chuyện không như em nghĩ đâu mà...

Tôi mỉm cười, nhẹ nhàng gỡ bỏ bàn tay của chị ra. Và lúc này, đứa trẻ cũng vừa vặn hỏi tôi :

- Chú, chú đi đâu vậy? Không ở lại chơi với con sao?

- Xin lỗi Jasmine... - Tôi xoa đầu cô bé - Từ nay chú không thể đến đây gặp con nữa rồi. Con phải ngoan ngoãn và nghe lời mẹ nha.

- Chú, Jasmine sẽ nhớ chú lắm đấy! - Bé con nũng nịu làm tôi thấy rất buồn.

Phải chi, đứa trẻ này là con của tôi. Và phải chi tôi đến đây sớm hơn một chút.

Thì mọi chuyện đã không thành ra thế này...

Cứ thế, tôi lặng lẽ bước đi.

Mà bản thân cũng không hề để ý, ở phía sau có một đôi mắt đã vì tôi mà rơi lệ...

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Mie - Mẹ, Ba Đâu Rồi?

Phải mất biết bao nhiêu lâu mới có thể gặp lại nhau...

Nhưng vì sao mọi chuyện lại thành ra như vậy chứ?

Tôi không thể nào tin được, Jay lại lạnh nhạt với tôi. Cậu không nhận ra bé May là con của mình thì đã đành. Đáng này, điều làm tôi đau lòng hơn tất cả đó là cậu đã bình thản mà nói lời chúc phúc cho tôi và Yul. Vì sao? Tôi và anh ấy nào có quan hệ gì với nhau đâu chứ?

Không lẽ, vì sự việc xảy ra lần trước, đã vô tình để cậu thấy hết rồi sao?

Tôi chẳng có mơ ước gì nhiều cả. Chỉ đơn giản là muốn chờ đến một ngày cậu quay về, rồi gia đình ba người chúng tôi sẽ lại đoàn tụ và sống vui vẻ bên nhau. Vì sao, ông trời lại một lần nữa tước đoạt đi niềm mơ ước chính đáng ấy của tôi chứ?

- Mie, tôi xin lỗi cô...

- Gì vậy? Vì sao lại nói với tôi câu này?

- Vì tôi đã khiến tên nhóc ấy hiểu lầm cô!

- Không phải lỗi của anh! Cơ bản là Jay không có lòng tin nơi tôi. Nếu không thì cậu ấy đã nghe tôi giải thích rồi.

- Tôi...

- Anh đừng tự trách mình nữa, tôi không sao đâu mà! - Tôi mỉm cười, bình thản nói.

Rồi đến khi chỉ còn một mình, tất cả đều là nói dối hết. Cái gì mà mỉm cười, cái gì mà bình thản chứ? Sự thật là nước mắt của tôi đang thi nhau rơi đây này. Tình yêu mà tôi đã nguyện cả đời mình gắn bó bây giờ lại thành ra như vậy. Những ngày tháng tới đây, tôi sẽ phải sống làm sao đây?

- Mẹ, vì sao con chưa bao giờ được gọi 'ba ba' nhỉ?

Câu nói của bé con làm tôi giật mình, đứa trẻ này vì sao hôm nay lại hỏi tôi như vậy?

- Chẳng phải là con cũng hay gọi ba Yul đó sao?

- Không, mấy bạn của con chỉ gọi có mỗi 'ba ba' thôi. Còn con lại phải gọi là 'ba Yul'. Không phải, không phải...

Tôi thực sự không biết trả lời làm sao với câu hỏi này nữa. Bé May con nhỏ thế mà đã bắt đầu biết được những chuyện này rồi sao?

- Mẹ, vì sao mẹ không trả lời?

- À, vì... Ba của con có công việc phải đi xa nên con chưa gặp đó thôi! - Tôi thực sự phải một lần nói dối với bé con rồi.

- Vậy ạ? Thế là con cũng có 'ba ba' như các bạn khác phải không?

Tôi gật đầu, ôm bé con vào lòng, thủ thủ :

- Uhm, đúng rồi. Cục cưng phải luôn ngoan, như vậy ba của con mới mau về, có biết không?

- Vâng con biết rồi ạ! - Vòng tay non nớt của bé con quàng nhẹ qua cổ tôi.

Không biết đến khi nào tôi mới làm được điều này cho con tôi : mang ba ba về cho con bé.

*

Một ngày kia, tôi thấy mọi người cứ hoảng hốt chạy khắp nơi...

- Lũ ma cà rồng lại kéo đến đây rồi đó!

- Lần này là chính tên thủ lĩnh mới cầm quân đến đây đấy!

- Tình hình gay go rồi...

Lại sắp xảy ra một trận chiến nữa rồi. Từ năm năm trước, sau lần Kris đến đây chẳng phải mọi chuyện đã lắng xuống rồi sao? Vì có gì mà bây giờ chuyện này phải lặp lại chứ?

Thủ lĩnh mới cầm quân, lẽ nào là...

Là Jay!

Cậu đứng ở đấy, đơn độc một mình. Chẳng phải nơi đây sắp diễn ra một trận chiến hay sao? Tại sao bây giờ cậu chỉ ở đây có một mình?

Người ta vẫn nói : trước khi một cơn bão dữ dội kéo đến, bầu trời thường rất trong xanh.

- Cuối cùng thì chị cũng đến rồi... - Người cậu dựa vào một thân cây, lạnh lùng nói.

- Em... đến đây làm gì?

- Đưa chị rời khỏi chỗ này.

- Tại sao chị phải đi với em? - Tôi ngạc nhiên - Còn những người khác? Chẳng lẽ sắp có chuyện gì xảy ra với mọi người sao?

Rồi dân làng tụ tập lại chỗ này mỗi lúc một đông hơn. Có lẽ vì do hiểu kì. Và rồi mọi người bắt đầu bàn tán :

- Sắp xảy ra một trận chiến nữa sao?

- Vì sao lũ ma cà rồng các người luôn cứ muốn gây hấn với chúng tôi chứ?

- Im lặng hết đi! - Jay bỗng hét lớn - Tôi chẳng quan tâm đến việc của các người. Tôi chỉ muốn mang cô gái kia đi...

Ngón tay của Jay đảo đi một lượt và chợt dừng lại trước mặt tôi, rồi cậu mỉm cười :

- Thế nào? Chị đi với tôi chứ?

Jay của tôi, vì sao lại thay đổi như vậy?

- Ở... Chị... - Tay tôi bỗng bị cậu dùng lực kéo về phía mình.

- Tất cả dừng lại hết cho tôi! - Là Yul, cuối cùng anh ấy cũng đến.

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Yul - Mie Đáng Thương

- Dừng lại! - Tôi đi đến, lên tiếng can ngăn.

- Lại là anh, thật là... Chẳng lẽ anh định ra oai, gánh vác việc này luôn à? - Jay hất hàm nói.

- Cậu đừng giở cái giọng đó ra mà nói chuyện với tôi. - Tôi trừng mắt nhìn Jay - Vì sao bây giờ cậu lại thành ra như vậy chứ?

- Hừ, anh cũng đừng tỏ ra cao thượng như thế. Vì tôi thừa biết anh muốn gì và đã làm gì. - Thái độ này của tên nhóc là sao đây?

- Mie, qua đây với tôi! - Tôi kéo tay cô ấy về phía mình - Đó không còn là Jay mà cô quen biết trước đó nữa rồi.

Rồi Mie nép mình sau lưng tôi. Có lẽ cô ấy đã có một phần nào đó sợ hãi khi nhìn thấy Jay lúc này. Hẳn không còn là tên nhóc ma cà rồng luôn hướng về cái tốt, cái thiện lương như trước kia nữa.

- Chị? Thực sự là muốn quên tôi?

- Không, Jay! Tất cả không như em nghĩ đâu. Chị đã cố gắng để có thể giải thích cho em hiểu, nhưng... - Mie rơm rớm.

- Sự việc đã thành ra thế này mà chị còn muốn giải thích gì nữa?

- Cậu im đi! Sao cậu lại dùng thái độ này để nói chuyện với Mie hả? - Tôi cuộn chặt tay thành nắm đấm, toan chạy đến đánh cho hắn một trận.

- Yul, đừng mà... - Mie nắm lấy cổ tay tôi, lắc đầu nói.

- Tình cảm quá ha. Trông cũng thân thiết đó chứ? - Nụ cười nửa miệng bỗng hiện lên trên mặt tên nhóc kia, kì cục lắm.

- Cậu... quá đáng lắm rồi nha! - Tôi thực sự rất tức giận, tại sao tên nhóc ấy lại nỡ làm tổn thương Mie cơ chứ?

Có tiếng nước nở ở phía sau tôi, cô ấy đã khóc. Có lẽ do quá đau đớn vì chứng kiến việc người yêu trực tiếp làm tổn thương mình. Cô gái kia, bề ngoài mạnh mẽ là thế nhưng bên trong rốt cuộc cũng chỉ là một tâm hồn mong manh, dễ vỡ mà thôi.

- Mie! Cô sao vậy? - Tôi quay ra phía sau, định đưa tay lên lau nước mắt cho cô ấy.

- Không có gì? - Cô gạt nhanh tay tôi xuống - Thôi, tôi về trước đây!

- Cuối cùng thì chị cũng không muốn đi với tôi à? - Tiếng Jay đã dịu lại, nhưng thái độ vẫn còn ngông cuồng lắm.

- Chị không thể bỏ mọi người mà đi như vậy được. Thế là ích kỷ em biết không?

- Lúc nào cũng vậy, cứ mãi nghĩ cho người khác như thế thì cũng sẽ có lúc chị phải chịu thiệt thòi thôi.

- Chị mặc kệ!

- À, hay là chị muốn ở lại chỉ vì tên người sói này nhỉ?

- Jay! Tên khốn này... - Tôi nghiêng răng, gọi to tên hắn.

- Cho dù có phải chết, cũng đừng mong rằng tôi sẽ đi với cậu! - Mie hét lớn - Tôi hận cậu, hận người đã làm tôi tổn thương. Mãi mãi cậu cũng chẳng chịu hiểu cho tôi, dù chỉ một lần!

Rồi cô gái nhỏ ấy bỏ chạy thật nhanh.

- Mie... - Tôi định chạy theo, nhưng thôi, có lẽ lúc này nên để cô ấy được yên tĩnh một mình.

*

- Bây giờ chỉ còn tôi và cậu, chúng ta cần giải quyết việc này cho dứt điểm đi.

- Thôi, tôi không có thời gian để trò chuyện và đàm đạo với anh. - Hẳn phất tay và xoay người bước đi.

- Cậu là đang trốn tránh? Hay là cậu sợ khi phải một lần đối diện với sự việc lần này? - Tôi cố tình nói to, hi vọng là hẳn sẽ có phản ứng.

Tên nhóc đứng lại thật. Hẳn cúi đầu, cuộn tay thành nắm đấm, hạ giọng nói :

- Anh là đang cố tình đá xoáy vào tôi, khiến tôi chấp nhận là mình đã thua cuộc?

- Muốn nghĩ sao thì tùy cậu. Nhưng tôi không muốn đến lúc cậu hiểu được mọi chuyện thì lại phải ân hận suốt đời.

- Anh nói vậy là có ý gì?

- Đi theo tôi, nói chuyện ở đây không tiện. - Tôi nói và bước lên phía trước.

Nhưng nhìn lại thì thấy hẳn vẫn đứng yên ở đó. Bộ dạng trông có vẻ là đang lưỡng lự, chần chừ.

- Sao vậy? Sợ tôi sẽ làm gì cậu à?

- Hừ, tôi chả sợ. Đi thì đi!

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Jay - The Wolf Vs. The Vampire

Tên người sói ấy dẫn tôi lên một ngọn đồi, hẳn rồi cuộc là muốn nói gì với tôi nữa đây?

Có lẽ lúc này tất cả lời nói của hắn chỉ là ngụy biện thôi, nhỉ...

- Không phải anh gọi tôi đến đây để đánh nhau đó chứ? - Hắn cứ đứng khoanh tay một chỗ làm tôi rất lầy làm lạ.

- Hừ, cậu nghĩ ai cũng giải quyết mọi chuyện bằng bạo lực như cậu à?

- Chứ anh muốn gì ở tôi? Tác phong này không giống với anh của năm năm về trước nha.

- Mạnh miệng như vậy thì sao cậu không thử nhìn lại mình đi, đã thay đổi như thế nào?

- Tôi...

- Vì sao cậu lại thành ra như vậy hả Jay?

- Vì tôi hận đời, hận thời gian đã mang chị ấy rời xa tôi!

- Cậu đang nói cái quái gì vậy? Ai là người đã mang cô ấy đi chứ?

Có lẽ, chúng tôi nên thẳng thắn nói hết một lần. Giải quyết tất cả gút mắt trong suốt thời gian qua...

- Tôi không trách ai cả. Vì Mie có quyền tìm hạnh phúc cho riêng mình, không cần mãi chờ đợi tôi. - Tôi hạ giọng nói.

- Thì ra cậu nghĩ rằng Mie thay lòng để đến với tôi à? - Hấn đi đến, dùng sức bóp lấy cổ tôi.

- Không.. phải.. sao? Hai.. người đã.. thân thiết.. như.. vậy mà.. ? - Lực của hấn rất mạnh, tựa hồ có thể giết chết tôi.

- Tôi thực sự thất vọng về cậu. Vì sao lúc trước tôi lại quyết định rút lui để cô ấy ở bên cạnh một người như cậu nhỉ? - Yul buông lỏng tay ra khiến tôi ho sặc sụa.

Rồi hấn nói tiếp :

- Mie yêu cậu, đó là điều mãi mãi không thể nào thay đổi được!

- Yêu tôi? Vậy thì tại sao lúc này tôi có ý đưa chị ấy rời khỏi nơi đó thì chị lại từ chối?

- Vì cậu đã thay đổi quá nhiều nên khiến cho cô ấy cảm thấy sợ hãi...

- Ý anh là sao?

- Chẳng phải cậu luôn tự tin rằng mình sẽ luôn mang lại hạnh phúc cho cô ấy hay sao? Vì sao bây giờ cậu lại tệ hại như vậy?

- Anh đang nói gì thế? Ý anh là chị ấy vẫn như ngày xưa, vẫn còn yêu tôi, nhưng lỗi là ở tôi đã hoá thành một kẻ thế này à?

- Cậu đã mắc phải một sai lầm quá lớn rồi Jay ạ. Vô tình cậu đã làm tổn thương cô ấy rồi, có biết không?

- Tôi... - Đầu óc tôi rối quá, không còn đủ bình tĩnh để suy nghĩ thêm cái nữa.

- Hãy làm cái gì đó đi. Đừng để sau này phải hối hận. Mie là một cô gái tốt, đáng được chiều chuộng yêu thương... - Yul nói và quay mặt bỏ đi.

- Này, sao không ở lại và giải thích mọi chuyện cho rõ ràng đi chứ? - Tôi gọi lớn.

- Tự mình tìm hiểu sẽ hay hơn đó Jay ạ. Hãy thay đổi đi, trước khi quá muộn! - Hấn vẫn quay lưng lại với tôi, bình thản đi tiếp.

- Nhưng anh đi đâu thế kia? - Tôi chẳng biết là mình đang hỏi cái gì nữa.

- Quay về làng và làm những gì nên làm thôi!

Tôi ghét Yul, ghét cái cách nói chuyện nửa úp nửa mở của hấn, nó làm tôi tò mò và khó chịu lắm. Năm năm qua, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra trong lúc tôi không để ý kia chứ?

Mie, rõ ràng là tôi đã thấy chị cùng tên người sói ấy ôm lấy nhau rất ngọt ngào cơ mà? Đáng lẽ ra người thấy đau lòng là tôi mới phải. Vì sao bây giờ lại thành ra tôi là người làm chị ấy tổn thương? Còn con bé nữa, nó là con của chị và Yul đúng không? Đã có con với nhau rồi mà còn bảo là không thay đổi hay sao?

Khoan đã...

Trước giờ tôi luôn nghĩ rằng đứa con của tôi đã mất. Năm đó nó đã không được sinh ra, vì sức khỏe của chị cơ bản là quá yếu.

Nhưng, lỡ như đứa bé vẫn còn thì sao? Chắc là bây giờ cũng bằng tuổi bé Jasmine rồi nhỉ...

Ơ, Jasmine?

Phải rồi, tôi đã từng tiếp xúc với con bé. Thực sự mà nói thì Jasmine rất giống chị nha. Và đã hơn một lần, dường như chị muốn nói với tôi điều gì đó, nhưng chưa bao giờ tôi chịu nghe chị giải thích cả. Vì tính ích kỷ, háo thắng của tôi.

Ngộ nhỉ, Jasmine là con tôi và từ đầu đến cuối chị không hề thay lòng...

Thì có phải là tôi đã mắc phải một sai lầm quá lớn rồi không?

Jay, mà sai rồi. Mà thực sự tệ lắm, biết không?

Làm cái gì đó như Yul đã nói với mà đi chứ, trước khi quá muộn. Nếu không mà sẽ phải sống trong ân hận cả đời đấy!

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Mie - Sức Mạnh Tiềm Ẩn Trong Tôi

Có một sự việc khủng khiếp đang diễn ra ở đây...

Người sói và ma cà rồng đang tụ tập rất đông, tôi đang có một dự cảm chẳng lành cho việc này.

Về phía gia tộc người sói, có thủ lĩnh tộc yêu sói, đầy đủ mọi người. Và có cả Yul, dường như anh ấy vừa đi đâu về thì phải.

Bên kia, có Kris, có cha của Jay và rất nhiều ma cà rồng khác. Nhìn ai cũng thật dữ tợn, hung hăng.

Duy chỉ có mình cậu là tôi không thấy nữa.

Trốn chạy sao? Ngay cả một chút can đảm cũng không có à? Jay đã thay đổi và chẳng ngần ngại mà nói ra những lời làm tổn thương tôi. Tôi bắt đầu hận cậu, tôi ghét cái cách mà cậu đối xử với tôi. Nó làm tôi đau, đau lắm!

Có lẽ cũng đã đến lúc nên quên đi thôi...

Nhưng rồi, cuối cùng cậu cũng đến đây...

Không sai, đó là Jay chứ không ai khác cả. Tôi có chút rùng mình, vì có gì mà khiến cho cậu phải thay đổi như vậy chứ? Một người có tính cách hoàn toàn khác với cậu nhóc ma cà rồng lương thiện mà tôi đã từng quen biết trước đây.

Cậu đã từng nói bản thân rất ghét người cha kia nhưng vì sao bây giờ lại vô tư để cho chính mình thành ra như vậy? Cậu làm thế thì có khác gì với ông ta đâu?

Cho đến khi cả hai bên đều đã tập hợp lại khá đông thì Kris từ đâu bước lên, nói như ra lệnh :

- Hôm nay nhất định phải đánh một lần cho xong. Mỗi thù kia, nó đã đây đưa quá lâu rồi!

- Chúng tôi đã nói rằng chuyện giết chết Đại thủ lĩnh của các người vào 50 năm về trước là lỗi của chúng tôi. Chẳng phải các người cũng đã từng ra tay với rất nhiều thành viên của tộc yêu sói rồi sao? - Là tiếng của vị thủ lĩnh người sói.

- Nực cười! - Kris cười lớn - Từ khi sinh ra, ta đã được dạy rằng : sự trả thù với tộc yêu sói các người chưa bao giờ là đủ!

- Nếu người đã mở lời như thế thì không cần khách sáo làm gì nữa. Cứ đánh như ý các người đi!

- Jay! Người là tân thủ lĩnh. Vì sao nãy giờ không lên tiếng? - Kris quay sang Jay, dò hỏi.

- Tôi không có hứng thú với những chuyện này! - Giọng cậu vì sao lại mệt mỏi như thế chứ?

- Ông đã thấy chưa? Đây là kết quả của việc ông chọn sai người thừa kế rồi đấy! - Kris nhìn sang cha mình, giọng khinh bỉ.

- Người im đi! Ta tự có dụng ý của mình. - Ông ta trừng mắt nhìn hẳn, quát to.

- Được thôi, tôi sẽ chống mắt lên mà xem thằng con lai ấy sẽ làm được trò trống gì... - Nụ cười nửa miệng của hẳn hiện lên, lộ rõ vẻ coi thường.

- Jay! Lần này ta muốn xem biểu hiện của người. Nào, bây giờ hãy cầm quân và tiến lên đi chứ. - Ông ta quay mặt sang Jay, ra lệnh.

- Các người cứ từ từ mà chơi, tôi không muốn vướng vào. - Jay vẫn như thế, bình thản đến lạ kì.

- Người... - Ông ta thực sự rất tức giận - Không cần tên vô dụng đó nữa. Tiến lên!

Thế là cả hai bên đều lao vào nhau, giằng xé đến tàn nhẫn. Mỗi một người sói sẽ có đối thủ là một ma cà rồng tương ứng. Những con sói xuất hiện hung hăng và lũ ma cà rồng khát máu không ngừng giao chiến, tàn sát lẫn nhau.

- Mie, coi chừng sau lưng! - Tôi chưa kịp hiểu hết câu nói của Yul thì bản thân đã bị một tên nào đó kềm chặt.

- Yul! Cứu tôi với! - Thực sự sức của tên này rất mạnh, tựa hồ có thể giết chết tôi bất cứ lúc nào.

- Mie!

- Chị!

Một tiếng là của Yul gọi tôi, tiếng còn lại là của cậu...

Là cậu đang gọi tôi sao? Để làm gì chứ?

Ước gì có ai cứu tôi lúc này. Và nếu như người đó là cậu, thì thật tốt! Nhưng không, Yul và Jay không thể đến cứu tôi được bởi vì cả hai người đang bị đối thủ níu giữ, cầm chân. Thực chất là rất giống tôi, không có cách nào thoát ra được.

Vô lực mà vùng vẫy...

- Có phải đã đến lúc cô gái nên cầu nguyện rồi không? - Tên đó cười man rợ, thực sự rất kinh tởm.

Hắn từ từ đưa hàm răng nhọn hoắt kề vào cổ tôi, toàn thân tôi cứ run rẩy trong tuyệt vọng. Cứ nghĩ rằng sự sống của bản thân đến đây là chấm dứt, nào ngờ :

- "Từ ngày cô sinh đứa nhỏ, trong người cô đã có một phần nào đó dòng máu của ma cà rồng"

Tôi chợt nhớ lại lời của Yul nói ngày trước. Tuy rằng tôi chẳng hề biết Kris cứu tôi nhằm mục đích gì, nhưng...

- Người chết đi! - Tôi vật ngược kẻ đã tấn công tôi lúc này, dùng sức bóp chặt lấy cổ hắn.

- Cô...

- Thế nào? Ngạc nhiên lắm phải không? - Tôi dùng tất cả sức lực, gắp gao bóp lấy chiếc cổ kia.

Thế rồi, hàm răng trắng của hắn đã cắn phải lưỡi, dòng máu đỏ trào ra. Tôi đã thắng. Điều này cứ như là một giấc mơ vậy.

Mie tôi đây đã đánh thắng một ma cà rồng...

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Jay - Nhất Chém, Tôi Sẽ Chết?

Tôi thực sự rất ghét trận chiến này.

Cứ đánh mãi như vậy, thì giải quyết được cái gì chứ?

Hay là chỉ khiến cho khoảng cách giữa tôi và chị ngày càng xa?

Vì tôi là một ma cà rồng, vì tôi đang đánh nhau với người sói - những người mà chị luôn xem như người thân của mình kia...

Không hiểu sao lúc này chị lại đánh thẳng tên đó nhỉ? Vốn dĩ trái tim của tôi sắp bị siết chặt, bởi vì lúc đó tôi cứ như bù nhìn, không có cách nào để cứu chị. Nhưng không ngờ, cuối cùng thì chị đã hoá kiếp cho tên đó bằng một phát thật bén ngọt. Tôi thực sự rất sốc, chị mạnh lên như thế từ bao giờ?

Nhưng rồi, cuộc chiến nào rồi cũng kết thúc. Bằng việc cha tôi đã tóm được gã người sói tên Yul ấy...

- Đến lúc rồi, các người đã thua! - Ông ta giở ra cái giọng thật ngạo mạn, đắc chí.

- Yul! - Là tiếng của chị, tha thiết gọi hắn. Trái tim của tôi một lần nữa bị bóp chặt, tựa hồ có thể vỡ tan.

Rồi lũ ma cà rồng rút về một phía, đứng sau lưng cha tôi. Còn những người sói bên kia, lo lắng nhìn hắn đến phát sốt.

- Đừng lo cho tôi, nếu tôi chết thì trận chiến này chẳng phải sẽ kết thúc hay sao? - Hắn ta cười, chẳng biết trong đầu tên này đang nghĩ cái gì nữa.

- Đừng tỏ ra anh hùng như vậy chứ? Điều đó không khiến người bớt đau đớn chút nào đâu. - Kris nâng cằm tên người sói lên, cười lớn.

- Tôi không sợ, muốn giết giết thì giết đi - Hấn cắn môi, rồi lại nhìn sang tôi - Jay! Hãy chăm sóc cho cô ấy.

Nhìn vẻ mặt của hấn thật đáng ghét. Sắp chết rồi mà cứ nguy hiểm mãi thôi. Vậy thì cứ để cho hấn từ từ mà hưởng thụ sự hành hạ của cha tôi đi.

- Jay! Nhớ lời tôi nói nghe không? Cậu là người mà cô ấy luôn yêu... - Từ lúc nào hấn lại kiên nhẫn chỉ với một câu nói như thế? Hấn không mong muốn gì cho bản thân hay sao?

- Yul, đừng nói chuyện với cậu ta nữa. Mau tìm cách thoát ra khỏi đó đi... - Chị khóc rồi, thật là, vì sao tôi lại thấy đau lòng như vậy?

Tôi yêu chị, và sẽ luôn như thế. Nếu như lúc này Yul chết, có lẽ tôi vẫn còn cơ hội đó nha...

Khoan đã, tôi đang nghĩ gì thế này? Vì sao bản thân tôi có thể ích kỷ như vậy? Nhờ đâu chị không còn yêu tôi nữa thì sao?

Yêu là mong muốn người mình yêu luôn vui vẻ, hạnh phúc phúc trọn đời.

Yul yêu chị, đã chăm sóc cho chị suốt khoảng thời gian mà một tên vô dụng như tôi không thể làm được. Tôi chịu ơn của hấn, nhiều lắm.

- Chịu chết đi! - Cha tôi hét lớn, tay giương cao lưỡi dao lên, toan chém chết tên người sói này ngay lập tức.

À, thì ra là muốn hoá kiếp cho hấn bằng nhát dao đây mà. Lưỡi dao ấy mà giáng xuống từ tay ông ta thì đối phương chỉ có đường chết.

- Mie, cô nhớ bảo trọng đấy!

Tôi yêu chị, ước sao chị sẽ mãi mãi hạnh phúc bên người mà chị đã chọn...

- Yul!

Lưỡi dao hạ xuống, thật dứt khoát, thật vô tình...

Dòng máu lạnh trào ra, người nào đó hoảng sợ buông lưỡi dao xuống, bất lực :

- Jay! Con...

Không sai, tôi đã kịp lao đến đẩy tên người sói đáng ghét kia ra. Một mình hứng trọn nhát chém đó...

- Jay! - Lần này là tiếng chị gọi tôi. Đầu tôi dường như cảm nhận được có một lực nào đó nhẹ nhàng nâng lên.

- Chị, về bên Yul đi. Không thì anh ấy sẽ ghen đấy! - Tôi cười, mùi máu từ đầu trào xuống khoang miệng, tanh tươi lắm.

- Em đang nói cái gì vậy? Sao từ đầu tới cuối em không chịu hiểu cho chị vậy nè? - Mie càng khóc to hơn, nước mắt của chị cứ rơi xuống người tôi, ướt cả một góc áo.

Có lẽ là chỉ đơn giản là buồn khi thấy một 'người bạn' sắp ra đi thôi nhỉ?

- Jay! - Tên người sói ấy gọi tôi - Xin lỗi cậu!

Bỗng dưng hẳn xoay người chạy mất. Sao lại thế nhỉ?

- Em sao thế này? - Chị dường như hoảng hốt khi thấy máu trong miệng tôi trào ra càng lúc càng nhiều.

- Không sao đâu. Đừng khóc! Em sẽ không chịu nổi nếu như tên Yul kia cứ trách em làm cho chị buồn đấy.

- Em thôi đi được không? Người chị yêu từ đầu đến cuối là em, là em mà! - Chị hét lớn, khiến tôi giật mình.

- Là thật sao? Đừng nói chỉ là muốn em vui đó nha.

- Là thật mà! Chị yêu em nhiều lắm, đừng rời bỏ chị lần nữa mà. - Mie ra sức gật đầu, rồi gục đầu vào vai tôi.

- Lần đó là do em muốn quay về để trả thù giúp chị. Vốn dĩ, định khi nào xong việc thì sẽ lại tìm chị, sống những ngày tháng vui vẻ sau này. Nào ngờ đâu...

Bị Kris đánh, đến nỗi phải nằm liệt giường năm năm, không thể cử động!

- Vì sao phải làm khó mình như thế hở Jay? - Chị vẫn nằm trên vai tôi, nước nở.

- Tất cả chỉ là em muốn chị được vui vẻ khi ở bên em. Không ngờ mọi thứ đổi khác quá... - Tôi cảm thấy mệt mỏi lắm, sợ rằng...

- Không, chị không hề thay lòng. Bây giờ không và mãi mãi cũng không!

- Nghe được câu này của chị, em cảm thấy như mình đã có được tất cả rồi... - Tôi mỉm cười hạnh phúc.

Chị vẫn còn yêu tôi, đây là câu mà tôi luôn muốn nghe nhất. Chỉ là...

Có phải là đã quá muộn rồi không?

- Em có điều này muốn hỏi... - Tôi cố gắng dùng chút sức lực cuối cùng, hỏi chị.

- Em nói đi...

- Jasmine là con của em, đúng chứ?

Chị gật đầu, tôi không còn gì hối tiếc nữa...

- Năm đó, chắc hẳn chị đã vất vả rồi! Cảm ơn chị nhiều lắm...

- Không, không có. Bây giờ em đã trở về. Một nhà ba người chúng ta đã có thể cùng nhau hạnh phúc rồi, nhỉ? - Chị lau nước mắt, nụ cười kia vẫn giống như ngày nào.

Chỉ tiếc rằng tôi sẽ không còn cơ hội để được nhìn ngắm nó nữa.

Tôi đã không hổ thẹn với lòng mình. Tôi không phải là một ma cà rồng máu lạnh như gia đình tôi.

Điều ý nghĩa nhất trong cuộc đời của tôi là đã được gặp chị, được yêu chị - một tình yêu đáng để tôi mãi khắc cốt ghi tâm.

Chị đã xem tôi là một con người bình thường và chấp nhận bên tôi, cùng nhau vượt qua rất nhiều khó khăn, cách trở.

Hơn thế nữa, tôi đã có một gia đình, một gia đình nhỏ của riêng tôi. Nơi đó, bé con sẽ gọi chị là mẹ và gọi tôi là ba ba. Chúng tôi sẽ cùng nhau sống vui vẻ bên nhau đến suốt cuộc đời này.

Nhưng rồi, mắt tôi đang dần mờ đi, đến nỗi bao quanh chỉ còn tôi và thứ bóng tối lạnh lẽo.

Tôi chỉ còn nghe tiếng được duy nhất một loại âm thanh...

Đó là tiếng khóc của chị, đau lòng lắm, khó chịu lắm!

Xin lỗi Mie, đã từng rời bỏ chị đi, sau đó trở về, rồi cuối cùng lại phải rời xa chị thêm một lần nữa...

Hơn nữa, lần này có thể là mãi mãi...

Em xin chị đừng buồn, đừng khóc có được không?

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Mie - Liệu Phép Màu Sẽ Đến?

Đã một tuần trôi qua, còn tôi thì đang trông đợi một phép màu...

Từ ngày đó, tôi đã theo họ trở về nơi ở của Jay - tòa nhà của ma cà rồng. Bởi vì tôi muốn là người ở bên cậu, dù cho rất có thể cậu sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa...

Tôi vẫn luôn muốn được ở bên cậu mà, từ đầu đến cuối vẫn không hề thay đổi..

Vì sao cậu lại trở thành như vậy? Chẳng thà đừng gặp lại nhau, cứ để cho tôi sống trong niềm tin rằng cậu vẫn luôn an ổn. Như thế có lẽ sẽ không khiến cho tôi đau đớn như thế này.

Tôi nợ Jay một tình yêu, và nợ cả một lời xin lỗi.

Xin lỗi vì đã to tiếng với cậu. Xin lỗi vì đã nghĩ rằng cậu đổi thay, đã biến thành một người khác. Để rồi khi biết được sự thật, thì ra Jay vẫn là cậu nhóc ma cà rồng thiện lương, tốt bụng như ngày nào.

Bằng chứng, cậu đã không hề có một lời oán trách khi thấy tôi xuất hiện bên cạnh Yul, đôi môi kia vẫn điềm nhiên mỉm cười, chúc tôi hạnh phúc.

Và, đã có một cậu nhóc ma cà rồng không hề ngần ngại lao vào đỡ giúp Yul nhát dao ấy. Dù cho đó có là một kẻ thù suốt đời cũng không đội trời chung.

Có lẽ tất cả là vì tôi đi?

*

- Lissana, tôi xin lỗi bà nhiều lắm!

Tôi nghe có tiếng người nói chuyện ở bên trong phòng của cậu, chắc có lẽ là ông ta và mẹ cậu đang ở trong đó.

- Vì sao ông lại ra tay tàn độc với chính con trai mình như thế? - Tiếng mẹ Lissana nức nở, dường như bà đang khóc.

- Tôi không cố ý mà. Bỗng dưng thằng bé từ đâu lao đến đỡ cho thằng người sói kia nhát dao chí mạng ấy... - Nhìn qua khe cửa, tôi thấy ông ta đặt tay lên vai bà, nhỏ nhẹ nói.

Đúng thật là, cho dù người đàn ông có máu lạnh, tàn độc đến đâu thì khi đứng trước người phụ nữ mà họ yêu, tuyệt nhiên sẽ tự mình mềm ra như đất sét.

- Tôi đã nói với ông bao nhiêu lần rồi, đừng có cố chấp nữa. Cứ mãi giao chiến như vậy, rốt cuộc thì ông thu được kết quả gì?

- Tôi...

- Hay cuối cùng là chính mình phải trả giá? Mọi hậu quả đang giáng xuống đầu con tôi đây này!

- Xin lỗi bà, tôi sẽ không như thế nữa! Rồi thằng con mình cũng sẽ khỏe lại thôi mà...

- Lỡ như, thằng bé không tỉnh lại thì sao?

- Nói bậy, nó là con trai của tôi đấy, mạnh mẽ lắm!

- Tốt nhất là như vậy, nếu không tôi mãi mãi cũng không tha thứ cho ông.

- Không cần con nó tỉnh lại thì tôi cũng hứa với bà là bản thân sẽ không tổ chức bất kỳ cuộc chiến nào nữa...

- Ông... vì sao...

- Vì tôi đã nhận được hậu quả rồi. Bản thân tôi cũng không muốn vướng vào những vụ như thế này nữa, già rồi bà ạ...

Ông ta đẩy sao? Cuối cùng cũng đã thức tỉnh rồi à? Cũng tốt, nhỉ...

Nhưng mà, để có được sự thức tỉnh này của ông, có phải chẳng là đã trả một cái giá quá lớn rồi không?

Jay của tôi vẫn nằm đó, vẫn không có dấu hiệu nào sẽ tỉnh lại...

Một tuần...

Hai tuần...

Một tháng...

- Jay - Tôi vẫn hàng ngày kiên trì ngồi nói chuyện với cậu - Em mau tỉnh dậy đi, chị nhớ em nhiều lắm!

Mỗi ngày ngồi bên chiếc giường ấy, tôi dành ra hàng tiếng đồng hồ chỉ để nắm tay cậu và đọc thoại một mình.

- Chị không thể chịu đựng được nếu như em cứ ngủ như vậy hoài đâu đấy, biết không? - Như vô thức, tôi lại bật khóc.

Mà Jay của tôi thì vẫn mãi vô tâm như thế, vẫn không thèm đáp lại lời tôi.

Không biết cậu có hiểu được rằng tôi luôn yêu cậu thật nhiều chưa?

Chẳng lẽ là do cậu không còn thương tôi nữa nên cứ muốn nằm mãi ở đây, lẳng lặng rời đi, bỏ tôi lại một mình?

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Mie - Hạnh Phúc Trở Về

Tôi thực sự rất khó chịu, bản thân rất ghét cái cảm giác phải chờ đợi như thế này.

Đã chờ cậu năm năm, vì có gì mà cậu lại bắt tôi phải đợi thêm lần nữa...

- Jay này, em không thấy mình rất tàn nhẫn với chị hay sao?

Vẫn cứ như thế, vẫn là tôi đang nói chuyện một mình. Và rồi, tôi lại bật khóc, không biết lần này tôi đã tiêu tốn bao nhiêu nước mắt rồi, như vậy cậu vẫn không thấy động lòng hay sao?

- Chị ghét em! - Tôi hung hăng đâm vào ngực cậu - Em mà còn ngủ nữa là chị bỏ mặc luôn đấy, nghe không?

Vô dụng thôi, thân thể vốn lạnh như băng của cậu lại vì chuyện lần này mà càng thêm giá buốt. Tôi hận mình không thể truyền tất cả thân nhiệt của mình qua cho cậu. Chắc hẳn là cậu đang rất lạnh, có phải không?

- Em có phải là muốn dùng cách này để hành hạ chị không? Muốn chị suốt đời phải sống trong dẫn vật à?

Đâu đó trong tiềm thức, vang lên giọng nói của ai kia :

- Nơi nào có chị, em cũng muốn đến...

- À, có chuyện này muốn nói với chị này! Nhưng chỉ sợ rằng chị sẽ ghét em mất...

- Em yêu chị...

- A... Chị nhẹ tay một chút được không? Đau chết em rồi này!

- Vì chị cả đấy, những thứ này rất khó ăn!

- Bé con đừng làm khó mẹ nữa mà. Nếu không, ba ba sẽ không cho mẹ thương con nữa đấy, biết không?

Gì chứ? Tất cả chỉ là lời nói dối thôi. Ước mơ về một gia đình nhỏ của riêng mình thì sao chứ? Thiếu đi một người thì mãi mãi gia đình đó cũng chẳng thể nào hoàn chỉnh được.

- Em là một tên lừa gạt không hơn không kém. Lúc trước chính em đã hứa với chị ra sao mà bây giờ lại quên mất rồi hả? - Tay tôi cứ vung loạn xạ, đánh đấm lung tung. - Chị hận...

Chưa kịp nói hết câu thì môi tôi đã bị ai đó hôn lấy. Trợn mắt nhìn, toàn thân tôi cứng đờ, tất cả các tế bào đều đồng loạt ngừng hoạt động trong tích tắc.

Là Jay, là cậu đang hôn tôi sao?

- Em... - Tôi giật mình đẩy cậu ra, không thể tin được rằng cậu đã tỉnh.

- Sao vậy? Không thích à? - Cậu bị tôi đẩy nằm lại giường, cười mỉm. - Cái hôn này em đã chờ hơn năm năm rồi đấy!

- Em lừa chị? - Tôi tròn mắt nhìn cậu, hét to - Đã tỉnh lại rồi mà còn lừa chị?

- Chị không vui khi thấy em tỉnh lại à?

- Nói đi, vì sao lại trêu đùa với cảm giác của chị như vậy? Em có biết là chị đã ra sao khi mỗi ngày chứng kiến em như vậy không? - Tôi lại đâm vào ngực cậu, vì bản thân hiện đang rất muốn trút giận đây này.

- Vốn dĩ em sẽ phải đi về một nơi rất xa, đột nhiên bị một giọng nói ngọt ngào của ai đó vây lấy và kéo em trở về đây. - Cậu nắm được hai cánh tay đang vung loạn xạ của tôi, kéo về phía mình.

- Ai mà ghê gớm vậy nhỉ?

- Không biết nữa... Haizz, giọng nói ấy dịu dàng và thuần khiết lắm. Chắc không phải là của chị rồi ha!

- Em... - Tôi trừng mắt - Đáng ghét!

Tôi vùng vẫy, định thoát khỏi đôi bàn tay đang bị cậu nắm chặt kia nhưng vô ích thôi, càng cố thì càng bị níu giữ mạnh hơn.

Vì cơ bản, sức của tôi làm sao mà đọ với một ma cà rồng chính hiệu như cậu được chứ?

- Bỗng dưng bây giờ em rất muốn nghe lại một câu mà chị đã nói với em đó nha. - Cậu ôm tôi vào lòng, nhỏ nhẹ nói.

Câu gì nhỉ, là câu nói nào trong số hàng vạn câu mà tôi đã nói với cậu trong suốt thời gian hôn mê kia?

- 'Em mau tỉnh dậy đi!' à?

- Không phải!

- Hay là 'Em đã ngủ lâu lắm rồi đấy' phải không?

- Không!

- Vậy chẳng lẽ lại là 'Chị hận em'?

- Sao? Chị đã từng nói là hận em luôn à? - Jay trở mắt nhìn tôi.

- Thì... ai bảo em ngủ lâu quá làm chi, chị sốt ruột quá nên mới nói như vậy thôi! - Tôi gãi đầu, bày ra vẻ mặt vô tội đến đáng thương.

- Hừ, vậy thì nói tiếp đi! Không đúng thì đừng mong em thả chị ra đấy nhé! - Cậu nói và bất ngờ dùng lực, siết tôi chặt hơn.

- Thôi, chị chịu thua rồi đấy! Là câu gì nhỉ?

- Thực sự là đã quên?

- Thì có nhớ lúc nào đâu mà bảo là quên nhỉ? - Tôi cười hì hì.

- Vậy mà cứ luôn nói là yêu em cơ đấy! - Cậu thả lỏng vòng tay ra, thất vọng nói.

- À, thì ra là câu này... - Tôi đã có đáp án.

Có ai biết là câu gì không. Đó chỉ là một câu nói đơn giản, không cần nói cũng biết. Là...

- Chị yêu em!

- Chị yêu em...

- Chị yêu em?

Sắc thái câu nói cứ thay đổi, bởi vì cậu không hề phản ứng lại. Lẽ nào câu này cũng chưa đúng hay sao?

- Jay... Sao thế? - Tôi tiến lại gần cậu, dò hỏi. - Vẫn chưa phải sao?

Tôi đã sai lầm trầm trọng rồi, cậu đã kịp tóm gọn lấy tôi. Và môi tôi lại một lần nữa mặc nhiên để cậu hôn lấy. Khẽ xoa đầu tôi, cậu mỉm cười :

- Uhm, là em cũng đang muốn nói với chị câu đó đây. Em yêu chị, mà cà rồng em đây yêu chị nhiều lắm!

Có vẻ như tôi vừa bị lừa thì phải. Đáng ghét quá!

Nhưng không sao, bỏ qua hết đi! Vì cậu nhóc ma cà rồng của tôi, đã trở về.

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Yul - Người Luôn Yêu Tôi

Có thứ tình yêu gọi là bỏ cuộc...

Cuối cùng thì tôi cũng là một kẻ bại trận trong cuộc chiến ái tình này.

Ở mà có ai chiến đấu lúc nào đâu mà thua nhỉ?

Từ đầu đến cuối, trái tim người ấy đâu dành cho tôi...

Cũng đã đến lúc mà nên quên hết rồi đó, Yul ạ.

Tên nhóc đã cứu tôi một mạng, tôi trả ơn hẳn bằng việc buông bỏ tình cảm của mình.

Để cho hai người họ có thể đường đường chính chính mà ở bên nhau và Mie cũng sẽ có được một hạnh phúc trọn vẹn.

Tôi làm vậy là đúng, phải không?

- Anh! - Có người gọi tôi ở phía sau, là Anna.

- Em đến đây làm gì?

- Vì sao ngày nào anh cũng đến ngọn đồi này? Chỉ để ngồi dưới gốc cây vậy thôi sao? - Cô bé ngồi xuống cạnh tôi, vu vơ hỏi.

- Uhm tại anh muốn suy nghĩ một chút chuyện...

- Anh vẫn còn nhớ đến chị ấy à?

- Không có...

- Anh nói dối, trong lòng anh đang nghĩ gì chẳng lẽ em còn không biết hay sao?

- Vậy thì em thử đoán xem, bây giờ anh đang nghĩ gì?

- Anh chính là không buông bỏ được, trong lòng vẫn còn yêu chị ấy, phải không?

- Không! - Tôi đứng dậy - Lần này thì em đoán sai rồi!

- Sao? Thật à? - Anna ngạc nhiên nhìn tôi - Vì sao anh có thể...

- Vì tên nhóc kia đã tỉnh lại, cũng đã đến lúc anh nên buông xuống rồi. Và anh không muốn làm người ta khó xử nữa... - Tôi luồn tay vào túi quần, điềm nhiên nói.

- Anh...

- Em lại định đoán gì nữa đây?

- Không có, chỉ là... bây giờ anh cũng đã quên rồi, vậy thì có thể cho em một cơ hội được không? - Đã từ lúc nào, cô bé lại trở nên ấp úng như vậy?

- Anna, em...

- Không cần phải yêu em ngay đâu... - Cô bé xua tay - Em sẽ chờ, chờ được mà anh!

- Con bé này, chẳng phải từ nhỏ đã luôn đi theo anh rồi sao? Vì sao bây giờ lại thành ra như vậy nhỉ? - Tôi cười.

- Vốn dĩ em đã định rằng anh là của em. Nào ngờ đâu, một một ngày kia anh trở về và nói với em rằng : anh yêu cô ấy! - Anna rơm rớm nước mắt.

Đứa em gái này, vì sao lại vướng vào loại tình cảm đó với tôi chứ?

- Em này, anh luôn xem em như em gái. Em đừng có để cho bản thân có bất kỳ cảm xúc nào khác biệt không? - Tôi đặt tay lên vai cô bé, nhìn thẳng vào đôi mắt ướt đẫm kia.

- Em không muốn anh xem em là em gái! - Anna hất tay tôi ra - Vì cái thứ ranh giới chết tiệt ấy mà em đã để lỡ mất cơ hội thổ lộ với anh không biết bao nhiêu lần rồi...

Cô bé khóc thật, hai hàng nước mắt lăn dài trên má kia làm cho tim tôi như thắt lại. Có lẽ là Anna luôn yêu tôi, ngay từ lúc nhỏ kia. Thảo nào thái độ của cô bé khi thấy Mie đến đây lại tệ như vậy. Tất cả là vì ghen ư?

- Anh không biết đâu, từ nhỏ đến giờ em chưa bao giờ dám gọi thẳng tên anh. Nhưng khi nghe được chị ấy cứ vô tư mà gọi ra cái tên đó, anh có biết cảm giác của em ra sao không hả? - Tiếng khóc ngày càng to, nó khiến tâm tình tôi trở nên rối loạn vô cùng.

- Uhm, anh biết chứ. - Tôi lau nước mắt cho cô bé - Nhưng anh chỉ sợ, bản thân mình sẽ làm khổ em mất thôi...

- Không sao, em có thể chờ được mà. Em sẽ đợi cho đến khi anh có thể yêu em, dù chỉ là một chút. - Anna cười, nụ cười có muôn phần đáng yêu.

- Em... Thật là...

Tôi nói và bước lên phía trước, hai tay vẫn yên vị đặt trong túi quần.

- Anh! Ngay cả một cơ hội nhỏ anh cũng ích kỷ không cho em luôn sao?
- Cô bé hét lớn về phía tôi.

Khiến cho bước chân này phải dừng lại. Lại nghe có tiếng khóc thút thít từ ai đó nữa rồi.

Thật là một cô gái đáng yêu và hay mau nước mắt.

Thời gian tới chắc tôi sẽ phải làm bảo mẫu, đỡ dành cô bé mất thôi.

Thôi mặc kệ đi, không được làm người sói nữa thì cũng có sao đâu, nhỉ?

- Chẳng phải là em muốn được ở bên anh hay sao, vậy sao còn đứng đó?

- Ơ...

- Làm gì mà ngẩn người ra ghê thế? Anh không nói lại lần hai đâu nha...

- Tôi quay mặt lại, mỉm cười.

- A... Em biết rồi! Anh đợi em với! - Tôi cảm nhận được luôn có tiếng bước chân của ai đó luôn đồng hành cùng mình ở phía sau.

Là tiếng bước chân của người con gái luôn quyết tâm ở bên cạnh tôi đây mà...

Và còn cái quá khứ kia, cũng đã đến lúc nên cho nó vào một ngăn kéo và lãng quên đi rồi...

Hạnh phúc nhé, Mie!

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Mie - Hạnh Phúc Đôi Khi Thật Giản Đơn

- Khi một con bò ngồi xuống thì ta biết chắc chắn rằng nó sẽ đứng dậy. Nhưng khi nó đã đứng dậy thì ta không thể biết được lúc nào nó sẽ lại ngồi xuống.

- Là sao hở ba?

- Uhm thì...

Có người già đầu không hiểu, còn người kia thì giật mình không biết là mình vừa nói làm nhảm cái gì nữa luôn.

Đó chính là hai người quan trọng nhất của tôi, là gia đình tôi...

- Em giảng bài như vậy đến cả chị còn không hiểu nữa chứ nói gì bé May... - Tôi nhún vai, lắc đầu nói.

- Chứ phải nói làm sao? Em cảm thấy thông suốt rồi mới giảng lại cho con đấy chứ?

- Uhm, có lẽ là do lần trước hôn mê đã làm cho đầu óc của em nâng cấp thêm nhiều rồi nhỉ? - Tôi đặt hai chiếc bánh lên bàn, mỉm cười nói.

- Con cũng thấy vậy đó nha. Vì ba ba bây giờ khác với ba ba lần đầu tiên con gặp lắm... - Bé con bày ra vẻ mặt tán đồng với tôi.

- Khác? Như thế nào? Con thử nói xem...

- Thì ba ba triết lý hơn xưa, đôi khi còn nói những câu rất kì lạ với mẹ nữa.

Mặt tôi bắt đầu nóng lên, còn cậu thì vẫn không tha, cố gắng hỏi cho bằng được :

- Như câu gì nhỉ? Con đã nghe được gì rồi?

- Thì... 'Em yêu chị' 'Nhớ chị đến phát điên rồi đây này' rồi còn cái gì mà 'Không có chị chắc em chết mất' nữa đấy! - Bé con bày ra vẻ mặt suy nghĩ, bắt chước điệu bộ của ai kia.

Toàn thân tôi cứng đờ, con bé này thật ra là đã nghe được những gì rồi?

- Ôi con gái hay thật nhỉ? Giống ba ba lắm nha... - Jay ôm con bé vào lòng, cười khoái chí.

- Em còn nói nữa à? Bình thường cũng tại em không cẩn thận, ăn nói lung tung nên mới để con bé nghe thấy đấy! - Tôi tức muốn sôi máu vì thái độ của hai người kia.

Đúng là... Cha nào con nấy!

- Mẹ không được mắng ba ba nha. Ba ba đã nói con gái là người tình kiếp trước của ba. Mẹ mà chạm vào người tình của con, con sẽ... đi mách nội đấy! - Nhìn con bé ôm lấy ba nó kìa, ghét quá đi mất.

- Em... lại còn dạy cho con bé những thứ này luôn sao?

- Có sao đâu nhỉ? - Jay gãi đầu - Như vậy em mới kéo được vị đồng minh này về phía mình chứ?

- Hai người... nhớ đấy! - Tôi đứng dậy - Tối nay đừng mong ăn cơm!

- Mẹ...

- Chị ơi...

Đáng ghét, ngay cả tiếng rên rỉ, kêu gào cũng giống nhau như thế sao?

Tôi không thèm nói với hai người họ nữa. Bản thân định là sẽ đi tìm mẹ Lissana để trò chuyện, nào ngờ đâu vừa mới mở cửa thì đã thấy Kris ở ngoài đấy :

- Tôi đến tìm Jasmine. Thế nào? Con bé có ở trong đó không?

- Ồ, có... Để tôi gọi nó giúp anh nhé?

Thế là tôi quay vào trong, vẫy tay với con bé :

- Bé May, con lại đây...

- Gì vậy mẹ? A, là chú Kris! - Con bé như thường lệ, nhào người đến ôm lấy anh ta.

- Chào con, con sẽ đi cùng ta chứ?

- Đi đâu vậy ạ? - Bé con ngược nhìn lên - À, là đi gặp cô Rose phải không?

- Uhm thì con biết rồi đấy, cô ấy lại giận ta... - Kris nói nhỏ, chắc có lẽ là ngại đây mà.

- Cháu hiểu rồi ạ. - Rồi bé con quay sang tôi - Con xin phép đi chơi với chú Kris một lúc nhé?

- Được rồi, con đi đi!

- Cảm ơn cô...

Rồi bé con đứng đĩnh đi vòng ra phía sau, đưa tay lên tay cầm, đẩy xe lăn giúp chú của mình.

Kris có vẻ rất mến bé May, nhờ có bé con mà ác cảm của anh ta đối với tôi và Jay không còn nhiều như trước nữa.

Rất may là tôi đã có dịp biết được lý do mà anh ta cứu tôi vào năm năm về trước. Đó là, anh không muốn bé con vừa sinh ra đã mất mẹ, vì chính Kris đã từng tận mắt chứng kiến thảm cảnh mẹ mình qua đời.

Tuy từ trước đến giờ anh là một ma cà rồng máu lạnh, nhưng sâu trong thâm tâm, anh vẫn là một người con hiếu thảo, có phải không?

Kris cũng thay đổi nhiều rồi. Để có được kết quả như hôm nay, tôi chắc rằng anh ta đã phải đánh đổi nhiều lắm.

MA CÀ RỒNG SA NGÃ (THE GUILTY VAMPIRE BOY)

Jie May
www.dtv-ebook.com

Chương 60 [End]: Chuyện Của Kris

Vì trận chiến này đã khiến cho Kris tàn phế, đôi chân kia không còn cử động được.

Anh đã từng nghĩ, đó là cái giá phải trả cho những việc mà mình đã gây ra.

Luôn bày kế hãm hại Jay, luôn muốn chiếm giữ vị trí độc tôn trong gia đình này.

Và trước giờ cứ mở miệng ra là mắng nhiếc người khác, luôn cho rằng bản thân là đúng, buộc người khác phải phục tùng tuyệt đối mệnh lệnh của mình.

Nhưng thật tốt cho Kris là vẫn còn một người luôn kiên nhẫn ở bên cạnh, giúp anh vượt qua sóng gió lần này.

Dù cho thời gian đầu có một chút khó khăn để anh có thể chấp nhận được điều đó :

- 'Bốp!' Các người ra ngoài hết cho tôi!

Kris xua đuổi tất cả người hầu, những ai muốn tiếp cận để chăm sóc cho anh. Khiến cho mọi người càng lúc càng xa lánh anh hơn.

- Anh lại bày trò nữa à? Cứ thích mắng nhiếc người khác mỗi khi thấy không vừa ý sao?

Có tiếng chân bước vào, là một cô gái...

- Mau đi ra ngoài cho tôi! - Kris lại hét lớn.

Cô gái ấy không trả lời, lẳng lặng cầm chậu nước tiến đến bên giường, định giúp anh xoa nắn đôi chân tê cứng kia.

- 'Xoảng' - Cái chậu bằng sứ rơi xuống nền nhà, vỡ vụn - Cô đang ám chỉ rằng tôi rất vô dụng có phải không?

Lại thật nhẫn nhịn, cô gái ấy ngồi xuống cẩn thận nhặt từng mảnh vỡ lên và dọn dẹp. Thế rồi...

- Á! - Ngoài mong đợi, một mảnh vỡ đã găm vào tay cô gái, và máu chảy ra.

- Tôi đã nói rồi, vô ích thôi. Đó là hậu quả của việc cô cứ mãi cố chấp thế đấy!

Cô gái ngậm lấy ngón tay. Vẫn lấy một chậu nước khác, kiên quyết mát xa chân anh cho bằng được.

- Cô... - Kris tròn mắt - Thực sự là vẫn cứng đầu như vậy?

Không hề nói thêm một lời nào nữa, cả hai bên đều im lặng cho đến khi công việc hoàn thành.

- Nghỉ ngơi đi! - Cô nói và thản nhiên quay mặt đi.

Để lại trong phòng một người với tâm tình cực kì khó tả.

Rồi suốt một khoảng thời gian sau đó, ngày nào cô gái kia cũng đến chăm sóc cho anh. Khiến cho con người này không còn nói bất kì câu nào cay độc được nữa.

Cho đến khi, Kris đã có thể tự đi lại bằng đôi nạng của mình...

- Hôm nay là ngày cuối cùng tôi đến đây... - Cô gái nói bằng một giọng không to cũng không nhỏ.

Vừa đủ để làm tim ai đó nhói lên...

- Vì sao chứ?

- Thì anh cũng đã khỏe hơn rồi, cần người chăm sóc làm gì nữa?

- Chưa, tôi đã khỏe lúc nào đâu?

Anh nói ngay câu nói kia, làm cho cả hai khó xử trong chốc lát...

- À, ý tôi là... cô cứ đến đây nếu cô muốn!

- Anh kỳ lạ thật nha! - Cô gái bày ra vẻ mặt khó hiểu nhìn anh - Thôi, không nói nữa, tôi đi đây.

- Cô... - Chưa kịp nói hết câu thì cô gái kia đã đi mất.

Loại cảm xúc kì lạ này, chính là yêu?

Một mảnh giấy đã được ai đó đặt sẵn trên bàn từ lúc nào :

'Không sợ anh vì anh tàn phế, không ghét anh vì lúc trước anh luôn đối xử không tốt với em.

Nhưng em không muốn anh cứ mãi ủ dột, mãi khép mình trong căn phòng đó. Anh sẽ phải chết vì cô đơn đấy!

Ra ngoài đi, xem thử cuộc sống này còn có những gì mà anh muốn thực hiện? Từng bước một mà cố gắng.

Em đợi anh!

Tim anh lại một lần nữa đập lờ mất một nhịp rồi. Tự nhủ rằng bản thân sẽ thật cố gắng.

Tự mình sẽ cứu đỡ em!

Và cô gái nhỏ kia, không ai khác là Rose.

Sau này, đều đặn hàng ngày trong tòa nhà đó, người ta lại nhìn thấy một cô gái dùng hai tay đẩy nhẹ chiếc xe lăn, giúp chàng trai di chuyển, ngắm nhìn mọi thứ xung quanh. Hai người họ gắn bó với nhau như hình với bóng.

Cô gái đối với chàng trai muôn phần ngọt ngào, còn chàng trai đối với cô gái thì vạn ý yêu thương.

Kris đã vì cô gái ấy mà thay đổi, để bản thân mình có thể xứng đáng mà ở bên cô.

Tình yêu có thể khiến cho con người ta đổi khác. Kris đã có thể tự buông bỏ hết mọi thù hận, làm lại từ đầu. Sức mạnh từ tình yêu mang lại, liệu có phải là quá tốt rồi không?

- HOÀN - (30/04/2016)

Sa Ngã ở đây có nghĩa là không còn giữ lại bản chất ban đầu vốn có, Sa Ngã vào một thứ gì đó khác với con người thật của mình...

Ví dụ như :

- Jay là một ma cà rồng, nhưng tâm hồn của cậu không hề độc ác. Trái lại rất lương thiện và chân thành, để rồi cuối cùng lại 'Sa Ngã' vào tình yêu của Mie - một con người bình thường như thế.

Ý tưởng Ma Cà Rồng Sa Ngã bắt nguồn từ đó - Sống trong một môi trường u tối nhưng tâm địa lại vô cùng thiện lương. Chính tâm hồn trong sáng đó đã cảm hoá được những ai còn vướng vào vực thẳm của sự thù hận, ganh đua, không tìm được lối thoát.

Thân,

JieMay1210 (Vi Hồng Anh)